Harlequin

Nr. 8
~~14.900 lei~~
9.900 lei
August 1999

Mirunа

Oferta verii!

Gândul că eu țin, în realitate, la alt bărbat va deveni, în curând, de nesuportat...

Leandra Log

REÎNTOARCERE

GRATUIT

Titlul original al ediției în limba engleză:
Heaven-sent husband
Harlequin Temptation
© 1996 Mary Schultz
Traducere și adaptare de Daniela Stoicescu

Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul de reproducere sub orice formă, integrală sau parțială. Această ediție este publicată cu acordul Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda. Toate mărcile folosite au fost sub licență Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Miruna
August 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LOGAN, LEANDRA
Reintoarcerea / Leandra Logan - București : Ringier, 1999
112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Miruna)
Tit. orig. (eng) : Heaven-sent husband
ISBN 973-99217-4-4
821.111-31=135.1

ISBN 973-99217-4-4

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

SAM STONE SE JUCA din nou cu focul.

Jared Reed, cel mai bun prieten al său o simțea, pentru că îl cunoștea ca pe propriile buzunare.

Un sentiment de neliniște îl însoțise pe Jared toată ziua, în timp ce erau ocupați cu rezolvarea cazurilor. Operația de mică amploare, din cadrul agenției lor de poliție de la Valley View, fusese încheiată cu succes. În dimineața aceea urmăriseră pe un adolescent fugar, apoi, până seara târziu verificaseră instalația unui nou sistem de alarmă dintr-o bancă din centrul orașului. Jared simțea tot timpul ușorul entuziasm ce se ascundea sub aerul de indiferență obișnuit al lui Sam, de parcă ar mai fi avut ceva însemnat pe o agendă a lui, secretă.

Chiar și acum, când își încheiau ziua la petrecerea oferită cu ocazia ieșirii la pensie a sergentului de poliție Walter Helser, Jared se întreba ce ar putea fi. Și se îngrijora...

Sala de petreceri a localului Lagoon Supper Club răsuna de râs la comentariile lui Walter care, urcat pe podium, le povestea din pățaniile lui printre cei mai capabili oameni ai legii din Denver. Se adunase lume multă, pentru a petrece cu voie bună la retragerea unui sergent atât de popular.

Jared încerca să se conformeze și el spiritului de moment al locului în care se afla, mai mult de dragul soției sale, Kate.

Dar tensiunea care se instalase între el și Sam nu trecu ne-

observată de femeia frumoasă, cu părul negru ca pana corbului, care ședea între ei, privindu-i pe furiș cu suspiciune.

Din respect, Jared nu-i împărtășise nimic din bănuielile lui. Walter și soția sa, Martha, îi erau foarte dragi lui Kate. Desigur, era neliniștită, gândindu-se la Walter care trebuia să se retragă la pensie după cei patruzeci de ani de viață activă, mereu implicat în cazurile de la Metro Station din centrul Denverului. Jared, care conta pe inteligența înnăscută și pe sfaturile pertinente ale lui Walter, pe care îl cunoștea de ani de zile, încerca să o convingă că era inutil să se îngrijoreze din cauza lui. Walter era de neînfrânt. Dar efortul lui fu în zadar.

Kate era prea bună cu oamenii, prea iubitoare, prea grijulie.

Fiecare nouă zi era pentru el un prilej de a mulțumi cerului, pentru că putea simți și el căldura sufletească pe care soția sa o răspândea asupra celor din jur. Ar fi răpit-o în clipa aceea, pentru a o duce acasă, unde ar fi putut sta de vorbă cu ea în intimitatea pe care și-o dorea.

Dar ar fi vrut întâi să aibă grijă de Sam. Petrecerea era spre final, iar prietenul său părea deja cam aprins și ușor amețit de băutură. Încă o reacție nervoasă îi schimbă trăsăturile frumoase, bine conturate ale feței.

— Cred că trebuie să le spun noapte bună lui Walter și Marthei, zise deodată Kate. Se ridică, își îndreptă rochia de mătase, de culoarea safirului, care îi acoperea trupul zvelt și, așteptând parcă un răspuns, își netezi părul negru, lung și mătăsos. Cum ți se pare ideea mea, Jared?

Jared răspunse absent, privind-o cu plăcere.

— Este binevenită, iubito!

Kate ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

Sam o privi cu un aer admirativ și spuse:

— Cred că vrea să o urmezi, băiete!

La auzul acestei sugestii, Jared își arcui sprâncenele aurii cu interes:

— O spui de parcă ai vrea să scapi de mine.

Sam, dezvelindu-și dinții lui albi și drepți, se rezemă cu palmele de masă, ridicându-se cu greu:

— Cum de ai ghicit?

Jared, văzând cât de nesigur se mișca prietenul său, îl întrebă în glumă:

— Hei, unde te grăbești?

Sam își trase jacheta de piele neagră de pe speteaza scaunului, îmbrăcându-se neîndemânatic.

— Sunt somnoros.

Lui Jared i se strecură în piept o bănuială. Se îndreptă, încercând să păstreze o atitudine relaxată, binevoitoare.

— Ei, haide, nu te mai recunosc. Chiar și la început, în tinerețe, rezistai până la miezul nopții.

Sam își privi fix prietenul blond și vânjos, răspunzându-i puțin supărat:

— Du-te cu soția ta, Jared!

— Nu te-am mai auzit vorbind astfel niciodată! spuse Jared cu oarecare îndoială.

Mormăind nemulțumit, Sam trecu pe lângă el, făcându-și loc cu repeziciune printre mese.

Jared privi pe furiș în jur, sperând ca nimeni din cameră, și în special Walter, să nu fi observat comportarea grosolană a lui Sam. Bătrânul lor prieten nu merita o astfel de umilire. Din fericire, Walter era înconjurat de lume. Mulțumit că nici lipsa lui nu va fi remarcată, Jared își urmă prietenul.

Sam se oprise chiar la intrare, stând rezemat de un copac imens, respirând cu sete aerul răcoros al serii. Jared se opri lângă el și se priviră un timp cu ostilitate.

— Lasă-mă-n pace! se grăbi Sam să-i răspundă, supărat, cu un reproș ascuns.

— Ai băut? îl întrebă Jared uimit. Asta încercai să-mi ascunzi toată ziua?

— Ce prostie! Sam își rezemă capul de trunchiul copacului. Știi bine!

— Știu că vorbești urât și arăți și mai urât. Și mai știu că am un sentiment straniu.

— Nu suport sentimentele tale stranii, sâsâi Sam ca un șarpe. Chiar *nu le suport*!

Jared îl prinse pe Sam de haina lui de piele fină italienească, tocmai când acesta se repezise, îndreptându-se spre parcare. Se răsuciră și se încăierară la o cotitură, ca niște copii mari.

— Hei, opriți-vă! Să nu vă vadă cineva! Kate Reed apăru de sub copertina intrării, îndreptându-se cu pași repezi către ei. Îi auzeau tocurile, ca o revărsare de sunete scurte pe alee.

— Încearcă să mă răpună, se plânse Jared, fără prea multă convingere.

— Lasă-l! îi răspunse ea. Te rog!

Sam se opri și, uitându-se la Kate pe furiș, își zise:

— Așa, dintr-o dată, este de partea mea. Acum, *eu* am un sentiment straniu.

Kate îl privi așa cum obișnuia să-i privească pe elevii săi indisciplinați din clasa a șaptea. De aproape zece ani rezista farmecelor sale!

— Nu este treaz, Kate, cred că e vorba de prea multă bere, încercă Jared să explice.

— Eu cred că își bate joc de amândoi, răspunse ea, încrucișându-și mâinile la piept.

Sam profită de discuția dintre ei, evadând, ca o panteră neagră care își pierde prada. Jared îl ajunse tocmai când era aproape de mașina lui, un Camaro de culoarea cireșei. Sam se răsuci brusc, strângându-și tâmplele, căci un alt val de amețeală îl copleșise.

— Încet, Sam! încercă să-l ajute Jared și îl rezemă de mașină.

— Sunt doar puțin cam obosit.

În urma lor, ușile clubului se deschiseră, revărsându-se un șuvoi de oameni zgomotoși.

Jared și Kate se înțeleseră din priviri și îl luară de braț pe Sam, încadrându-l între ei. Doreau să nu fie văzut în halul în care era.

— Ce-nseamnă asta? încercă Sam să se elibereze, dar Jared îl împinse cu cotul.

— De doisprezece ani ne chinuim să facem din Valley View o agenție respectată de departament. Nu vei distruge tu acum munca noastră, făcând pe bufonul.

Salutând pe trecători, Kate pipăia mâneca de piele fină a lui Sam, dorindu-și să îl vadă maturizat, detașat de ei, cu un rost al său în viață. Părea neschimbat din copilărie, preferând prietenia școlărească cu Jared oricăror relații sufletești mature. În general, îi părea că era un caz fără speranță.

— Jared, vreau să merg acasă, insistă ea, vădit neliniștită. Fata care are grijă de Bonny nu are decât paisprezece ani și este deja aproape miezul nopții.

Jared se mai domoli, gândindu-se la fiica lor de șase ani, care semăna cu el: un cap plin de bucle blonde, niște ochi rotunzi, albaștri și imenși și o față pistruiată. Împărtășii îngrijorarea lui Kate, deoarece Bonny făcuse o infecție la ureche și avusese puțină febră. Trecu de partea cealaltă a lui Sam, mergând alături de soția sa, ca să poată vorbi între ei mai ușor.

— Sigur că ai dreptate, spuse el frecându-și ușor nasul de nasul ei.

— Să știi că am ceva de vorbit cu tine, îi șopti ea. Este foarte important!

Își plimbă mâinile, jucându-se cu vârful degetelor pe spatele ei mătăsos.

— Știu și nici eu nu mai am răbdare.

— Atunci, să-l conducem pe Sam și...

— Ei, dar iată-i pe cei trei muschetari! răsună din apropiere vocea familiară a lui Walter.

Jared îl preveni pe Sam să tacă, apoi se întoarse, împreună cu Kate, pentru a saluta familia Helser, o pereche înaltă și osoasă, care se apropia cu brațele încărcate de cadouri.

— V-ați distrat? îi întrebă Kate afectuoasă. Cunoștea familia Helser încă de când Martha fusese profesoara ei de engleză, în clasa a opta. Copil al unei familii dezbinate, Kate căuta pe atunci cu disperare un model. Martha o luase sub aripa ei, conducând-o spre cariera de profesor, plină de satisfacții. Lucraseră împreună într-o școală din zonă, până la pensionarea Marthei, cu doi ani în urmă.

— Ne-am simțit minunat, răspunse Martha entuziasmată, scăpându-i o pălărie strălucitoare din grămada de cadouri. Sper că Bonny se simte mai bine.

— Stă cuibărită în pat și mă așteaptă să-i povestesc totul despre petrecerea lui Walter.

Acesta își ridică sprâncenele stufoase, ca niște periuțe.

— Venim mâine pe la voi și îi vom povesti. Îi vom face și o mică demonstrație. Este sâmbătă și voi fi liber.

— Vei fi liber de acum înainte *în fiecare zi*, îl tachină Martha.

Walter înghiți greu.

— Îmi va fi destul de greu să mă obișnuiesc cu atâta timp liber.

La această remarcă începură toți să râdă. Martha își mută din nou pachetele, făcând un semn cu capul înspre mașina lor, ultima din parcare.

— Dacă vă retrageți, ajutați-ne și pe noi să ne ducem lucrurile până la mașină!

Jared îi refuză, simțindu-se puțin stânjenit.

— Avem puțină treabă. Familia Helser rămase sincer dezamăgită, încât se simți nevoit să adauge:

— Vă invităm mâine la un grătar în aer liber. Să continuăm petrecerea cu ajutorul lui Bonny.

Pe când perechea în vârstă se îndepărta, Jared se răsuci supărat către Sam.

— Mi-ai făcut-o de data asta!

Sam se sprijini somnoros de mașina lui.

— Lasă-mă în pace acum și n-am să te mai rog nimic niciodată! Îți promit.

— N-ai să mă mai rogi niciodată... râse Jared neîncrezător. Kate, mai bine l-aș conduce cu mașina lui până acasă.

Kate privi în jos dezamăgită și îi sugeră lui Jared să ia un taxi.

— Un Camaro ar dispărea în această zonă până în zori, fu răspunsul lui.

De undeva, se auzi mașina cea veche a familiei Helser, pornind și apoi îndepărtându-se.

— A fost scurtă petrecerea, dar cred că sunt epuizați.

Jared zâmbi.

— Te superi dacă plec, totuși, cu mașina lui Sam?

— Bine, șopti Kate cu resemnare, căutându-și cheile în geanta de seară.

— Îți mulțumesc. Jared îi cuprinse obrajii în palme, acoperindu-i scurt și flămând gura cu a lui. Nu-i plăcea să o urmeze ca un cățeluș plin de neastâmpăr, dar, într-o anumită măsură, simțise că era așa dintotdeauna. După doi ani de curtoazie și șapte ani de căsnicie, soția lui încă i se părea cea mai atrăgătoare din lume.

— Mă voi grăbi, șopti el. Îl duc în apartamentul lui și mă întorc îndată. Haide acum, să te văd că pleci cu bine! îi spuse, lovind-o ușor, ca o mângâiere, pe spate.

Amândoi bărbații o priviră îndepărtându-se în parcare, șerpuind zveltă în rochia de mătase, cu părul negru, unduind în adierea vântului. Jared, în cele din urmă, scoase cheile mașinii din buzunarul lui Sam, pe care îl așeză pe locul din spate. Apoi se strâmbă copilărește, în timp ce ocupa confortabil scaunul șoferului, mai aproape de volan. Plăcerea de a conduce această mașină era pentru el ca un fel de consolare, dar prea neînsemnată. Îi plăcea și mașina pe care i-o cumpărase lui Kate și Lumina, limuzina lui gri cu patru uși. Toate făceau parte din averea familiei, ca și

casa lor în stil rustic din suburbie. Se întrebă, totuși, cum s-ar fi simțit el dacă ar fi fost în locul lui Sam, înalt, brunet și chipeș, irezistibil pentru oricare femeie.

Abandonă repede acest gând, când își zări propriul chip în oglinda retrovizoare. Nici fața lui rotundă, cu părul ondulat și auriu nu era cu mult mai prejos. Kate nu își putea imagina ochi mai visători decât ochii lui de un albastru curat, ca niște mici oglinzi în care se citeau forța și integritatea.

Se gândi apoi, cum se va încheia această seară plăcută de mai, când cea mai frumoasă fată din lume îl dorea numai pentru ea, iar el rămăsese cu Sam.

— Trebuie să-ți găsim o femeie, bombăni Jared, pornind mașina. O naivă, constantă și fidelă, care să fie atât de fascinată de tine, încât să i se pară chiar drăguț acest mod al tău de comportare.

Sam făcea eforturi să vorbească, frecându-se la ochi.

— Nu știu ce-i cu mine.

Jared îi răspunse dezgustat, în timp ce părăsea parcarea.

— Discutăm despre asta mâine dimineață, când vei fi treaz.

— Atunci va fi prea târziu!

— Va fi prea târziu pentru ce?

— Pentru întâlnirea de afaceri, Jared. Este totul aranjat. Nu pot lipsi.

Oare Sam glumea, așa cum bănuise Kate? Se gândi puțin, în timp ce traversau Alameda Avenue. Există și afaceri încheiate noaptea. Sam obișnuia să lucreze câteodată singur, de obicei în turele de noapte, când rezolva cazurile mai neplăcute ale agenției Denver.

— De ce ai tăcut până acum?

— Am promis. Fără tine, fără poliție!

„Se mai întâmplă și așa", gândi Jared, încetinind la un stop. Pe unii, metodele acestea directe îi făceau să devină nervoși, iar Sam era considerat mai mult un tip enigmatic, care trecea peste barierele legale, la nevoie.

— Nu mulți s-ar descurca în această situație, băigui Sam, aplecându-și capul ca să cerceteze mai bine intersecția goală.

— Te vei descurca, Sam. Tu nu ești un oarecare, îi răspunse Jared răbdător. De multe ori se gândea că, dacă nu s-ar fi cunoscut din copilărie, în Boulder, ar fi avut controverse

acum, ca adulți. Dar o grijă reciprocă îi unea, ca pe niște frați cu căsnicii ratate, care nu pot trăi unul fără celălalt.

— Tu tot nu pricepi, rosti Sam scurt.

— Numai pentru că nu vrei să-mi spui nimic. Îmi pare rău, însă pentru nici o afacere nu merită să te comporți astfel. Nu este bine pentru nici unul dintre noi.

— Ei bine, este vorba de Carson Collection, recunoscu supărat Sam.

Acest răspuns îi atrase atenția lui Jared. Întârzie în intersecție pe lumina verde a semaforului, până când se auzi din spate un claxon.

— Probabil glumești!

— Când este vorba despre bani? Sam se așeză mai bine, zâmbind satisfăcut, în timp ce Jared îl privea cu un interes renăscut.

— Cineva vrea să o restituie companiei de asigurări, prin intermediul meu, pentru numai zece la sută din câștigul celui care a găsit-o.

Entuziasmul lui Jared scăzu, înțelegând precauția cu care trebuia privită afacerea. Renumita colecție de bijuterii fusese furată din muzeul statului Colorado, cu câteva luni în urmă.

Încredințată cu un secol în urmă lui Willard X. Carson, unul dintre cei mai prosperi mineri auriferi din Golden, spre a fi executată, în cele din urmă a fost lăsată prin testament statului. Mutual Trust Insurance deținea polițele de asigurare pentru toate piesele muzeului și angajase agenția Valley View pentru a rezolva acest caz. Dornici să câștige cele două sute de mii de dolari, care se ofereau drept recompensă celui care va găsi colecția, Jared și Sam își încercaseră și ei norocul, dar fără prea mult succes, fiind în cele din urmă nevoiți să se limiteze la cazurile lor de rutină, care cel puțin le aduceau un venit mic, dar sigur.

— Mi se pare prea frumos, ca să fie adevărat, obiectă Jared. Cine ar renunța la două milioane de dolari, prețul bijuteriilor, pentru numai douăzeci de mii?

— Un amator, care nu poate lăsa comoara în stradă. Întocmai cum am sperat!

Totuși, Sam nu reușise să-l convingă pe Jared.

— De ce să nu tratăm direct cu compania de asigurări pentru o recompensă întreagă? Sunt foarte interesați și tratează cu oricine.

Sam vorbea greu, dar încerca să fie cât mai concis.

— Compania de asigurări va chema poliția, din cauza acuzației de omor. Doar știi bine că paznicul a murit de atac de cord. De aceea, *eu* sunt un bun intermediar, cu mai puține riscuri.

— Pentru că închei o afacere imorală, spuse Jared dezgustat, gândindu-se la gardă.

— O, nu s-a atins nimeni de el.

— Este adevărat. Bătrânul a murit din cauza șocului, însă litera legii spune clar: decesul survenit în decursul unui delict este crimă.

Sam își rezemă capul pe speteaza scaunului, dezamăgit.

— Vezi de ce nu ești *tu* chemat primul niciodată?

Jared chicoti.

— De unde știi că nu ești tras pe sfoară?

În dreptul unei stații service închise, Sam îi făcu semn să oprească. Sub lumina fluorescentă, Sam scoase un inel de aur cu un rubin mare.

— Ești mulțumit?

Jared amuți. Cunoștea piesa din fotografiile dosarului. Sam zâmbi cu satisfacția pescarului, care se bucură de peștele cel mare, pentru care va fi premiat.

— L-am primit ieri printr-un mesager, după ce convenisem afacerea la telefon. Pachetul l-a primit vecina mea, doamna Ginty. A reținut atât, că era un tânăr, cu o șapcă trasă pe frunte.

— Cineva care evita un contact direct cu tine.

— Poate cineva care evita un contact cu biroul nostru, cu tine și cu Eve cea gălăgioasă.

Jared nu putu să nege. Cu el, mesagerul nu ar fi scăpat ușor de interogatoriu.

— Există și o hartă, spuse Sam. Despăturind harta la lumină, constatară că era făcută de mână. Niște probe și analiza amprentelor ar fi fost utile, dar ar fi durat prea mult.

— Creekside Tavern. N-am auzit de așa ceva niciodată.

— Este în afara parcului Estes. Am fost acolo, ca să mă conving că există cu adevărat.

— Estes Park? Până acolo intenționai să ajungi? întrebă Jared, privind mai atent harta.

— Și încă mai intenționez. Am întârziat deja.

— Faci două ore în cele mai bune condiții. Presupun că ai aici și cele douăzeci de mii de dolari, spuse Jared, privind

iscoditor un plic alb, care se vedea în compartimentul pentru mănuși, de la bordul mașinii.

— Da, dădu Sam din cap încrezător.

— Este foarte riscant, răspunse Jared cu prudență.

— Tu și Kate ați putea primi partea voastră de recompensă, îl ispiti Sam încetișor. O sută de mii de dolari te-ar face să te simți cineva.

— Da, mai ales acum, îndrăzni Jared să spună, pentru prima oară cu o undă de bucurie în glas. Cred că voi fi din nou tătic. Kate se tot pregătește să-mi spună ceva important. Nu ar putea fi vorba decât de un al doilea copil. Și data se potrivește: spre sfârșitul următorului an școlar, când ar putea găsi un profesor suplinitor pentru clasa ei și ar avea întreaga vacanță de vară înainte.

— Încă o Bonny ar fi frumos. Sam adora copilașul, care îi spunea „unchiule".

— Și un băiat ar fi grozav, spuse Jared gânditor.

— Nu știu dacă pot cuceri un băiețel...

— Să revenim la afaceri! Mă simt ceva mai bine acum.

Jared observase că Sam era mai coerent în vorbire, totuși mâinile încă îi mai tremurau.

— Nu ești încă în stare să conduci, mai ales pe drumuri de munte.

— Atunci condu tu, Jared!

Jared se întrebă dacă era bine s-o facă. Știa cât de greu dăduseră de urma acestei colecții. Oare Kate l-ar înțelege?

— Sam, voi fi alături de tine până la capăt, spuse Jared. Însă vreau să am asupra mea inelul și arma agenției. Iar dacă va fi posibilă o arestare, aș vrea s-o pot face, așa cum este corect. Sam se încruntă, dar acceptă.

— Pot să port cel puțin banii *mei* asupra *mea*? întrebă Sam ironic.

— Desigur, răspunse Jared, fără a da importanță sarcasmului lui Sam și încercă să ia legătura cu Kate prin telefonul celular. Nu ajunsese încă și îi explică fetei care o supraveghea pe Bonny ce se întâmplase, gândindu-se că, la sfârșit, Kate va fi atât de ocupată cu cheltuirea banilor pe care îi vor primi ca recompensă, încât nu va mai avea timp să fie supărată pe el pentru întârziere!

2

CREEKSIDE TAVERN SE DOVEDI a fi un local cunoscut în zonă și foarte primitor: o cabană din bușteni, printre brazi, unde puteai servi oricând o mâncare caldă, o cafea tare, două halbe de bere și vin roșu de casă.

Erau puțini clienți la ora aceea și toți păreau obosiți. Jared și Sam își aleseră o masă în spate, de unde puteau supraveghea tot localul. Nimeni nu părea interesat de prezența lor.

— Nu mi se pare prea promițător, spuse Sam, privind cu coada ochiului la o brunetă suplă, care încerca să-l ademenească, cu formele ei, arătându-le mai mult decât și-ar fi dorit Jared să vadă.

— Nu poți renunța la farmecele tale bărbătești? îi sugeră Jared scârbit.

— Dar n-am făcut nimic! ripostă Sam.

— I-ai făcut cu ochiul.

— Nicidecum. Am ceva în ochi. Poftim, n-am să mai clipesc. Ești mulțumit?

Jared își dădu seama că Sam începea să judece mai limpede. „A rezistat la băutură mai mult decât aș fi crezut!"

— Acum nu mai contează. Oricum, am ajuns prea târziu.

— Am ajuns aici, cât am putut de repede, spuse Jared.

— Am ajuns aici, cât ai putut *tu* de repede, îl imită Sam.

— N-ar strica să ai puțină încredere și puțină răbdare, glumi Jared.

Singurul chelner al localului, un bărbat de vreo patruzeci de ani, un munte de om, purta o uniformă albă, cu pete de ketchup și de grăsime. Fu foarte dezamăgit de comanda lor. După ce le aduse cafeaua fără cofeină, se retrase în spatele barului și nu-i mai privi.

— M-am săturat, spuse Sam pe la ora patru, punând niște bani pe masă pentru consumație.

Fuseseră atenți toată noaptea, ca să nu le scape nici un amănunt. Din păcate, nu se întâmplase nimic: nici o întâlnire, nici o comoară de bijuterii. Într-un târziu, hotărâră să se întoarcă. Oricum, Jared ar fi plecat de mult acasă. Din câteva mișcări ajunseră la mașină. „Dacă m-aș grăbi puțin, aș fi cu fetele la micul dejun". Sam căscă și acceptă oferta lui Jared de a conduce tot el și la întoarcere.

— Nu știu de ce mă simt atât de somnoros. Cred că aș putea dormi o veșnicie.

— Și eu la fel. Hai să deschidem geamurile, ca să rămânem treji!

Începură să coboare înapoi spre câmpie, spre oraș. Cerul nopții era încă destul de întunecat, iar pădurea deasă șerpuia pe marginea șoselei, în timp ce mașina lor se deplasa cu un zumzet ușor, pe drumul în serpentină. Cu tot aerul răcoros, Sam adormi pe loc. Jared ar mai fi vrut să vorbească, dar nu mai avea cu cine. Pe măsură ce analiza situația, însoțit numai de sforăitul monoton al lui Sam, îl cuprinse teama. Ce se ascundea de fapt în spatele acestei călătorii inutile? Și cine se afla pe șosea în spatele lor, tot aprinzând farurile și luminând din spate interiorul mașinii lor? Jared, care cunoștea din experiența lui tehnicile de urmărire, testase camioneta la diferite viteze. Kilometri întregi, șoferul din spatele său păstrase o oarecare distanță. Era vorba de prudență sau era o amenințare? Instinctul îl avertiză însă pe Jared asupra pericolului. De obicei, deciziile sale erau bine cumpănite dinainte. De data aceasta, împins de lăcomie și de curiozitate, fusese la fel de impulsiv și de nesăbuit ca și Sam.

Privi cu îngrijorare către el. Sam nu avea pusă nici măcar centura de siguranță. Drumul se anunța anevoios, mai ales că frânele nu mai răspundeau la fel ca înainte.

— Sam! Întinse mâna până la Sam, pentru a-l trezi, dar acesta îi răspunse ceva despre un mic dejun luat în pat. Totuși, când auzi un zgomot ciudat la schimbarea vitezelor,

Sam se ridică brusc și deschise ochii mari, încordându-se pe scaun. Jared se chinui să încetinească mașina.

— Ce se aude? Folosește frânele, Jared!

— Nu mai funcționează! Jared încercă să ia și următoarea curbă cu mișcări de volan cât mai ample, pentru a încetini mai mult viteza. O mașină îi orbi cu farurile ei din față, încercând să frâneze. Se auzi un zgomot de cauciucuri. Jared ocoli pentru a evita impactul.

Sam, care se izbi cu capul de cadrul ușii, trase o înjurătură.

— Nu se poate să se fi defectat! Mașina este nouă.

Jared își încleștă mâinile și mai puternic pe volan, acționând din nou frânele, dar fără nici un rezultat.

— S-ar părea că suntem urmăriți. Pune-ți centura!

— Nu pot, este înțepenită. Doar eu am reparat-o, iar frânele erau bune, știu sigur. Nu e lucru curat aici!

Jared știa că Sam avea dreptate, dar nu putea decât să conducă înainte, pe drumul cu serpentine care, pe alocuri, cobora pe lângă pădure, iar alteori părea tăiat în peretele muntelui. Aveau impresia că se deplasau printr-un tunel. Pentru prima dată, Sam rămăsese fără grai. De pe locul lui, nu se auzeau decât niște sunete înăbușite, la fiecare cotitură, când mașina lor se apropia primejdios de peretele muntelui sau de copacii de pe margine.

Nu conduceau decât de câteva minute, dar spaima de moarte care îi cuprinsese le dădea impresia că trecuseră ceasuri întregi.

— Oprește în următorul luminiș! Intră printre copaci! strigă Sam.

Jared știa că un astfel de luminiș putea avea la capătul său o prăpastie. La viteza cu care mergeau, nu puteau distinge nimic clar.

— Acum trage de volan! Răsucește!

Jared nu avu încotro. Trebuia s-o facă. Imediat văzu în oglinda retrovizoare și farurile mașinii care îi urmărea, cu aceeași viteză periculoasă. Jared coti înspre luminiș. O perdea de copaci nu le permitea să aprecieze exact distanța, dar zgomotul unui curs de apă, rostogolindu-se pe stânci, se auzea amenințător de aproape. Își pierdură orice speranță, când mașina din spatele lor le blocă drumul, obligându-i să părăsească fără cale de întoarcere șoseaua. Jared continua să acționeze automat cu piciorul pedala de frână,

în timp ce mașina se îndrepta sigur spre balustrada care despărțea luminișul de peretele abrupt al muntelui, fiind tot timpul escortați de mașina ucigașă. Strigară înspăimântați, în timp ce mașina lor, spărgând balustrada de protecție, se prăbuși cu repeziciune în prăpastie.

Jared se trezi învăluit într-o lumină alb-albastră. Nu se mai simțea înspăimântat, deși creierul îi era încă stăpânit de întunericul obsedant și de luminile farurilor din timpul accidentului. Parcă ar fi fost undeva, în siguranță. O siguranță binecuvântată, pe care nu o mai resimțise niciodată.

Nu își amintea de nici o încercare de salvare. Desigur, fusese rănit și se afla în starea aceasta, sub efectul medicamentelor, gândea el. Credea că se afla întins pe spate într-un spital, sub efectul anesteziei. Era o adevărată binefacere că nu vedea și nu simțea nimic. Durerea ar fi fost insuportabilă. Strigă după ajutor în neant:

— Mă aude cineva?

— Desigur, Jared, îi răspunse o voce blândă. Jared privea în lumina plăcută, dar nu vedea nimic.

— Sunt sub narcotice? Am halucinații? întrebă el nervos. Ce s-a întâmplat? De ce nu-mi amintesc nimic?

— Nu, totul este cât se poate de real.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu-mi amintesc nimic?

— Ți-ai pierdut cunoștința. Totul s-a sfârșit repede și fără durere.

„Ce s-a sfârșit? Accidentul? Sau ce altceva?"

— Sunt teafăr?

— Da. Desigur.

— Viu și nevătămat? Jared aștepta un răspuns.

— Prăbușirea ți-a fost fatală, Jared. Ai murit prin fractură de coloană.

Realitatea era prea crudă. Nu mai avea nici o șansă? Nu era drept.

— Unde mă aflu acum? În cer? întrebă într-un târziu.

— Nu. Încă nu. Plutești între cele două planuri existențiale, într-o fază de adaptare.

— Dar eu *nu vreau* să mă adaptez. Undeva trebuie să fie o greșeală.

— Chiar acesta este motivul pentru care mai păstrezi încă o structură materială, Jared. Tu nu vrei să fii aici, și nici

noi nu te așteptam. Jared își aminti deodată de Sam. Nici nu reuși să întrebe, că primi deja o avalanșă de informații și de imagini vii. Sam se afla la spitalul din Denver. O echipă de medici îi refăcea plămânul străpuns. Trupul său stătea nemișcat pe masă, palid și fragil.

— Va supraviețui?

— Teoretic, da, îi răspunse vocea cu blândețe. Medicii sunt convinși că va trăi. Destinul său, totuși, nu este acela de a supraviețui.

— Adică, destinele noastre au fost într-un fel încurcate?

— Da. Șoferul era cel care trebuia să moară, dar tu ai fost cel care s-a așezat în locul lui. Jared era uluit. „Deci, Sam trebuia să moară la volan, iar eu să fi fost pe locul din spate?"

— Jared, tu nici nu trebuia să fi fost în acea mașină, pe acel drum.

— De ce nu m-ați oprit atunci?

— Ai fost avertizat, Jared. Ai primit mesaje insistente, dar nu le-ai înțeles. Știm că ai încercat să faci bine, că ai intuit pericolul. În decursul timpului ți-ai folosit cu înțelepciune darul intuiției, dar de data aceasta, ai răspuns greșit unui S.O.S. Uneori, libertatea omului de a alege dă naștere unor astfel de încurcături.

— Dar Kate fusese de acord cu hotărârea mea, se apără Jared.

— *S-a supus* dorinței tale. Este o diferență!

— Dar ce aș fi putut face cu Sam în situația aceea?

— Taxiul era soluția, după cum îți sugerase Kate.

— M-am temut ca Sam să nu se întoarcă și să plece cu mașina lui.

— Era libertatea *lui* de a alege. Alegerea lui predestinată. Să conducă singur pe serpentine. Să moară singur. Ai făcut mai multe greșeli, în privința lui Sam. El profita de tine de fiecare dată. Kate a încercat să-ți spună. Dar, de fiecare dată, când soția ta avea nevoie de tine, Sam te solicita și el, iar ea era forțată să renunțe.

— Dar Sam nu mă avea decât pe mine!

— Comportarea ta față de el, plină de îngăduință, ar fi fost șansa lui să facă ceva serios în viață. Din nefericire, el nu a respectat semnele care i-au fost arătate în viață. A pierdut ocaziile de a se maturiza, de a evolua, alegând de fiecare dată calea cea mai ușoară. De aceea a fost de datoria noas-

tră să-l transferăm într-o altă existență, pentru a-i mai da o șansă. Se tot poticnea pe o cale fără ieșire, iar spiritul său este prea puternic pentru a se pierde.

— Deci, îi va fi bine.

— Jared, este timpul să nu-ți mai chinui atât de mult sufletul tău grijuliu. Este timpul să te odihnești.

— Dar nu mă pot odihni, când știu că o soție și un copil contează pe mine! Am și eu nevoie de o șansă.

— Trupul tău a fost distrus.

— M-aș mulțumi și cu o copie, sugeră Jared cu teamă. Sunt convins că puteți găsi ceva.

— Desigur, dar tu ai și fost înmormântat. Așa că tot ce ai reușit să faci ar fi să-i sperii de moarte pe ai tăi. Tu ești programat să te întorci, născându-te ca un copil, în mileniul următor.

— Atunci va fi prea târziu! Atunci Bonny va fi o adolescentă. Trebuie să mă întorc *acum*! Kate mă așteaptă!

— Pentru noi, timpul este relativ. Privește-l pe Sam! De trei săptămâni zace într-o rezervă, după accident, înconjurat de cadourile pestrițe ale admiratoarelor lui fără minte. Un trup de om, ca un vas frumos, s-a pierdut! În curând, el va părăsi acest trup.

— De ce îi amânați moartea? Nu cumva o faceți... pentru mine? Pentru că am murit din greșeală? Nu cumva ați păstrat trupul lui Sam pe post de o altă casă în care să poată locui spiritul meu?

— Și noi am vrea să te reîntorci pe pământ, pentru a-ți împlini destinul. Dar trebuie să te gândești la această schimbare a trupului. Adaptarea va fi complexă și dificilă. Pentru lumea din jur, tu vei fi Sam Stone. Sunt multe complicații, iar unele dintre ele chiar periculoase.

Jared se gândi puțin. Cineva îi dorea moartea lui Sam. Dar durerea de a o pierde pe Kate întrecea cu mult orice pericol. Odată înțelegând acest adevăr, Jared se hotărî. I se mai oferea o șansă.

— Sunt hotărât să încerc!

— Vei merge pe un drum anevoios, plin de neprevăzut, reclădindu-ți destinul cu inteligență și curaj. La revedere pentru un timp și... drum bun!

3

— Doctorul Glenbrook este la telefon, doamnă Reed. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez în această după-amiază frumoasă de sâmbătă. Sam Stone din nou întreabă de dumneavoastră.

Kate rămase surprinsă, cu telefonul în mână, rezemată de masa din bucătărie. Interesul recent pe care Sam i-l arăta o surprindea și o deranja în același timp. I se părea nedrept să răspundă solicitărilor insistente ale lui Sam de a o vedea. Trecuseră trei luni de la accident, dar Sam se trezise doar de două săptămâni în realitatea unei vieți fără Jared. De îndată ce deschisese ochii, întrebase de ea.

— A sosit timpul să fie externat, contiuă amabil doctorul Glenbrook. Mașina lui a fost distrusă în timpul accidentului, așa că ar trebui ajutat să se întoarcă acasă.

— Nu-mi pot explica interesul lui față de mine, răspunse Kate, răsucindu-și nervos pe deget părul, acum tăiat scurt.

— Probabil simte nevoia unui colț de casă liniștit.

— Sam nu apreciază astfel de lucruri!

— În aparență poate părea nepăsător. Însă, atunci când suntem speriați și singuri, suntem în mod inconștient atrași către ceea ce este real și sigur.

— Da, cred că așa este. Realitatea și siguranța, iată cu ce se confrunta Kate în ultimul timp. Privea fix pe fereastră prin perdeluța încrețită de șifon, hotărâtă să nu înceapă să plângă din nou. Trecuseră săptămâni de la înmormântare

și numai câteva minute de când Bonny o întrebase: „Când se întoarce tata?" Înainte de a muri, Jared începuse să-i construiască un loc de joacă, cu o căsuță, în spatele curții, între doi dintre arțarii lor cei mai mari. Construcția era ridicată pe jumătate, iar Bonny aștepta nerăbdătoare să fie încheiată. Copilașul cârlionțat stătea de vorbă cu niște prigori, care se roteau în jurul cuibului lor, din copacul cel mai înalt. Kate nu îi distingea cuvintele, dar sunetul vocii ei purtat de vânt avea dulceața ciripitului unei păsări.

— Dar Sam este foarte popular, continuă Kate. Ați văzut ce companie a atras farmecul său, cât a fost în spital. Kate se gândea la camera plină de nimicuri colorate, baloane și jucării de pluș, aduse de admiratoarele cu fustițe mici și cu minte scurtă, care se adunau în jurul lui, din spital și din afară.

— Este drept că roiau în jurul lui tot timpul cât a fost inconștient, dar a refuzat să o mai vadă pe vreuna din ele de îndată ce și-a revenit. A trebuit să mă ocup eu de ele.

— Sunteți foarte amabil și răbdător, răspunse Kate surprinsă.

— Fluctuațiile valorice mari ale aparatelor au arătat că în tot acest timp el a pendulat între viață și moarte. De aceea, merită să faci un ultim efort pentru el. Să ajungă cu bine acasă. Chiar dacă ar fi numai în interesul științei. Nu aș vrea să i se întâmple ceva tocmai acum, când sunt pe cale de a descoperi secretul magnetismului lui sexual. L-aș pune într-o pastilă, ca să-l comercializez!

— Bine, fie! Voi veni. „Doctorul are un umor contagios", gândi Kate. Totuși, va trebui să mai întârzii puțin, până voi găsi pe cineva care să stea cu copilul.

— V-ar deranja dacă v-aș ruga să aduceți și copilul? Vă rog! Sam a insistat să veniți împreună.

— Sunteți sigur că este vorba de Sam?

— Traumatismele pot produce schimbări mari. Mai puteți avea și alte surprize.

Doctorul se îndreptă apoi spre camera lui Sam. Îl găsi studiindu-și fața cu mult, interes într-o oglindă cu margini aurii primită de la niște asistente încrezute. Niciodată nu mai văzuse în toată cariera lui de chirurg un pacient mai intrigat de propria lui față, nici măcar după o operație estetică.

— Ei bine, Sam, sosește în curând și mașina salvatoare!

— Vine Kate? Acum? Chiar acum? Dumnezeule!...

Doctorul îl supuse din nou ultimelor analize de rutină.

— În ce lună suntem? începu doctorul.

— August.

— Când te-ai născut?

— Întâi decembrie, rosti Jared după o scurtă pauză, trecând în revistă informațiile lui despre Sam.

— Adresa?

— ... Strada Windham 272, apartamentul 2A.

— Aș fi vrut un răspuns mai prompt în cazul datelor tale personale. Uneori este nevoie de mai mult timp pentru refacere. S-ar putea chiar să ai schimbări de personalitate. Doctorul îl bătu ușor pe umăr. Încearcă să nu te lași copleșit de nici un obstacol. Te aștept sâmbăta viitoare, după procedura de recuperare locomotorie.

Jared își privi coapsele tari și gleznele. Parcă ar fi fost Clark Kent transformat în Superman.

— Nu ați văzut-o niciodată pe Bonny, doctore! Este isteață, simpatică și iubitoare. Tot ce și-ar putea dori un bărbat să găsească în fiica lui. Dacă i-ar fi tată, adăugă el repede.

— Iar Kate Reed pare a fi o doamnă de înaltă clasă, remarcă Glenbrook, în timp ce îl observă pe Sam, privindu-se pe furiș în oglindă, de parcă atunci și-ar fi văzut fața pentru prima oară! Doamna Reed este deosebit de sensibilă acum, la scurt timp după ce a rămas singură. Are nevoie de multă putere, îl preveni cu grijă Glenbrook, medicul în vârstă care îi amintea de tatăl său.

— Sunt pe deplin încredințat de toate acestea, spuse Sam.

Doctorul ridică din sprâncene, surprins plăcut de răspunsul lui. Kate era total diferită de fetele care îi umpluseră lui Sam camera cu jucării. Nu îi venea să creadă că un bărbat ca Sam era capabil să aprecieze o mamă văduvă, îmbrăcată decent, cu sânii și șoldurile împlinite în urma unei nașteri, care vorbea în fraze complete, fără nici un zâmbet măcar.

Jared își examina expresia feței. Se bucura în sinea lui că începea să observe o schimbare. Oare Kate va vedea deosebirea? Va bănui că se petrecuse ceva neobișnuit? Cât de mult își dorea să o încurajeze, să-i aline suferința!

Kate îl găsi așteptându-le în holul spitalului, în căruciо-

rul cu rotile, cu un mănunchi de baloane în mână. Alături de el, o soră ținea o plasă plină cu animale de pluș. I se păru ciudat. Niciodată nu-l văzuse pe Sam atât de fericit să o revadă. Surâsul lui sarcastic și arogant dispăruse, fiind înlocuit de un zâmbet atrăgător. Poate că doctorul Glenbrook avea dreptate. Poate că accidentul îi schimbase personalitatea.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit.

Timbrul sexy al vocii lui o făcu să se înfioare. Își mușcă buza de jos, intimidată.

— Am lăsat mașina în parcare. Nu mă așteptam să te găsesc deja pregătit de plecare.

— Oricât de bune au fost serviciile aici, mă simt ca un deținut care abia așteaptă să-și recapete libertatea.

— Mami, aici este închisoare? întrebă Bonny, trăgând-o de mâneca bluzei pe Kate.

Jared își învălui fetele cu o privire flămândă. Acum, când erau atât de aproape de el, le-ar fi cuprins în brațe ca un urs. Dar era prea devreme. Îi oferi baloanele lui Bonny. Fetița se apropie și strânse sforile, răsucindu-le pe degete cu un strigăt de plăcere.

— O! Mulțumesc, unchiule Sam. Animalele vor locui în căsuța cu jucării, când va avea un acoperiș.

Ajungând la intrare, condus de asistente pe scaunul cu rotile, după regulile spitalului, Sam se străduia să se ridice. Kate îl apucă imediat de braț.

— Sunt din ce în ce mai bine, remarcă Sam, simțind atingerea mâinii lui Kate pe brațul lui gol. O căldură plăcută îi invadă trupul. Își imagină cât de bine s-ar fi simțit după un ceas de dragoste adevărată cu soția lui. Timpul trecea atât de repede, mai bine zis, primul lui ceas de odihnă adevărată. Le făcu semn către parcul de peste drum.

— Aș sta puțin pe o bancă, ca să mă bucur de soare și de voi.

Kate îl privi cu ochii ei mari, violeți. Bonny își strecură palma mică în mâna mare a lui Sam.

— Unchiul Sam trebuie să se joace puțin pe-afară. A stat prea mult timp închis în camera lui.

— Așa e! Sam o strânse de mânuță. Mami este de acord?

Cei trei traversară strada aglomerată, cu sacul plin de jucării și cu grămada de baloane, vorbind gălăgios. Bonny scăpă un balon și un Mickey Mouse o luă spre cer. În secun-

da următoare, Jared, intuind ce avea să se întâmple, își puse palma lui mare pe umărul micuț, oprind-o. Balonul se îndreptă spre carosabil. Totul se petrecuse foarte repede. Primi ca recompensă o privire plină de recunoștință din partea lui Kate.

Kate își împreună mâinile pe genunchi, când se așezară în parc, pe o bancă.

— Ai vrut să vorbim, spuse ea. Jared întoarse capul încet, studiind-o ca pe un portret de valoare și plin de mister.

— Ți-ai tăiat părul aproape la jumătate. Kate se străduia să rămână liniștită, în timp ce el îi îndepărta cu tandrețe câteva șuvițe de pe față. Sam nu avea obiceiul să o atingă.

— Îți stă bine, spuse el, dând încet din cap. Avea atâtea să-i spună! Se simțea răvășit de un noian de sentimente pe care nu i le putea destăinui.

— Nici nu știi, Kate, cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat, pentru cât ai suferit! spuse el sincer.

— Pentru mine este foarte important ca Bonny să se simtă în siguranță. Familia Helser a fost aproape de noi.

— Oricât de mari ar fi, toate fetele au nevoie uneori să se simtă în siguranță, completă el.

Vocea lui catifelată îi încălzi sângele, precum un pahar de vin.

— Sau să-și construiască o carapace la maturitate, continuă ea pe un ton ferm, dar plăcut.

— Cred că ești foarte ocupată zilele acestea!

— Foarte. Pregătirea mea profesională este mai importantă ca oricând acum, iar Bonny...

— Va merge la școală în anul următor. Cum a primit pierderea lui Jared?

— Refuză să creadă, se plânse Kate. Îl așteaptă cu credința că se va întoarce.

Jared abia se abținu să nu sară de bucurie. Creierul lui Bonny era ca un mic burete, recepționând tot felul de semnale de pretutindeni. Iar el trimitea mesaje, de când fusese țintuit pe patul spitalului, ca un disperat.

— Eu sunt de vină. Avea febră în noaptea accidentului. Îi tot spuneam atunci că Jared se va întoarce, iar acum ea nu mai distinge promisiunea de atunci de realitatea de acum!

— Jared a regretat mult hotărârea de a pleca atunci cu mine. Nu-și putea lua gândul de la tine și de la ce urma să-i

spui. Îi privi pântecele acoperit de bluza largă. Spune-mi mie, o rugă el sincer. M-aș bucura și eu cu voi.

— Te-ai bucura? Despre ce vorbești, Sam?

— Despre copilașul pe care îl aștepți!

— De unde ți-a venit o astfel de idee?

— De la soțul tău, desigur.

— Niciodată nu i-am spus așa ceva. Doi oameni trebuie să fie împreună, ca să poată face un copil, iar noi nu ne mai întâlnisem de mult timp.

— Deci ești sigură! Sam o privi decepționat. Kate se amuză de cât de dezamăgit părea.

— Gândește-te mai bine! El petrecea mai mult timp cu tine, decât cu mine. Tot timpul îl preocupa ceva, chiar și atunci când era acasă.

— Simțea că trebuia să-i spui ceva important.

— Într-un fel era ceva important. Îi tremura bărbia. Intenționam să divorțez.

— Dar, Kate, Jared te iubea atât de mult!...

— Cât ești de naiv, Sam! zâmbi ea, privindu-l cu milă.

— Nu sunt naiv! Tu erai centrul universului lui.

— Privind în urmă, ar fi trebuit să înțelegi că tu te bucurai de mai multă atenție din partea lui decât mine. Relațiile dintre soți sunt ca niște fire tainice, întrețesute, de sentimente. Dacă se strecoară ceva acolo, o supărare, cu timpul împânzește și strică toată țesătura. Eu am fost treptat și sistematic înlăturată din preocupările lui zilnice.

— Pentru nimic în lume, Jared nu ar fi dorit ca așa ceva să se întâmple.

— Și totuși, s-a întâmplat! Căsnicia este o relație care trebuie împrospătată mereu. Dacă nu este cu atenție întreținută, se destramă. Jared primi adevărul și consecințele lui ca pe o injecție dureroasă.

— În noaptea aceea erai la capătul puterilor.

— Da, răspunse ea, ezitând. Aveam nevoie disperată de Jared, să-mi spună că este imposibil, că nu voi putea trăi fără să-l iubesc. Apoi continuă cu un zâmbet șters. Poate că Jared trebuia să moară, fără să știe vreodată ce simțeam eu cu adevărat.

Jared își dori atunci cu disperare să se fi întâmplat așa.

4

— SAM, NU VREI SĂ IEI MASA la noi acasă? îl întrebă Kate, pășind încet prin sufrageria lui mică, dar nu primi nici un răspuns. Dispăruse pe holul care ducea înspre dormitor, după cum o informă Bonny. În cele două ore de la ieșirea din spital, Sam trecuse surprinzător de repede de la o stare sufletească la alta. La început, o copleșise pe Kate cu prea multă amabilitate și tandrețe, căzând apoi într-o deznădejde sumbră. Niciodată nu l-ar fi crezut capabil de emoții atât de adânci. Bonny căsca din când în când, pășind leneș prin cameră, somnoroasă.

— Mami, ce este aceasta? Bonny se oprise lângă fereastra dinspre stradă, ca să examineze o lampă ciudată, plină cu un lichid verde. Kate îi răspunse absentă:

— Este o piesă veche, din anii '60. Tati și Sam erau mici atunci și au păstrat-o, ca să-și amintească mereu de anii copilăriei.

— O! înțeleg... De aceea îmi păstrez și eu veverița cu blăniță de pe pat. Ca să-mi amintesc de zilele bune de la grădiniță. Kate râse. Nu este nimic de râs, mami! Când îmi era teamă să merg la școală, tati o făcea pe veverița să-mi vorbească despre asta. De-abia aștept să se întoarcă acasă și să-mi spună iar că eu sunt Bonny, veverița lui, mărturisi ea, întorcându-se ca să atingă lampa cu degețelele ei curioase.

— Tati este în cer. Ți-am spus de atâtea ori!

— Dar eu îl simt atât de aproape, mami. Tu nu simți?

Kate nici nu simțea, nici nu încercase măcar să simtă ceva. Era prea ocupată cu programul de fiecare zi, iar noaptea, cu planurile pentru viitorul lor. Pășea nerăbdătoare, plimbându-și mâinile peste obiectele din cameră. Praful era șters. Ida Turner, femeia care întreținea apartamentul lui Sam, îi făcea curat în fiecare joi, ca întotdeauna. Acest lucru îi aminti încă o dată cât de singur era Sam. Privi speriată spre întunericul din holul care ducea spre dormitor. Tocmai atunci, Sam ieși nehotărât, privind-o buimac:

— Am crezut că ați plecat.

Kate se înfioră. Cum putea un bărbat cu o personalitate atât de puternică să se prăbușească atât de repede? Părea atât de bine în parc, până când aflase de divorț. După aceea, se ofilise ca o frunză fragilă de toamnă. De ce l-ar fi putut afecta pe Sam atât de mult acest lucru?

— Sam, tu ai nevoie de o mâncare bună, caldă. Încă nu este târziu să te răzgândești și să vii la noi. Nu lăsa emoțiile să-ți copleșească judecata sănătoasă!

Jared privi în jos, încercând să se stăpânească.

— Știu eu de ce am nevoie, Kate! „Am nevoie să aud că mă iubești. Am nevoie să-mi spui că nu este adevărat ceea ce mi-ai spus".

— Acum plutești în derivă, dar, cu timpul, norii vor trece. Numai eu știu cât îmi este de greu și mie. Și eu am zile bune și zile rele. Dar îmi continuu viața după vechile obiceiuri, ca să rămân sănătoasă.

— Te rog să pleci acum. Am nevoie să fiu singur, ca să mă gândesc, spuse tare Sam și își duse involuntar mâna la buze, el însuși fiind speriat de volumul vocii sale. Și ochii lui deveniseră mai adânci și mai închiși la culoare, ca o pădure deasă în întuneric. Strălucirea lor, ca verdele mării, cu care Kate era obișnuită, dispăruse. Se oglindea clar în ei cea mai crâncenă disperare, de parcă ar fi trecut printr-un tunel de spaime și durere.

Și nu era oare așa? Accidentul. Moartea celui mai bun prieten al său. Câteva săptămâni în comă. Unde a fost el în tot acest timp, de fapt?

Erau multe lucruri pe care și-ar fi dorit să le știe, dar nu era acum momentul potrivit pentru a le cerceta. Ceea ce îl supăra se petrecuse acum, de curând. Constata că bărbatul care i se păruse un curtezan insistent și prefăcut era de fapt

vulnerabil, iar față de ea se purta mai serios ca oricând. Uimitor, *ea* părea să fie sursa supărării lui.

Kate deschise frigiderul.

— Văd că Ida ți-a adus ceva provizii. Aș putea în câteva minute să-ți pregătesc... Sam o apucă de braț.

— Te rog să pleci acum. Mă descurc!

— Atunci, noi plecăm, spuse Kate cu voce tremurândă. O luă pe Bonny, apoi se întoarse brusc, privindu-l deschis, spunând cu hotărâre:

— Știu că acum simți cum totul se năruie asupra ta. Dar ești tare și vei reuși! Pierdem, dar mergem mai departe, reclădim și ne vindecăm. Zi după zi.

Jared rămase, privind în gol, în timp ce Kate, rațiunea lui de fi, închidea ușa ferm în urma ei. În ciuda amabilității, vocea ei păstrase o notă distantă, de parcă începuse deja să-și împlinească planurile ei de a-și reclădi viața zguduită, îndreptându-se cu repeziciune într-o nouă direcție. Da, zi după zi. Dar ea era cu atâtea zile înaintea lui. Dacă voia să reclădească ce avuseseră cândva, Jared trebuia să se grăbească. Dar de unde să înceapă, când el nici măcar nu știa sigur de ce urma să-l părăsească?

Fusese avertizat că drumul de întoarcere putea fi stâncos, dar dacă era cu totul impracticabil, un drum închis? Și când se gândea că se considerase un soț devotat, pe cale de a deveni din nou tată! Cum de interpretase totul atât de greșit?

— Ia te uită ce ne aduce câinele poliției! exclamă Eve Kemp, ridicându-și privirea din calculator, când se deschise larg ușa de la Valley View Investigations. Intrase Sam Stone, cu trupul lui mare și suplu.

— Ce aduce *pisica* poliției, vrei să spui! o corectă Jared.

— Nici o pisică nu s-ar descurca cu o panteră ca tine, replică ea picant, savurând imaginea șefului ei îmbrăcat cu o cămașă de bumbac de un albastru șters și cu blue jeans, cu jacheta lui de piele neagră și cu cizme. Jared se simți puțin mai relaxat. „În sfârșit, iată pe cineva care s-ar fi bucurat oricând să-i vadă pe Sam și pe Jared!"

— Reușești să ții treburile pe linia de plutire? o întrebă.

— Ha! De parcă te-ai fi temut vreodată că n-am să reușesc, amoraș!

Ei, da, de parcă s-ar fi temut! Nu erau puțini aceia care se

înșelaseră, socotind-o pe Eve un adversar de categorie ușoară. Nimic nu era însă mai departe de adevăr. Eve era un organizator extraordinar, forța constantă care făcea să meargă mai departe Valley View, an după an, indiferent în ce încurcături ar fi intrat Sam și Jared.

— Oricum, ce cauți *tu* aici? îl întrebă ea curioasă. Fiind o boemă, care adora misticismul, cu siguranță ar fi înghițit pe nerăsuflate povestea lui, cum ar gusta un basm un copil cu imaginație.

— Este luni, corect? Biroul este deschis pentru noua săptămână de afaceri, răspunse el, însă motto-ul lui Kate, zi după zi, îi răsuna în continuare în minte. Își petrecuse sfârșitul de săptămână închis în apartamentul strâmt al lui Sam, hrănindu-se cu ce-i lăsase Ida. Viitorul i se părea imposibil de sumbru. Dormise puțin, cu speranța că s-ar putea trezi în viața lui anterioară, nerăbdător să-i povestească soției tot coșmarul lui ciudat. Dar nu fu așa!

Învăța mult prea repede ce înseamnă singurătatea. O zi obișnuită începea pentru Jared cu o zarvă plăcută: Bonny străbătea casa cu brațele pline de păpuși, cântând o dată cu televizorul. Din bucătărie se auzea sunetul tacâmurilor și al sucului turnat în pahare, iar Kate umbla, frecându-se de el, așa cum era așezat la masă, citind ziarul. Acum, singura lui distracție în weekend fusese să asculte mesajele telefonice primite de Sam în ultimul timp, încercând să găsească un fir, care l-ar fi putut ajuta să afle cine îi „aranjase". Singura voce care îi dăduse de gândit era aceea a lui Gretchen, care îl căuta cu regularitate, insistând să-l însoțească la ieșirea din spital. În cameră găsise lenjeria unui vizitator nocturn: o blondă cu sânii mari, care folosea o apă de colonie cu miros dulce de flori. Motivele lui Gretchen ar fi trebuit investigate.

— Mi-este greu să cred că ești deja gata de lucru, obiectă Eve. De-abia ai scăpat din spital!

— Da, dar de două săptămâni sunt treaz și mă antrenez într-un program îngrozitor de recuperare intensivă.

— Am vorbit ieri cu Kate. Nu știam de ce nu răspunde nimeni la telefonul acela blestemat.

— Îmi pare rău pentru telefon. Kate m-a descris probabil ca pe un monstru ascuns în vizuina lui.

— E drept, mi-a spus că ești cam cătrănit, recunoscu Eve.

— Nici ea nu era mai bine: nemulțumită de mine, de viață, de căsnicia ei. Niciodată nu m-am gândit că ar fi putut să o afecteze atât de mult concurența pe care i-o făceam eu pentru timpul petrecut cu Jared.

— Uneori aflăm adevărul prea târziu. Știu că se simțea nefericită în ultima vreme.

— Cum? spuse Jared îngrozit. Ai știut și nu mi-ai spus nimic?

— Discuțiile dintre femei sunt confidențiale. Dar nu trebuie ca această amenințare cu despărțirea să-ți zdruncine prea mult conștiința.

— Kate a spus că voia să divorțeze! Jared avea un chip de granit. Își găsise pe altcineva?

— Nu cred. Și oricum, dacă Jared ar fi fost în viață, i-ar fi risipit toate temerile și nemulțumirile.

— De ce, Eve? Mie Kate mi-a părut foarte convingătoare.

— Pentru că Jared era și mai convingător. I-ar fi tăiat răsuflarea cu vreo scenă pasională, încât ar fi devenit prea slabă ca să mai plece undeva.

— Chiar crezi că avea o putere atât de mare asupra ei? O rază de speranță îi luminase chipul lui Jared.

— Desigur, spuse Eve cu convingere. Trupul acela ascundea unul din cei mai atrăgători și puternici bărbați din câți am cunoscut. Era exact genul pe care îl caut pentru mine, mărturisi ea, privind spre ușa de la intrare. Într-o zi va veni pe ușa aceea și voi ști că este el. Nu va avea privirea ta sau a lui Jean-Claude Van Damme și nici o grămadă de bani la bancă. Dar va avea altceva. Acel ceva care îi face pe bărbații foarte solizi să se gândească ce să facă, pentru a înlătura un astfel de adversar, iar pe femei, să se întrebe ce se ascunde în spatele ochilor lui expresivi.

Jared trase aer în piept, prinzând puțin curaj.

— Ce s-a întâmplat între voi vineri? încercă Eve să afle. Mi s-a părut un semn atât de bun, când ai căutat-o, chemând-o în ajutor, o încredințare că noi trei vom rămâne prieteni și că vom duce agenția aceasta mai departe.

— Am avut niște planuri. Am vrut să discut cu ea, dar, dintr-o dată, lucrurile au luat o altă întorsătură.

— Cum?

De parcă Jared putea să-i explice! Își închise ochii, de teamă ca sufletul său vulnerabil să nu fie trădat de ei.

— Dacă va vrea să părăsească agenția, totul se va dărâma, spuse el, alegând un răspuns plauzibil, dar într-o variantă mai puțin dură.

— Nu se va întâmpla așa. Oricât de strâmtorată ar fi acum, este prea inteligentă să renunțe la interesele ei de aici. Ea știe că tu nu poți cumpăra și partea ei și că oricât de mic ar fi venitul obținut pentru partea lui Jared, va fi binevenit aici.

Era atât de adevărat. Viața lor se clădea, contând pe ambele lor venituri. Retribuția ei ca profesoară nu era de ajuns pentru a le acoperi cheltuielile lunare. Casa la care ținea atât de mult ar fi fost prima la care ar fi trebuit să renunțe. Încă un motiv de durere pentru ea în viitor. Și asta numai din cauza lui! Unul din cele mai sumbre gânduri din nopțile când stătea treaz în pat fusese acela să vândă agenția, să-i ofere toți banii lui Kate, să lase totul așa cum era. Dar nu putea. Sentimentele lui pentru Kate erau mult prea puternice.

— Sam, te consumi prea mult! Niciodată nu este prea târziu să crești, să te schimbi. Încearcă!

Eve procedă ca de obicei cu Sam, ciupindu-l ușor pe la spate. Trebuia să o dezvețe de obiceiul acesta. Eve se încrunta, în timp ce amesteca atent zahărul cu o linguriță de plastic în cafeaua pe care i-o pregătise:

— De când îți îndulcești cafeaua, Sam?

— Ăă... Amândoi știau că aceasta era preferința lui Jared. Doctorul mi-a sugerat să consum mai multe calorii, inventă el un răspuns, privind cu neplăcere cum îi umplea ceașca de frișcă, după obiceiul lui Sam.

Își sorbi cafeaua, evitând să o privească în ochi.

— Deci așa, Gretchen te-a cam deranjat.

— Puțin, răspunse Eve nemulțumită. Părea foarte supărată că nu o tratam ca pe un VIP, ca pe prietena ta intimă, ca pe unica ta dragoste dintotdeauna. Cam îndrăzneață, dacă ne gândim că te cunoștea numai de câteva luni.

Jared întorcea informația pe toate părțile în mintea lui. Apăruse cu puțin timp înainte de accident și îi urmărea îndeaproape starea lui Sam. De ce ar fi fost interesată ca Sam să dispară? Și de ce mai continua să vină pe la el acum? Poate că, fiind implicată în furtul de la muzeu, încerca să afle dacă Sam se mai ocupa de acest caz. Sam era singurul despre care agenția anunțase că cerceta cazul bijuteriilor dispărute. Iar Sam, căruia îi plăcea să se umfle în pene, i-ar fi confirmat cele mai sumbre temeri. Poate că îl căuta acum pentru că bănuise că nu murise. De la Eve află că Gretchen

îl vizitase pe Sam la spital. Era o blondă cu sânii mari și cu buze ca ale lui Marilyn Monroe.

— Sper că nu este vorba de o relație serioasă. Meriți ceva mai bun! spuse Eve, în timp ce îl urmărea deschizând ușa care ducea spre biroul unde stăteau el și Sam. Jared se îndrepta ca un somnambul spre locul lui din stânga.

— Ce faci, îl apucă Eve de braț. Încotro?

— Poftim? Jared clipi nedumerit, sub privirile ei. „Încă o gafă!" gândi el. Biroul lui Sam era plin de hârtii, corespondența primită cât fusese reținut la spital. M-am gândit să stau un timp la biroul lui Jared, până triezi tu maldărul acesta de hârtii.

— Le-am lăsat neatinse, pentru că erau confidențiale. Tu întotdeauna îmi spuneai să nu...

— N-are importanță! Vocea lui de bariton răsună în încăperea mică, reamintindu-i că trebuia să-și regleze volumul noii sale voci. Deja am pierdut destul timp, spuse el încet. Trebuie să ne punem pe treabă din nou!

— Da, dădu Eve din capul ei roșcat. O să mă descurc eu!

— Ne va fi foarte greu să ne redresăm financiar. Ție îți datorăm câteva salarii.

— Ei, da... Eve clătină din cap. Dar eu sper că, în cele din urmă, tu mă vei lua ca partener. Așa că sunt dispusă să mai aștept. Jared o privi în ochi.

— Crezi că ești pregătită deja? Eve se propti cu palmele ei mici pe masa goală, ajungând cu nasul în dreptul nasului lui:

— Ar fi grozav! Cunosc străzile din Denver ca un șofer de taxi și mă pricep foarte bine să-i fac pe oameni să vorbească. Și mai am o armă secretă, roșie și fierbinte.

— Ce, cafeaua ta ucigătoare?

— Nu! Sângele meu de țigancă. Am o intuiție ascuțită, ca tăișul lamei. Asemănătoare cu a lui Jared. Simt imediat, când ceva nu este în ordine. Uite-așa! și pocni din degete în fața lui.

Jared își mângâie bărbia gânditor. Eve era maestră în aprecierea justă a unei situații și a noilor clienți. Iar el avea nevoie de un partener.

— S-ar putea să meargă! Să începem să lucrăm așa, de probă. Să vedem dacă noi doi vom putea face să meargă treaba bine mai departe. Iar acum, te rog, fă puțină ordine în maldărul acesta și ia-l de aici!

Lucrară cot la cot cu sârguință profesionistă. Au discutat împreună fiecare dosar în parte și își făcură un plan de acțiune. Le va lua ceva timp să rezolve problemele.

Pe la ora prânzului, ușa de la intrare se deschise și apăru un ofițer cunoscut, de la poliția din centrul Denverului, Dennis Edgerton.

— Salut, Sam! Arăți destul de bine, după trânta pe care ai luat-o!

Jared se ridică pentru a-l saluta pe detectivul înalt și solid. Îi plăcuse dintotdeauna. Era un tip realist, cu trăsături mari, cu părul castaniu, care ținea mereu câte un regim și se îmbrăca într-un costum cu o măsură mai mic.

— Mă bucur că te văd, Dennis. Ce bine că ai venit pe-aici!

— Da, ești un norocos! Îmi pare rău pentru Jared, adăugă el sincer.

— Mulțumesc. Este foarte greu să-ți pierzi cel mai bun prieten. Jared se așeză la loc pe scaun.

— Știi că mă ocup de cazul tău, începu Dennis, trăgându-și și el un scaun.

— Nu, nu știam.

— Nu m-au lăsat să te interoghez în spital. Asta nu m-a împiedicat totuși să încerc să pun lucrurile cap la cap.

Jared simți fiorul specific urmăririi, ca o spaimă cunoscută, care izvora din adâncul ființei lui. Era implicat în cel mai mare caz din întreaga lui carieră: propriul său omor. Ochii lui verzi deveniră strălucitori, privindu-l pe Dennis.

— Spune-mi tot ce știi!

Dennis căută în jacheta lui sport și își scoase carnetul negru cu însemnări.

— Eu sunt cel care trebuie să-ți pun întrebările și să scriu răspunsurile aici, explică el, cu un aer protector.

— Ei, haide, omule! Cel puțin, fă-o să fie ca un dialog!

Dennis, instalat confortabil pe scaunul de lemn, își pregătise carnețelul pentru a începe.

— Deci, Jared era la volan. De ce?

— Jared se simțea ca un copil în mașina aceea. Îi plăcea să o conducă, iar eu eram cam obosit, de aceea l-am lăsat pe el la volan.

— Și Jared nu era obosit?

— Adică vrei să întrebi dacă era destul de atent pentru a putea stăpâni volanul? Da, era! răspunse Jared defensiv. Nici nu poate fi vorba de o eroare de conducere în acest accident.

— Deci, dintr-o dată, frânele au cedat și Jared a pierdut controlul asupra mașinii?

— Exact.

— Nu s-a putut constata dacă defecțiunea de frână se datora uzurii sau fusese produsă în mod deliberat.

— Îți pot spune sigur că mașina era în cea mai bună stare. Frânele au funcționat perfect pe drumul înspre munte.

— Eu te înțeleg. Știu de ce nu vrei nici măcar să admiți ca ipoteză că instalația de frânare ar fi trebuit înlocuită, Sam. Să știi că nimeni nu te-ar acuza pe tine.

— Eu nu ocolesc adevărul! Cineva „a aranjat" mașina aceea, iar noi am părăsit drumul forțați de o mașină lungă cu cabină, de culoare neagră sau albastră. Părea un Ford, dar nu se putea vedea bine.

Dennis stenografie ceva.

— Dennis, ai vorbit cu cineva în localul acela despre accident?

— Da, un oarecare Wayne, patronul localului. Auzise despre accident și a venit la noi. Văzuse mașina lungă, dar șoferul nu intrase înăuntru. Sunt sute de astfel de mașini pe drum. Nu este o dovadă concludentă.

— Cea care ne-a lovit pe noi trebuie să aibă zgârieturi și urme de vopsea roșie.

— Am căutat peste tot și nu i-am dat de urmă!

— Și Camaro trebuie să aibă zgârieturi. Și vopsea de camionetă.

— Mașina voastră s-a lovit în cădere de tufe, de copaci, de stânci.

— Nici o urmă de vopsea? insistă Jared, cu un zâmbet forțat.

— Neagră.

— Deci știi că nu a fost un accident, spuse Jared, apropiindu-se brusc de biroul lui Dennis. Chiar dacă nu este convingătoare defecțiunea de la instalația de frânare.

— Nu crezi că poate șoferul camionului intenționa să vă ajute, încercând să vă facă să încetiniți?

— Nu, nu cred, zise Jared, cu dinții încleștați. „De ce era Dennis atât de imposibil?"

— Sam, știi bine care sunt formalitățile! spuse Dennis, intuind starea lui de spirit. Este nomal să fii nerăbdător.

Jared se rezemă înapoi de speteaza scaunului, simțind atingerea ușoară a degetelor lui Eve pe umerii lui.

— A fost îngrozitor, mărturisi Jared, în timp ce imagini vii se redeșteptau în mintea lui. Camioneta care ne pândea, ca o masă imensă de oțel, urmându-ne insistent, ca un vânător gata să sară din umbră în orice clipă. Ne-a izolat în momentul cel mai dificil, forțându-ne să ne îndreptăm spre prăpastie!

— Jared intenționa să facă drumul acesta? îl privi Dennis suspicios.

— Nu de la început, apoi a fost de acord. Ai găsit inelul, nu-i așa? Cu un rubin mare cât o pastilă, din Colecția Carson.

Eve scoase un sunet de surpriză, înfigându-și degetele în umerii lui.

— L-am găsit, răspunse Dennis netulburat. De unde-l ai?

Jared îi relată despre telefonul misterios cu care începuse toată afacerea, despre locul de întâlnire, despre mesagerul care adusese inelul și despre cei douăzeci de mii de dolari ca răsplată.

Dennis clipi. Gândea, dar gândurile lui rămâneau ascunse sub un chip inexpresiv.

— Pare o afacere ieftină pentru o miză cam mare.

— Ar putea avea un sens. Le-ar fi fost imposibil să ascundă atâta aur fără nici o acoperire. Ați găsit banii mei?

— Da, lângă mașină, tot în plic. Îi vei primi înapoi, împreună cu arma agenției.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat la cârciumă?

— Nu a apărut nimeni. Sub toate aspectele, eu văd aici o cursă.

— De ce ar fi vrut să scape de voi?

— Ca să ne facă să renunțăm definitiv la acest caz?!

Dennis își roti ochii neîncrezător.

— Cu un minut înainte spuneai că le-ar fi fost greu să ascundă o pradă atât de mare și de aceea ți-o vindeau ție la un preț de nimic, iar acum spui că oferta era prea bună ca să fie adevărată și că cineva voia să te omoare.

Presupunerile erau într-adevăr contradictorii, dar Jared nu întrevedea nici o altă soluție.

— Nu știu *încă* unde începe și unde se sfârșește adevărul.

— Bine, bine, spuse Dennis, respirând zgomotos. Să presupunem că planul hoțului era să te lichideze. Ce spera să câștige?

— Poate spera să fie lăsat în pace. Noi ne ocupam cu destulă asiduitate de acest caz. Ar fi putut deranja pe cineva.

— Trebuia să ne fi chemat imediat! spuse Dennis aspru. Doar știi că hoțul este căutat pentru crimă. Cu criminalii nu se intră în afaceri.

— Nu l-am fi lăsat să ne scape, se apără Jared.

Dennis se tot mișca pe scaun, scriind de zor.

— Recunosc, mi-ai dat ceva de gândit.

Râsul zgomotos al lui Sam umplu încăperea.

— Dacă nu aș fi trăit să-ți spun cum a fost, ai fi crezut că am toate bijuteriile ascunse pe undeva!

Dennis râse cu jumătate de gură.

— Îți dai seama că nu ai întrebat nimic de mașină?

„În primul rând, Sam ar fi întrebat despre Camaro", gândi Jared.

— Așa e! Mai poate fi recuperată?

— Nu.

— Ar fi fost totuși ceva interesant de recuperat din interior, își aminti Jared gânditor.

— Ce? spuse Dennis, aproape sărind de pe scaun.

— O hartă cu traseul spre cârciumă. Am primit-o o dată cu inelul și era făcută de mână. Probabil de criminal. S-ar fi putut lua niște amprente.

— Nu am găsit nici o hartă. Unde se afla?

— A fost fixată de apărătoarea solară, mai întâi la șofer, apoi în dreptul locului din spate. Trebuia să fi rămas acolo, Dennis.

— Nimic nu este previzibil în cazul acesta. Cu această remarcă, Dennis își închise carnetul de însemnări și se pregăti să plece. Jared se ridică o dată cu el.

— Îți mulțumesc pentru că ai trecut pe aici.

Dennis dădu din cap.

— Mă bucur că ai scăpat, Sam și... Îmi pare rău pentru Jared. Sper că ai lui sunt bine. Pe curând!

— Dennis, dacă dai de vreun fir, caută-mă, de acord?

Dennis îl salută tăcut, fără vreo promisiune. Eve îl conduse până afară, întorcându-se imediat.

— Ce tip ciudat! exclamă ea.

Jared privea fix în cafea, încălzindu-și mâinile pe marginile ceștii. Dintr-o dată, îl trecu un fior.

— Dennis ți s-a părut cam rece?

— Știu și eu... A fost cam sec. Dar așa decurge procedura.

— Da, știu. Ca șoarecele cu pisica. Eve, simțeam că mă plimbă legat de o lesă foarte scurtă.

— De parcă ar fi cunoscut răspunsurile și ți-ar fi testat onestitatea.

— Da. Părea cam înverșunat și îngâmfat. Cred că își imaginează că este pe cale de a rezolva acest caz.

„Păcat că harta a dispărut! Aș fi avut măcar o dovadă în sprijinul afirmațiilor mele".

— Unde voia să ajungă cu întrebările lui despre mașină? Eve îl privi hotărâtă. Îl vom face praf și pulbere împreună, dacă trebuie!

— Trebuie să fim tot timpul în defensivă. O luptă pentru a pune lucrurile în lumina lor adevărată, înainte ca poliția să reușească să le strâmbe. Nu știu dacă îți dai seama cât va fi de dur?

— Știu, Sam, spuse Eve dezgustată. Trebuie să te scoatem din încurcătură!

— Eve, tu știi că te vreau alături, dar acest caz este mult prea periculos pentru tine.

— Nu înțelegi? Tocmai de aceea trebuie să fiu *și eu* cu tine. Pentru că unul dintre ai noștri a căzut. Eve avea ochii umezi pe la colțuri.

Jared se gândi la prietenul său. Cât de mult îi lipsea! Desigur, știa că Sam își începea undeva un nou destin. Aceasta îl făcea să primească mai ușor pierderea lui.

— Bine, Eve, spuse el învins. Vei fi alături de mine. Să sperăm că în timp ce vom încerca să rezolvăm cazul meu, vom recupera și Colecția Carson. Aceasta înseamnă că jumătate din recompensă îți revine ție.

— Sam, să știi că vreau să-i dau partea mea lui Kate, pentru Bonny.

— Înțeleg. Deja gândim la fel, ca doi parteneri adevărați.

5

CHIAR PRIVITĂ PRIN APĂRĂTOAREA de vânt a mașinii lui Eve, un Mustang vechi albastru, casa lui arăta bine. Era marți după-amiază. Fiind în trecere pe acolo, ocupați cu unul din cazurile lor, Jared sugeră, pe neașteptate, să se abată pe la familia Reed. Spre norocul lui, Eve acceptă, fără să pună întrebările ei iscoditoare, ca de obicei.

Jared își făcuse curaj pentru a relua discuția despre divorț. Kate va crede și de data aceasta că va sta de vorbă despre problemele lor cu o persoană neutră și va fi deschisă. Dar Jared tot nu înțelegea de ce se gândise la divorț, doar fusese un soț bun.

Privi cu nostalgie casa lor, amplasată în zona verde din afara orașului. Acolo, toate casele erau construite în stilul fermelor, cu un singur etaj, din lemn și piatră, cu ferestre mari de sticlă, prin care să vedeau Munții Stâncoși și întinderile nesfârșite de pământ. „Ce bine este să te întorci acasă!"

— Sammy, pari cam nervos. Dacă ai fi mai relaxat, ai arăta mai bine.

Jared scoase câteva înjurături demne de originalul Sam Stone.

— Aici suntem toți prieteni. Iar prietenii iartă și uită, nu-i așa? spuse Eve, râzând.

— Ai dreptate, murmură el gânditor. Eve spusese ceva la care nici nu s-ar fi gândit. Sam și Kate fuseseră cei mai buni

prieteni ani de zile. Ce putea fi mai inteligent, decât să se mute la ea? Riscul ar fi fost mai mic de a o speria și de a o îndepărta, cu interesul lui recent pentru ea.

— Sunt sigur că ai să te pricepi să aplanezi lucrurile, iepuraș.

Lui Sam îi plăcuse întotdeauna să flirteze cu Eve, dar Jared nu reușea. El încă se mai simțea căsătorit, încât cuvintele ei intime și atingerea ei îl făceau să se simtă jenat.

— Dacă vrei să fim parteneri cu adevărat, Eve, spuse el inspirat, trebuie să o lași mai moale. Ciupiturile și intimitățile sunt bune pentru o recepționeră, dar niște asociați trebuie să impună respect profesional.

— Vrei să spui fără sex de-acum înainte?

„Sam și Eve ajunseseră până acolo!" Jared înghiți, dând din cap.

— Cât ai stat în comă, s-au petrecut lucruri ciudate în creierul tău, spuse ea, privindu-l pe furiș.

Nu răspunsese nimeni la sonerie, dar Jared observă că ușa garajului era deschisă. Și camioneta, și limuzina erau acolo. Totul părea în ordine.

Jared coborî spre garaj cu o repeziciune puțin stânjenitoare pentru încheieturile lui. Croindu-și drum printre mașini, se îndreptă spre ușa de serviciu din spate. Scoase un oftat de ușurare, auzind un râs de femeie din căsuța de joacă a lui Bonny. Construcția nu fusese încheiată, iar acoperișul era doar un cadru gol, încât putea zări, de unde era, capul lui Kate.

— Eve, ai puțină grijă de Bonny, te rog!

— Desigur. Eve se apropie, făcându-i semn cu mâna.

Jared întârzia, pășind pe îndelete prin iarbă, aplecându-se pe sub crengile copacilor. Acum era destul de înalt și putea privi lesne la cei din căsuța de joacă. Doamnele pregăteau un ceai pe măsuța din plastic a lui Bonny. Când îl văzu, Bonny strigă cu ochii mari de uimire:

— Iartă-mă, unchiule Sam, am crezut că ești un lup, care a venit să-mi atace căsuța!

— Căsuța trebuie terminată și protejată împotriva lupilor.

— Asta este treaba lui tati.

Kate se încruntă, lăsându-și jos ceșcuța de ceai din plastic. Lui Jared însă, îi plăcea să creadă că Bonny simțea în preajma ei prezența tatălui său.

— Putem sta puțin de vorbă, Kate? Aceasta se ridică de la masă, iar Eve rămase în locul ei, cu Bonny.

La început parea puțin descumpănită, apoi își reveni repede și îl luă pe Jared de braț. Îl privea cu ochii ei violeți, strălucind neîncrezător. Era ceva în privirea ei ce întotdeauna îl provocase, dându-i un sentiment de nesiguranță. Jared o însoți spre casă, pentru a putea discuta în liniște.

— Aș vrea să termin căsuța pentru Bonny și orice alte lucrări care ar mai putea apărea, te superi?

— Dacă mă supăr? Ar fi grozav! Tocmai voiam să angajez pe cineva. Se apropie toamna. Kate îl bătu ușor pe umăr. Sam, te rog să mă ierți pentru discuția de la spital. Nu aveam dreptul să insinuez că tu ești singurul de condamnat pentru divorțul meu. Știu că te-am supărat mult. Mă impresionează că te afectează lucrul acesta. Nu sunt obișnuită. Mă surprinde orice amănunt la tine. Te comporți de parcă ai fi cu totul alt om.

O liniște plăcută îi învălui, când trecură de ușa de sticlă care dădea în camera de zi a familiei. Kate îl conduse la bucătărie. Masa era ca întotdeauna, în dreptul ferestrei mari, prin care se putea vedea până în capătul curții.

— Pui? îi oferi Kate.

— Da. Mă simt așa deseori, spuse Jared, zâmbind.

— Nu. Vrei o salată cu pui? preciză Kate.

— Da! Jared se așeză, în timp ce Kate îi puse înainte o farfurie plină și un pahar cu lapte. O, cât de mult îi lipsea mâncarea lui Kate. Jared savura, cu sunete de apreciere la fiecare înghițitură. Mânca atât de preocupat, încât tresări când Kate se așeză pe scaunul de lângă el. O privi cu un zâmbet imens. Își puse un cot pe masă și se lăsă mai aproape de ea.

— Ce suntem noi, Sam? întrebă ea cald. Rivali? Străini? Confidenți?

— Cred că toate la un loc, spuse el, strângând furculița gânditor. Te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cumva să rămâi cu o imagine curată despre căsnicia ta. Jared nu știa că ești atât de nefericită.

— Pentru un burlac ar fi foarte greu să înțeleagă, spuse Kate, dezamăgită.

— Dă-mi o șansă să te ajut! spuse Jared, strângând-o încet de încheietura mâinii. Nu ai nimic de pierdut.

Kate îl privi uimită. Probabil aceasta făcea parte din procesul lui de conștiință. Încerca să-l înlocuiască pe soțul său,

simțindu-se vinovat pentru toți anii în care îi răpise timpul lui Jared cu tot felul de apeluri S.O.S. exagerate, pentru diferite cazuri sau pentru momentele lui de impas. I se părea corect să-i respecte rugămintea.

— Poate că împreună vom reuși, spuse ea într-un târziu.

— Tot ce îți cer este să fii deschisă cu mine. Tu și Bonny sunteți tot ce am.

— Acum, te rog să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în noaptea accidentului, fără menajamente. Poliția a fost amabilă cu mine, dar s-au purtat de parcă aș fi o piedică în rezolvarea cazului.

— Asta este nebunie curată! răspunse Jared, simțind cum se deștepta în el spiritul de bărbat al casei.

— Walter a netezit calea cât a putut, dar și el evită să discute unele lucruri.

Jared îi povesti toate amănuntele despre inel și despre călătoria lor, evitând scenele de la întoarcere.

— Jared nu a vrut să facă drumul acesta, spuse el în încheiere. Dar, așa cum ți-am spus, el credea că ești însărcinată și a fost entuziasmat de răsplata pe care urma să o primească.

— Jared credea multe! Și multe decizii le lua de unul singur, de parcă nu ar fi meritat să mă consulte și pe mine.

— Poți să-l condamni pentru că și-a dorit să fie din nou tătic? întrebă Jared posomorât.

— Nu, dar mi-am amintit toate nopțile în care l-am așteptat. Iar când venea, se trântea în pat cu un mormăit. Încearcă să faci copii în astfel de condiții!

— Gândește-te și tu la serile în care te întorceai târziu de la ședințele cu părinții sau de câte ori a găsit și el casa plină cu profesori, consumându-vă cele mai bune vinuri.

— Dac-ar fi venit măcar din când în când la școală cu un sandwich, sau cu o răcoritoare, sau cu un sărut! Dacă s-ar fi întors acasă cu un buchet de flori din desele lui peregrinări în centrul orașului!...

— Și lui i-au lipsit multe mese, când lucra la birou până noaptea târziu. O vizită ca o surpriză din partea ta și a lui Bonny ar fi însemnat mult pentru el!

— Și mai erau și alte lucruri mărunte care, adunate, s-au transformat cu timpul într-o durere imensă. Mi-aș fi dorit o mașină sport. Mai aveam deja o camionetă. Dar el a apărut cu o limuzină imensă, cu patru uși. Am vrut să văd Europa anul trecut, înainte de a mai avea un copil, dar a trebuit să

mergem în Hawaii, la congresul detectivilor. Kate întinse un deget către fața lui. Iar tu erai nelipsit, ca de obicei! Sam Hula-Hula Stone!

— Dar ne-am distrat de minune toți trei! Nu-i așa?

— Depinde ce fel de distracție îți dorești. Eu îmi doream soțul numai pentru mine. Cel puțin o parte din timp. Cât despre copilul pe care și-l visase, cum a putut să creadă că aveam nevoie de banii aceia? Dacă aștepta un copil, de ce a hotărât de unul singur să se confrunte cu un criminal, alergând după potcoave de cai morți?

— Ai dreptate, Kate, spuse el înghițind, după ce Kate își isprăvi povestea cu ochii jucând în lacrimi. El este de condamnat pentru multe din neplăcerile dintre voi. Dar, să știi că niciodată nu îți dorise decât binele. Și nici unul din noi nu a bănuit că aveam de-a face cu un criminal în noaptea aceea. Crede-mă!

Se așternu liniștea pentru un timp. Amândoi rămaseseră pe gânduri.

— Știi ceva, prietene, spuse Kate într-un târziu, ștergându-și ochii, mă simt mai bine acum, după ce ți-am spus toate aceste lucruri. Înainte ca Jared să-și dea seama ce se întâmpla, ea își rezemă capul pe pieptul lui. O mângâie pe păr cu o mâna tremurândă.

— Și eu.

— Din toate câte ți-am spus, Sam, tu trebuie să înveți un singur lucru, că ai nevoie de o femeie care să fie numai a ta, cu care să împarți totul, dar să nu repeți greșelile noastre, să te extenuezi și să pierzi din vedere ce este bun.

— Da, da, cred că ai dreptate, se strădui Jared să zâmbească puțin.

— Oricât de supărată sunt pe Jared, cel puțin acum cunosc și cealaltă jumătate de adevăr.

Jared se gândi cât va mai putea să rabde remarcele ei critice cu privire la trecutul lor și cât va mai putea rămâne în preajma ei fără o relație intimă. Nu-și dădu seama cât de aproape o ținea de el, decât în momentul când Eve și Bonny intrară zgomotos în camera de zi.

— Ce este, mami, ce s-a întâmplat?

— Absolut nimic, o asigură Kate, sărutându-i obrazul catifelat. Mami a discutat ceva cu unchiul Sam și ne-am întristat puțin. O legănă pe Bonny, lipind-o de pieptul ei, privind pierdută peste buclele ei blonde.

— Știi ce, Sam, poți să iei și limuzina, când pleci!

— Chiar atât de mult îți displace? Kate râse de chipul lui bosumflat.

— M-am tot gândit cât de rău trebuie să fie pentru tine, fără nici o mașină. Iar la noi se strică degeaba în garaj.

— Bine, îți mulțumesc. Le privea pe mamă și pe copil îmbrățișate, clătinându-se într-un ritm al lor. Cât de mult și-ar fi dorit să le poată cuprinde în brațe pe amândouă, să facă parte din familia lor din nou. Nu-și dădu seama că își strângea și își desfăcea pumnii pe masă, până când Eve îl lovi ușor pe umăr.

— Eve m-a întrebat dacă nu am nimic împotrivă să-i ia locul lui Jared. Nu am nimic împotrivă. Știe tot ce are de făcut. Apoi se ridică, pentru a-i aduce lui Sam cheile mașinii. Ar fi bine să mai discuți cu Walter despre accident, murmură ea. S-ar putea să cunoască mai multe lucruri decât lasă el să se vadă.

— Te întorci repede? întrebă Bonny, cu ochii ei albaștri, măriți de nerăbdare.

— Mă întorc să facem acoperișul. Materialele sunt tot în capătul garajului?

— Da, răspunse Kate. Am păstrat totul intact, în afară de hainele lui, spuse ea cu un zâmbet trist. M-am gândit că s-ar putea să fie lucruri de care ești legat și vrei să le păstrezi ca amintire.

„Deci nu e chiar atât de supărată pe Jared, încât să-l dea afară de tot din viața ei", gândi Jared cu ușurare. Era plăcut să știe că lucrurile lui erau tot așa cum le lăsase: ceasul de buzunar de argint de la bunicul lui, colecția de cărți de umor, amintirile lui din anii de liceu.

Ce ciudat! Niciodată nu remarcase la Sam că ar fi capabil de atâta intuiție și compasiune. Revelația pe care o avu Kate o făcu să simtă un fior ciudat, dar plăcut.

— Vom păstra toate lucrurile așa cum sunt, până când vom fi amândoi pregătiți să decidem ce să facem cu ele, murmură el. „Până când îți voi putea spune adevărul și voi fi din nou stăpân peste tot ce este al meu". Jared o urmă pe Eve înspre ușa din față, încercând să nu privească la fotografiile de pe pereți, cu imagini din timpurile bune. Era greu să părăsească tot ce-i era atât de familiar, tot ce era al lui. Pentru Jared, drumul de întoarcere acasă era lung și anevoios.

Jared nu era sigur că Walter Helser mai frecventa același local, acum după ce ieșise la pensie, totuși își făcu intrarea la Shooter's, în stilul caracteristic al lui Sam. Cel puțin să facă impresie locuitorilor nocturni ai orașului! „Sam s-a întors, este în formă și este o forță demnă de luat în seamă". Nu-i plăcea să fie în centrul atenției, însă dacă nu se oferea pe sine ca momeală, nu ar fi avut nici o șansă de a întinde o cursă. La ora opt își parcă mașina cu un viraj brusc, constatând cu plăcere că automobilul lui Walter era acolo. Localul fiind la numai câteva blocuri de Metro Station, era frecventat de polițiști, reporteri, ziariști, detectivi și agenți, oameni obișnuiți să-și pună viața în pericol. Jared intră într-o încăpere aproape la fel de întunecoasă ca și noaptea de afară. Niște lumini pâlpâiau de la barul din stânga. Abajururile din sticlă colorată atârnau deasupra celor trei mese din dreapta, un televizor imens se afla chiar deasupra capului său.

Walter nu fu greu de găsit. Stătea la bar învăluit în fumul de la propria lui țigară și avea alături o halbă de bere. Era nerăbdător să stea de vorbă cu Sam. Îl privi lung în ochii pe care îi cunoștea, în ochii lui Sam.

Jared îi salută cu mâna pe ceilalți clienți din jur. Fețele lor trădau curiozitate, dar era normal. Sam frecventa acest local înainte. Primise și adunase aici multe ponturi. Accidentul era învăluit în suspiciune, iar poliția căuta orice urmă care le-ar fi deschis o cale în recuperarea Colecției Carson. Totul era înconjurat de mister. Încercând să se poarte cu dezinvoltura lui Sam, Jared zâmbi larg:

— Ei, Walter, cum e la pensie?

— Plictisitor. Martha îmi cere să plantez arbuști și să împachetez legume.

— După patruzeci de ani de activitate este cam greu să închizi ușa în urma cazurilor nerezolvate.

Walter înțelese. Se întoarse ușor și, stingându-și țigara, privi la oamenii din jurul lor.

— Hai să facem un joc! Ce zici?

Se retraseră ca să nu fie auziți și se instalară la masa de biliard din apropiere. Jared alinie bilele, iar Walter începu jocul.

Nici o bilă nu ajungea la țintă. Jocul era doar un pretext pentru a putea vorbi fără să fie auziți.

— M-a vizitat ieri Dennis Edgerton, spuse Jared, cumpă-

nind atent o lovitură. A fost cam distant. Încerca să mă prindă cu ceva.

— Treabă de polițist, spuse Walter simplu.

— Am încercat să fiu sincer cu el, dar simțeam că mă afund în nisipuri mișcătoare.

— Am auzit povestea ta. Păcat că nu ai reușit să recuperezi colecția și să rezolvi și cazul între timp. Prea multe nu știu nici eu. Dennis ține totul numai pentru el.

— Are vreun motiv?

— Se zvonește că stă scris „promovare" pe fruntea lui, pe la Crăciun.

— Iar eu urmează să fiu testul pe care îl va da.

— Gardianul care a murit de infarct în timpul jafului a trezit interesul și simpatia publicului. Dacă Dennis reușește să-l aducă pe hoțul criminal în fața justiției, va fi un erou în presa zilei.

— Sper că Dennis nu crede că eu aș ști cine este hoțul și că l-aș acoperi, bombăni Jared.

— Dacă te consolează cu ceva, cred că Dennis s-ar mulțumi și numai cu recuperarea colecției, adică să fie luat drept eroul care a recuperat o comoară a statului.

— Nu vreau să fiu sacrificat, de dragul unei promovări.

— Te înțeleg. Însă jaful a avut loc în martie, cu cinci luni în urmă, iar aceasta este prima incursiune tare în acest caz. Este de așteptat să te urmărească îndeaproape, ca pe o pradă.

— I-am spus tot ce știam.

— Dar a fost credibil? Amintirile unui om cu un traumatism cranian.

— Acum înțeleg atitudinea lui de buldog față de mine, încercarea lui de a o prinde în plasă pe Kate. Este disperat.

Jared mai ochi o minge, dar rată.

Nu se putea concentra. Observă valul de emoție ce îi acoperise fața lui Walter, când auzi de Kate, care era pentru el ca și fiica lui.

— A pus-o pe jar cu întrebările lui, spuse Walter, mușcându-și aprig buzele. Kate nu a vorbit nimic rău despre Jared. Era un băiat de milioane. Păcat că s-a dus de tânăr. Am încercat să-l aduc la realitate pe Edgerton, dar nu mă ascultă. Mă tot avertizează să nu tulbur apele cu concluziile mele prostești.

— La ce concluzii ai ajuns? îl întrebă curios Jared.

— La nici una.

— Am crezut că poate ai avut acces la dosarul furtului, insistă Jared.

— Dennis ține totul sub cheie.

— Dar tu ai fost primul la muzeu. Numai pentru asta ar trebui să fii o sursă importantă de informații.

— Eu sunt, cum se zice, în plus, spuse Walter. Se îndreptă, trăgându-se de catarama curelei, potrivind-o mai bine pe sub burta lui voluminoasă. Joci tare prost în seara aceasta. Aproape la fel de prost cum juca Jared.

Concentrându-se puțin, Walter trimise mingile la țintă una după alta, inclusiv pe cea neagră.

— Oricine ar crede că nu mai ești în formă se înșală din toate punctele de vedere!

— Nici nu este prea greu să se înșele cineva, Sam. Când ai rugat-o pe Kate să te ia de la spital, ai lăsat să se întrevadă posibilitatea că între voi doi mai există niște legături, în ciuda morții lui Jared... Este o greșeală care i-ar putea face rău. Poliția ar putea să o suspecteze că știe ceva despre colecție.

— Vinovată prin asociere, vrei să spui?

— Exact. Ar fi trebuit să stai departe de ea, până când cazul tău ar fi fost elucidat.

— Nu mă interesează ce ar putea crede alți oameni. Și nu aveam de unde să știu că voi fi suspectat de a fi un răufăcător, obiectă Jared.

— Oricum, ultimul lucru de care are nevoie este un oaspete nepoftit în cuibul ei! bolborosi Walter, enervat pentru prima dată.

— O respect pe Kate și nu vreau decât să o ajut.

— Oricât ai fi de supărat pentru toate, continuă Walter pe un ton mai calm, sper totuși că vei lăsa poliția să-și facă datoria, Sam. Sistemul își are problemele lui, dar timpul le rezolvă.

— Să rămân cu brațele încrucișate mi se pare o soluție extremă.

— Încearcă!

— Bine, Walt, minți el. Jared nu voia să se simtă nici măcar parțial răspunzător de moartea unui om. Walter arăta și el de parcă ar fi fost în preajma unui atac de cord. Jared continuă jocul cu Walter și cu alți câțiva amici. Câteva dintre fostele prietene ale lui Sam îl urmăreau jucând. Ce așteptau

de la el? Simți cum îl cuprindea panica. Multe dintre ele probabil îi cunoșteau trupul mai bine decât și-l cunoștea el însuși. În cele din urmă plecară, cu o singură excepție: o blondă îmbrăcată provocator, care se îndreptă unduindu-se către el. Jared rămase uluit, când își simți obrajii prinși în palmele ei mici.

— Ai fost foarte rău, Sam, o auzi el, torcând ca o pisică. Am așteptat mereu lângă telefon, cu motorul pornit.

Jared îngheță. „Unde voia să ajungă?" O recunoscu repede, după vocea pe care o mai auzise și la telefonul lui Sam, în convorbirile înregistrate. Era Gretchen, cea care a vrut să-l ia de la spital.

— De data asta n-ai să-mi mai scapi, Sam Stone! spuse ea cu voce tare, pentru a putea fi auzită de toți. În timp ce își apăsa buzele ei cărnoase pe ale lui, lui Jared îi trecu prin minte că cineva îi dorea moartea. Nu putea ști dacă era victima unui plan de seducție sau de distrugere!

— Kate! Ce surpriză!

— Bună, Eve!

În dimineața următoare, Kate, îmbrăcată într-o haină roșie potrivită pentru orice vreme, udă de ploaie, intra la Valley View Investigations.

— Ce vânt te aduce pe o astfel de vreme?

— Cumpărături... printre altele, răspunse Kate vesel. Privi către ușa dinspre birou.

— Nu este aici. Are ceva de rezolvat la tribunal și la bancă.

— Știu, spuse Kate, râzând. S-a dus să verifice dacă s-au livrat cuiele pentru căsuța de joacă. La tine am venit. Vreau să mă ajuți să-mi aleg niște haine potrivite pentru garderoba mea de profesoară.

Kate nu s-ar fi bazat niciodată pe gusturile mondene ale tinerei fete, însă Eve avea fler la bărbați, în special pentru cei doi detectivi, pe care amândouă îi cunoșteau atât de bine. Cu cine ar fi putut discuta mai bine despre Sam cel nou, care părea atât de schimbat?

În magazin, totul decurse întocmai după așteptările lui Kate. Se perindară de la un etaj la altul. Eve alegea mereu alte costume, toate nepotrivite pentru clasă, iar Kate le respingea delicat. În cele din urmă, în camera de probă de la Brooks, rămânând numai în slip, Kate abordă subiectul

despre Sam. Eve acceptă bucuroasă o diversiune în discuția lor, ținând în mână două dintre cele mai șterse costume de culoare gri pe care și le-ar fi ales vreodată.

— Sam al nostru, cel reîntors la viață, este un subiect fascinant pentru o zi ploioasă. Ochii căprui ai lui Eve sclipiră vesel.

— S-a schimbat mult, nu-i așa?

— Este uimitor ce poate face o lovitură la cap unui copoi american pe deplin normal și cu sânge fierbinte.

— Este totul atât de ciudat, Eve, insistența cu care mă chema la spital, impresia puternică pe care i-a produs-o vestea divorțului. Niciodată nu simțisem că Sam mă plăcea.

— Dintotdeauna te-a plăcut, dar avea mai multă nevoie de Jared.

— Deci, după ce și-a revenit, a încercat să ia legătura cu mine. Am petrecut puțin timp împreună. S-a oferit să mă ajute la treburile casei.

— Să termine căsuța de joacă a lui Bonny.

— Exact. Să fie oare vorba numai de un simplu transfer de sentimente prietenești asupra mea? Să fiu eu oare un înlocuitor al celui mai bun prieten al lui?

— Ce se întâmplă între voi este departe de a fi dragoste frățească, spuse Eve, încrețindu-și nasul. Vreau să spun că ieri, la tine, v-am surprins, când am intrat cu Bonny pe neașteptate. Fie că a primit o doză de radiații prea mare la spital, fie că este vorba de sex, concluzionă Eve în stilul ei caracteristic.

— Mă simt mai bine, acum când văd că și tu ți-ai dat seama. Înseamnă că nu mi-am pierdut mințile chiar de tot! M-am tot gândit de ce mi se întâmplă toate astea, așa dintr-o dată. Eu nu cred că m-am schimbat, nu?

— Nu. Sammy este cel care s-a schimbat. În multe lucruri mărunte se comportă ca Jared.

— Intenționam să mă despart de Jared. Dacă era așa, de ce aș mai fi acum atrasă de un bărbat care se comportă ca el?

— Nu știu.

— Nici tu nu crezi că mi-aș fi părăsit soțul, nu?

— Nu. Jared ar fi ieșit imediat de pe drumul pe care l-ar fi aruncat vestea ta și ar fi știut să te transforme și pe tine într-o ființă bolnavă de dragoste.

— Nu știu ce să fac. Să las lucrurile să evolueze de la sine

sau să-l resping înainte de a începe să-și piardă controlul? reluă Kate, într-un târziu.

— Te rog, nu-l alunga, Kate! Indiferent ce se petrece în mintea lui acum, simte o dorință disperată să te ajute, are nevoie să te ajute.

— Dar este atât de incomod! Și, în plus, sunt speriată. Doar știi că-mi place ca în viață să fie totul clar, fără încurcături, spuse Kate cu deznădejde.

— Dacă cercetezi prea mult lucrurile, s-ar putea să le strici tot farmecul. Jared era un copoi vigilent în treburile lui, dar în viața lui personală avea mai multă înțelegere, era mai deschis decât tine. Eve strânse din buze, gânditoare. Dacă vrei să primești un sfat de la mine, în locul tău, eu aș sta liniștită și l-aș lăsa pe el să mă conducă, pe calea pe care a deschis-o.

— Adică să nu stric poezia vieții cu atâtea frământări. Să accept viața așa cum este.

— Da. Eve ridică celălalt costum gri lângă fața ei de spiriduș. Privindu-se în oglindă, scoase limba, văzându-și propriul chip sub efectul monoton al culorii. Este ceva în sângele meu, care mă avertizează că multe se întâmplă în jurul nostru, lucruri care s-ar părea că sfidează timpul și spațiul.

— Oh! Kate își aminti deodată titlul cărții de pe biroul lui Eve: *Regresie într-o viață anterioară*. Vrei să-ți dezvolți capacitățile de meditație, ca să poți cerceta viețile anterioare? Nu înțeleg de ce talentul tău de a desluși lucrurile prezente și viitoare nu îți este suficient. Chiar crezi că îți este necesar să te ocupi de reîncarnare? Eu, una, nu cred că aș putea accepta teoria vieților anterioare. Mă încurcă.

— Nici eu nu sunt o adeptă convinsă a acestei teorii, dar am găsit în ea răspunsuri la unele întrebări personale și o găsesc valabilă.

— Doar nu crezi că eu și Sam ne cunoaștem dintr-o viață anterioară, iar Sam s-a trezit din comă hotărât să-și continue un fel de destin, spuse Kate, simțind cum îi creștea tensiunea. Știi ce, Eve Kemp, n-am chef să te văd cutreierând universul pentru a descoperi că Sam și cu mine am călătorit cândva pe Nil cu Cleopatra.

Încă mai ploua afară, când Jared se întoarse în aceeași seară în apartamentul lui Sam. Își ridicase corespondența din cutia poștală a prietenului său și își dori ca niciodată în viață să nu mai primească acele plicuri parfumate, mai ales

cu un anumit parfum de lavandă. Întârziase mai mult, în speranța că se va întoarce obosit și nu va mai simți singurătatea, dormind până a doua zi, când va putea petrece puțin timp în casa pe care o numea casa lui, alături de cele mai adorabile fete pe care și le-ar fi putut dori vreodată un bărbat.

Și ziua care se încheia avusese clipe interesante. La bancă, încercase un transfer al unor mici economii din contul lui Sam în contul lui, dar întâmpinase greutăți, din cauza semnăturii. Imitase scrisul lui Sam destul de bine, dar conturile lui erau marcate, probabil de Edgerton, detectivul cel indiscret, încât deosebirea de scriere a fost îndată observată. Jared se trezi înconjurat de câțiva funcționari ai băncii, care nu știau nici ei ce să facă. Într-un moment de inspirație, Jared sugeră să fie chemat doctorul Glenbrook. Medicul bătrânel și amabil îi veni în ajutor, explicând că, în unele cazuri, putea apărea o modificare a grafiei pacienților care își revin din comă. Problema fu rezolvată, spre satisfacția tuturor.

La întoarcere, Jared găsi ușa de la intrare închisă, așa cum o lăsase la plecare, dimineața, dar simți o prezență în interior. Se strecură încet în casă. Era întuneric beznă. De undeva se auzea curgând apa. Jared se mișca încet, aruncându-și corespondența și haina din mers. Când ajunse la baie, deschise ușa brusc. Nu văzu pe nimeni, dar draperia de la cadă era trasă. O dădu la o parte cu o mișcare rapidă, care cutremură bara de susținere.

— Oh! strigă o voce feminină, cu prefăcută surprindere.

— Gretchen!... Jared îi rosti numele ca pe o înjurătură, zărindu-i trupul gol, întins provocator în apa înspumată, cu părul strâns în creștetul capului.

— Rub-a-dub-dub, dragă, fredonă ea, ridicând un picior, ca să-și plimbe săpunul pe partea interioară a coapsei. Era timpul să te întorci acasă, scânci ea ca un copil. O fetiță ar putea să se înece, așteptându-te aici.

Jared însă bănui că nu se afla acolo de prea mult timp. Ghemuindu-se la nivelul căzii, încercă temperatura apei. Era călduță, iar pielea ei, deși udă, nu arăta ca și cum ar fi stat prea mult timp în apă fierbinte. Cada fusese umplută cu câtva timp în urmă, dar ea, cu siguranță, nu se afla în apă de mult. Atunci, cu ce se îndeletnicise? Strălucirea desfrânată a privirilor ei era un semn clar că apreciase greșit

gestul lui Jared. Apucându-l de mână, îi plimbă palma peste burtă, până la coapse.

— Ooo, cât de mult mi-au lipsit mâinile tale! Degetele tale lungi, minunate.

Jared strângea din dinți, pe când ea îi purta mâna tot mai jos, dincolo de cuibul de bucle aspre. Simțindu-se ca violat, Jared își trase mâna cu o mișcare rapidă. Era prea mult să îl forțeze să o atingă. Sam și mort îl atrăgea în tot felul de locuri primejdioase, își spuse el în sinea lui.

— Hei, nu mai ești drăguț, se plânse Gretchen.

Din fericire, hainele ei erau aproape.

— Îmbracă-te!

Jared ieși încet, iar după ce închise ușa, o luă la fugă pe hol. Îl interesa ce conținea geanta ei. Era în bucătărie pe masa de lângă fereastră. Jared o examină la lumina care venea din stradă. Găsi caseta cu înregistrarea apelurilor telefonice. Pentru ce-i trebuia? Jared strânse ușor caseta între degete, gândindu-se la cele două alternative posibile: gelozia ei sau teama ca acea casetă să nu conțină mesaje, care ar fi putut trezi suspiciuni legate de accidentul din munți. Privind în gol, spre marginea ferestrei, observă acolo corespondența din ziua anterioară. Era sigur că o lăsase pe televizor. Deci și ea folosise fereastra ca o sursă de lumină. Era foarte comod. Din locul acela se vedea bine și mașina lui, parcată la colț. Mai mult ca sigur că din locul acela îl pândise. Auzind că se deschidea ușa de la baie, îi puse geanta la loc și se strecură în camera de zi.

— Cred că voi pleca, îl anunță ea, disprețuitor.

„În sfârșit, o veste bună pe ziua de azi!" gândi Jared, apoi continuă cu voce tare.

— Doctorul mi-a spus că am nevoie de timp, ca să-mi recapăt dorința sexuală.

Liniștindu-se puțin că refuzul lui atât de categoric nu punea sub semnul incertitudinii farmecele ei, Gretchen îl părăsi cu un sărut scurt. Jared încuie repede ușa după ea, cu lanțul de siguranță cu tot. Va înlocui urgent broasca. O asemenea surpriză ajungea pentru o viață... pentru două chiar!

6

JOI DIMINEAȚA, KATE SE TREZI în zgomotul familiar al mașinii de tuns iarba. Sări repede din pat și dădu o raită prin camera de zi, ca o albină, ridicând jaluzelele. Apoi deschise ușa glisantă de sticlă. Exact cum își închipuise. Era Sam. Tundea hotărât iarba cea mare. Îi bătu în pervazul de lemn, făcându-i cu mâna, când el întorcea mașina de tuns în direcția ei. Strigă către el, cu mâinile căuș:

— Nu asta trebuia să faci!

„La fel cum nici tu nu trebuie să stai la geam în soarele dimineții, în cămășuța roz de noapte transparentă", gândi Jared, îndreptând mașina cu un gest impulsiv. Razele străluceau prin țesătura cămășii, luminându-i provocator linia trupului. „Fir-ar să fie!" Jared i-o cumpărase numai pentru bucuria lui... cu ușile închise! Nu-și dădea seama cum se vedea de la el? Și totuși, cât de mult se deosebea de spectacolul ieftin, de carnaval, oferit de trupul gol al lui Gretchen! Ce prostănac era Sam, că nu văzuse această deosebire.

Kate trebuia atenționată! Indiferent ce ar fi crezut despre el. Jared se opri brusc în curte, făcând cu mâna un semn în formă de clepsidră în lungul trupului lui negricios. Kate îl privi fix, apoi înțelese mesajul. Speriată, se retrase din fereastră, strângându-și partea din față a cămășii, pentru a atenua efectul de transparență. Inima îi bătea. Se mustra singură. Apăsându-și pieptul cu mâna, simți că de la adierea vântului, i se întăriseră sfârcurile. Sau din cauza lui

Sam? Îl șocase. Vădit interesat, cu o privire bărbătească flămândă, era totuși nerăbdător să pună capăt spectacolului! Nu mai avea nici o îndoială, cu vânt sau fără, Sam îi trezea dorința sexuală fără prea mult efort.

— Ce faci, mami?

Bonny se strecurase lângă ea, caldă, din pat, cu buclele turtite, cu fața încrețită de pernă și cu pijamaua șifonată.

— O să-mi termine căsuța de joacă, după cum a promis?

— O să încerce. Nu sunt convinsă că este la fel de talentat ca tati și are dureri din cauza loviturilor.

— Mai bine să mă-mbrac! O să aibă nevoie de ajutor. Bonny o zbughi spre dormitorul ei.

Tocmai sună telefonul când Kate își trăgea peste cap un pulover. Fixându-și fermoarul de la blue jeans, își luă telefonul în bucătărie. Era directorul școlii, Martin Flanders. Kate îi asculta expunerea monotonă, în timp ce răscolea prin cutia ei de pâine din lemn, căutând o pungă cu gogoși cu zahăr. Le puse pe o farfurie, în timp ce îi mulțumea pentru că se interesa de starea ei sufletească, asigurându-l că va participa și ea la întrunirea anuală a profesorilor din după-amiaza aceea.

Mai avea oare suc de portocale? Asculta absentă planurile lui de a organiza masa festivă, căutând prin frigider.

— Numai suc de ananas. Chicoti vesel, când realiză că vorbise cu voce tare. Nu, nu vorbeam despre program, se scuză ea. El observase că începea să își reia vechiul ei fel de a fi, mai vesel. Râdea din nou. Pentru toate lucrurile mărunte din viață, ca majoritatea oamenilor. Se părea că numai datorită noului Sam, deși nu înțelegea de ce. Își făcuse apariția în mod abil, ca o parașută de mătase care aterizează încet, dar sigur, făcând-o să se simtă din nou atrăgătoare și plină de viață.

După ce termină convorbirea, Kate rămase la fereastră, privind. Sam căra o scândură lungă, cu unul din șorțurile lui Jared legat peste șoldurile lui suple. Bonny, încinsă cu un șorț identic, căra capătul celălalt, ținând scândura deasupra capului, ciripind veselă despre ceva. Imagini ale lui Jared, lucrând la căsuță, îi răsăreau proaspete în minte. Sam, deși arăta altfel, părea că îl imita întocmai. Numai Dumnezeu știa cât de mult îi lipsea soțul ei.

În nici unul din planurile ei de libertate nu își imaginase cât de singură va fi, când nu-l va mai avea în preajmă.

Kate, la fel ca și Bonny, începea din nou să simtă prezența lui Jared. De parcă ar fi vegheat asupra lor, ca întotdeauna. Așa cum spusese Eve, el nu ar fi lăsat-o niciodată să plece. Și, poate că tot ce își dorise, nu era decât ca el să o oprească, să o țină strâns și să nu-i dea drumul. Acum, nu-și mai dorea să-l părăsească. Dacă nu ar fi ales să plece la drum cu Sam în noaptea aceea! Se întoarse deodată și lovi cu pumnul în masă.

Într-un târziu, Kate se îndreptă spre grădină. Jared își ridică privirea de la fierăstrău, văzând-o apropiindu-se prin iarba tunsă, cu o farfurie plină de gogoși, o cană mare de suc și trei pahare de plastic. Oricât de sexi ar fi fost în cămășuța de noapte, era la fel de atrăgătoare și în blue jeans. La gândul că cineva ar putea să o răpească pe văduva lui, simțea cum o carapace de oțel îi strângea pieptul, tot mai tare în fiecare zi. Se afla în luptă cu timpul. Trebuia să o recucerească înainte ca ea să piardă amintirea relației lor.

— De unde ai știut exact de ce am nevoie în dimineața asta? o salută vesel din cap, în timp ce muta o scândură de pe capra de tăiat lemne în stiva de sub arțar.

Kate făcu ochii mici, bănuind că s-ar putea referi la micul dejun sau la spectacolul neașteptat de dimineață.

Se întoarse către ea, iar fața lui bronzată, frumos conturată, se deschise într-un zâmbet imens, citindu-i gândurile lui Kate. Jared făcea progrese. Știa acum că o atrăgea.

— Nu trebuia să fi tuns iarba!

— Știu, dar nu mi-a răspuns nimeni la ciocănit și nu am vrut să încep fără ajutorul lui Bonny.

— Exact! spuse Bonny, scuturându-și șorțulețul.

Kate nu se putu stăpâni să nu-l privească adânc în ochi, ca să se asigure că nu se înșela, că acele noi calități pe care le citea în ochii lui nu erau rezultatul propriei ei imaginații. Dar adevărul străluc ca două luminițe de smarald, mici sclipiri de sinceritate și de integritate încurajatoare. Omul acesta avea un spirit incredibil de puternic, o forță irezistibilă.

Înfiorată de gânduri și de prezența lui, Kate se aplecă, intrând în căsuța de joacă, și puse tava pe măsuța de plastic a lui Bonny.

— Ce bine că Bonny o să poată avea acest loc de joacă bine consolidat înainte de iarnă, spuse ea, ridicându-se de

la măsuță și întorcându-se brusc. Se opri, lovindu-se de trupul vânjos al lui Sam.

— Nu cred că trebuie să țip, spuse ea încet, cu vocea întretăiată.

Sam își ridică un deget spre tâmpla ei, pentru a-i îndrepta câteva fire rătăcite. Își lăsă degetul să-i alunece pe nas. Kate scoase un geamăt ușor, tremurând puțin. Jenată, încercă să glumească:

— Cred că este încă destul de rece aici.

— Ar fi bine să ne încălzim puțin afară. Doar nu vrei să tragi o răceală sau să atragi priviri nedorite. Jared vorbea cu subînțeles, ridicând din sprânceană dojenitor. Apariția ei la fereastră lăsase o impresie puternică asupra lui.

— Știu la ce te referi, recunoscu ea, îmbujorându-se. Eram atât de nerăbdătoare să te văd, să-ți vorbesc. Se încurca în cuvinte, fluturându-și degetele ca niște aripi de pasăre. Sam, îmi pare rău că mă port prostește. Sunt așa pentru că, într-un fel, m-ai făcut să înțeleg cât sunt de singură, spuse Kate. Mă gândeam că trebuie să mă bazez doar pe propriile forțe, în acest moment din viața mea. Dar atunci, tu te-ai trezit! Ai revenit la viață și ai dat un alt curs lucrurilor. M-ai încurcat!

Jared era copleșit de emoție. Făcuse un mare progres: Kate îi răspundea. Cât de mult ar fi dorit să-i spună adevărul!

Dar se temea să nu fie prea devreme. Un lucru pe care îl învățase din criza căsniciei lui era să fie foarte atent la toate semnalele emoționale, să nu ia nimic drept bun. Voia să o simtă ancorată în relația lor, înainte de a-i spune totul. Iar aceasta însemna să o curteze ca la început. Se îndreptă către ușă:

— Bon, vrei să-mi aduci un ciocan mai mare de pe masa de lucru? Copilul porni cu un strigăt spre garaj. Kate se gândi la colecția de scule a lui Jared.

— Nu cred că avem un ciocan mai mare.

— Serios? zâmbi el, cu subînțeles. Spre surprinderea lui Kate, își plimbă ușor degetul pe buza ei fină, ca o mângâiere. Prietenia lor era gata să se transforme într-o poveste de dragoste.

O scânteie aprinse inima ei. Simțea niște impulsuri electrice care-i accelerau pulsul, în timp ce degetul lui mare, aspru, îi zgâria buzele. Nu se grăbea deloc.

Părea că trecuse o viață până când își lăsă mâna să se odihnească pe gâtul ei. Abia atunci îndrăzni și ea să respire.

— Ce faci, Sam?

— Nimic, spuse el evaziv, cu zâmbetul unui adolescent. Așa se și simțea, îndrăzneț ca un adolescent, care atunci descoperea plăcerea. Privind înapoi, înțelese cum și de ce crescuse încordarea între ei. Era simplu: totul se reducea la elementele esențiale ale relației dintre un bărbat și o femeie. „Să-ți urmezi impulsurile!" Mai era un lucru pe care își dorise dintotdeauna să-l facă, în toți acești ani de când o cunoștea, dar trupul lui dinainte nu îi putuse permite. Kate îl privi întrebătoare:

— Dau un bănuț ca să știu ce gândești!

Jared își ridică și își coborî sprâncenele cu un aer strengăresc.

— Chiar vrei să știi? Mă întreb ce-ar fi dacă te-aș ridica în brațe ca pe un nou-născut.

— Nu cred! răspunse ea cu respirația întretăiată.

— Să crezi! spuse el, mișcându-și din nou sprâncenele cu un aer poznaș.

— Să nu faci asta! Încă nu ești vindecat. Vocea ei se schimbă într-un strigăt, când el își petrecu brațul pe sub genunchii ei și o ridică la pieptul lui. Aplecându-se într-o parte, ieși cu ea afară pe ușa scundă. În curtea însorită, Kate nu știa dacă trebuia să stea cuminte sau să încerce să evadeze.

— O să-ți fie rău, iar poliția va spune că eu te-am ucis! O săltă de câteva ori în brațe, apoi se îndreptă puțin, lăsând-o să alunece pe pieptul lui. Își apăsă gura pe urechea ei acoperită de un puf fin.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Simțindu-se învinsă, Kate își puse brațele în jurul gâtului lui. Își lăsă capul pe umăr, ametită. Se plimbau prin curte, râzând și învârtindu-se. Bonny, între timp, căra ciocanul imens prin curte.

— Hei, unchiule Sam! strigă ea. Tu trebuia să lucrezi *pentru mine*!

În cele din urmă, Sam se lăsă pe iarbă. Fiecare mușchi îl durea. Kate căzu lângă el, la fel și Bonny, ca un cățeluș vioi.

— L-ai obosit, mami, spuse ea, apăsându-și degetele mici în palma lui. Nu trebuia! Eu am fost prima! Este al meu.

— N-am nimic, o asigură Jared, deschizând un ochi. Și

așa și era. Își împlinise o veche dorință. Se ridică, sprijinindu-se pe coate și își privi fetele. Cât de mult și-ar fi dorit să le poată atinge oricând ar fi vrut. Încurajat de râsul și de interesul lor, întinse mâna, apucând capul blond și cârlionțat al lui Bonny și o sărută sănătos pe obraz. Fetița chicoti și îl sărută și ea. Apoi veni rândul mamei...

Luându-i cu blândețe obrazul fragil în mâinile lui, Jared o aduse ușor lângă el. O sărută încet, cu o grijă atentă, simțindu-i gura catifelată între buzele lui. Ea se topi cu un geamăt ușor. O sărutase puțin, părând că se joacă, dar cei doi simțiseră altceva. Erau ca sub efectul unui fulger.

Kate se întinse înapoi pe pajiște, privind-o pe Bonny cum dispărea în căsuța de joacă.

— De ce se întâmplă așa, Sam? întrebă Kate în șoaptă. Noi nu am simțit niciodată...

— Bucură-te de ce simți! Stai liniștită și lasă totul să decurgă de la sine.

Kate se ridică, întâi în genunchi, apoi în picioare.

— Mi se pare că totul se întâmplă atât de repede... Prea repede!

— Sigur nu se întâmplă un lucru rău? replică el. Este bine ce se întâmplă?

— Da, răspunse ea liniștit, privindu-și degetele pe care le ținea împreunate. E prea bine.

— Atunci nu avem nimic de pierdut.

Bărbatul avea dreptate. Kate simțea că pierduse deja totul. Și, pentru prima dată în ultimul timp, cunoștea un sentiment de mult uitat: speranța.

Pe la prânz, se încălzise mult afară. Jared se dezbrăcă. Chiar și în tricou, simțea căldura, din cauza efortului. Terminase căsuța și o admira. Înălțimea și musculatura lui Sam îi erau de folos. Și trupul vânjos cu care se născuse Jared era frumos și fusese întotdeauna în formă. Nu și-ar fi putut petrece atâtea ore ca Sam în sala de gimnastică pentru a-l aduce la forma aceea sculpturală, dar cu un regim de fitness, pe lângă mâncarea sănătoasă a lui Kate, și-l putea menține într-o stare satisfăcătoare.

— Unchiule Sam, atenție! strigă Bonny, oprindu-se brusc din alergare în șoldul lui Jared. Am adus ochelarii lui tati. Erau în sertarul de sus, exact cum mi-ai spus.

— Îți mulțumesc, verișoară! Jared își puse ochelarii de

soare, ca de aviator, privind prin grădină, satisfăcut de calitatea lentilelor. Sam avea o colecție întreagă de ochelari, care nu erau buni de nimic. Acum, când îl cunoscuse mai bine, trăind în locul lui, era convins că nu fusese altceva decât un copoi nematurizat, care adunase tot atâtea ceasuri și mașini de ras ieftine, precum și o întreagă colecție de videocasete înregistrate, cu emisiuni de televiziune din copilăria lor. Sărmanul Sam fusese prins în urzeala timpului care aparținea anilor fericiți ai copilăriei. Nu era de mirare că nu se căsătorise.

Bonny îl trăgea de catarama curelei, pentru a-l face atent.

— De unde știai că eu sunt Bonny, verișoara? Numai tati îmi spune așa.

Jared își apăsă buzele una de alta. Se simțise atât de bine, încât își pierduse controlul.

— Și de unde ai știut unde erau ochelarii de soare?

— Pentru că sunt superdotat, spuse el, râzând.

— Cred că te iubesc, unchiule Sammy, mărturisi ea vesel. Dintotdeauna mi-ai plăcut, dar acum cred că te iubesc.

— Eu te iubesc sigur, copilaș. Trebuia să fie foarte atent! O a doua pierdere ar fi fost insuportabilă. Iar gândul că ar fi putut să o piardă pe Kate, printr-un cuvânt sau un gest greșit, îl măcina profund.

— Ce puneți la cale acolo? Kate se apropia de ei, traversând pajiștea, proaspătă și radiind, purtând niște pantaloni stil pană verzi și pulover bej. Părul ei negru avea reflexe albăstrui.

— Pleci deja? scânci Bonny.

— Da, interveni Jared. Chiar trebuie să pleci?

Kate râse de fețele lor posomorâte.

— Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu activitatea aceasta. Și este doar începutul!

— Mami, nu vreau să vină tanti Martha, lovi Bonny din picior. Sam poate sta cu mine în locul ei.

— O, dragă, Martha trebuie să sosească din clipă în clipă. Și-apoi, tu o adori!

— Sigur, este bună la făcut prăjituri, dar nu se pricepe la bătut cuie și nu mă învârtește pe sus, ca unchiul Sam.

— Da, l-am văzut pe fereastră și nu ar trebui să facă asta până nu este total refăcut.

Bonny se bosumflă.

— Dar te-a învârtit întâi pe tine.

— Da, mami, răspunse Jared, torcând ca o pisică. Am încercat să fiu corect. Apoi își drese vocea, văzându-i venind pe Martha și pe Walter.

— Să fii cuminte, Bonita Katherine Reed! spuse Kate ferm, apoi se întoarse, întâmpinându-i pe vechii prieteni cu un zâmbet și cu brațele deschise. Îi îmbrățișă, trăncănind vesel.

— Nu am știut că vii astăzi, Walter, spuse Kate aparent supărată, arătând ca Bonny când punea boticul.

Când Walter se întoarse către Sam, sprâncenele lui stufoase se uniră, arătând ca o perie de spălat sticle.

— Dar tu ce faci aici, Romeo?

— Treabă de bărbat, glumi el.

Kate interveni, fără să mai aștepte să mai spună ceva.

— Apreciez foarte mult ajutorul lui, Walt. M-ar fi costat o grămadă de bani ca să angajez pe cineva, iar bugetul este limitat.

— Știu exact ce vrei să spui, Kate. Și noi adunăm bani de câțiva ani, ca să putem cumpăra o remorcă la mâna a doua și să facem turul țării.

— Ah, Marthy! obiectă Walter.

— Îl vom face, Walter Helser! Toată viața am văzut lumea numai din cărți, iar tu ți-ai petrecut viața numai printre asasini. Săptămâna viitoare plecăm la drum. *Am hotărât!*

Jared era surprins. Nici nu bănuise că familia Helser avea astfel de planuri. Și Kate părea la fel de surprinsă. Îi vor lipsi foarte mult.

Kate și Jared își luară rămas bun. Walter îi urmărea, ca un tată grijuliu, din casă. Totuși, se opriră în ușă între camionetă și limuzină, așa cum făcuseră de atâtea ori ca soț și soție. Jared îi cuprinse umerii cu brațul lui, apropiindu-și buzele de tâmpla ei.

— Ești în siguranță, Kate! Îți promit. În special acasă. Sistemul de siguranță este bine pus la punct.

— Ceea ce mă tulbură sunt investigațiile poliției. Am sentimentul cumplit că suntem prinși între tâlhari și copoi.

— Așa s-ar părea, dar Valley View Investigations este în ordine. Totul decurgea normal până la accident. Dennis Edgerton vrea să se afirme, asta-i tot! Iar noi suntem victimele.

Kate își rezemă bărbia pe pieptul lui, cu un suspin blând.

— Mă simt părăsită de toți. Întâi de Jared, acum de familia Helser.

— Totuși, nu ești singură. Ești înconjurată de prieteni, de colegi. Vocea lui Jared tremura puțin. Nu o crezuse pe soția lui atât de vulnerabilă. Încercă să glumească, pentru a destinde puțin atmosfera.

— Eu nu te voi părăsi, asta este sigur și... se pare că acum *eu* am nevoie de tine mai mult decât ai tu de mine. Fii atentă cum conduci! spuse el, punându-și mâna peste a ei pe volan.

— Da, sigur, îi răspunse, așteptând. Simți până în vârful degetelor că voia să o sărute.

— Știai că Walter ne-a urmărit tot timpul? întrebă el încet.

— Nu! exclamă ea. Protectorul meu cel bătrân și prostuț!

Jared o apăsă pe mână cu și mai multă forță. Îi venea atât de greu să o lase să plece.

— Ne-am putea întâlni mai târziu.

— Dar! Bonny... Nu-și găsea cuvintele, iar sângele îi năvălise în obraz.

— Ai dreptate! Amândoi avem probleme de rezolvat. Îi urmări apoi mașina, până trecu de colțul străzii. Walter dispăruse ca prin farmec și el. Apoi îl revăzu, intrând în căsuța de joacă.

Jared începea să aștepte cu nerăbdare ca Walter să plece în excursie.

7

JARED APROAPE CĂ UITASE DE IDA TURNER, de vizitele ei joia în apartamentul lui Sam, pentru curățenie. În ciuda preferințelor sexuale ale lui Sam, Ida fusese bine aleasă. Era o femeie la vreo cincizeci de ani, fără ifose, cu trup în formă de pară și cu o droaie de copii acasă.

Căsătorită cu un mecanic auto respectabil, era greu să treacă drept suspectă. Totuși, detectivul din Jared îi cântări obiectiv situația. Cu atâția copii, banul putea fi o tentație. Ea nu era genul care să ia parte la un furt de bijuterii, dar ar fi putut fi pusă să-l spioneze pe Sam de cineva care îi dorea răul.

Jared intră cu grijă în apartament, ca să nu o sperie. Totuși, văzându-l, femeia avu un șoc.

— Pe ochii și pe urechile mele, Sam Stone! spuse ea, oprind aspiratorul și răsuflând din greu. Bine că te văd întreg. Îl lovi părintește pe obraz, ca pe unul din copiii ei, apoi făcu un pas înapoi, ca să-l examineze. Nu arăți prea rău, dacă n-ar fi zgârieturile astea. Mai ai dureri?

— Uneori, spuse el, zâmbind de grija pe care i-o purta. Îl urmărea atent, cum își despacheta cumpărăturile.

— Ia te uită, ai adus o broască nouă pentru ușă. Poate că tot ți-a folosit la ceva lovitura aceea la cap.

— Ce vrei să spui? întrebă el, îngustându-și ochii.

— De-atâtea ori ți-am spus să ai mai multă grijă de ușa casei tale. Cheile apartamentului tău sunt împrăștiate prin

tot Denverul. Mă cutremur numai când mă gândesc! Tu știi mai bine în ce lume trăim.

Jared îl cunoștea bine pe Sam. Știa că dintr-o politețe absurdă, nu cerea înapoi cheia fostelor lui iubite.

— De-acum înainte lucrurile se vor schimba. Nu vor mai intra aici vizitatori neinvitați. Mă tem că nu voi putea încă să-ți las un rând de chei. Kate Reed va avea singura dublură disponibilă. Este pentru mine ființa cea mai apropiată, pe care o consider că reprezintă familia pentru mine. Ida confirmă printr-un gest simplu.

— Am vorbit cu ea la spital. Era foarte impresionată. Dar, spune-mi, ți s-a întâmplat ceva? Te-ai născut cumva din nou în timpul cât ai stat în comă? Vreau să spun... Niciodată nu am găsit apartamentul acesta atât de îngrijit. Până și patul era făcut.

— Cred că ai dreptate, râse Jared. Am ceva de discutat cu tine.

Ida se așează, sprijinindu-și mâinile ei crăpate pe genunchi și ascultă atentă.

— Întâi, începu Jared stângaci, mă tem că nu-mi mai amintesc bine unele amănunte. Spune-mi, cât îți datorez pentru munca ta?

— Să mă gândesc, spuse Ida, legănându-se. Suntem la sfârșitul lui august, așa că îmi datorezi aproape cinci sute de dolari.

— Atât de mult?!

— Sigur, se sprijini ea pe spate. Patruzeci de dolari pe săptămână. Douăsprezece săptămâni cu asta de acum.

Jared se strâmbă, constatând că Sam nu o plătise nici înainte de accident. Cum putuse să lase să treacă atâta timp? Fără îndoială, era nepăsător cu aceia care țineau la el cel mai mult.

Ida, crezând că reacția lui i se datora ei, începu să calculeze foarte exact.

— Fiindcă în săptămânile în care ai zăcut a fost mai puțină treabă de făcut, cred că am putea ajunge la un compromis.

— Nu, Ida. Așa este corect. Îmi pare rău pentru întârziere. Cred că am pierdut noțiunea timpului. Cu copiii sunt cheltuieli mari.

— Sunt cheltuieli mari, confirmă ea. Îmi pare bine că ai observat până la urmă.

Jared luă portofelul pe care îl umpluse cu banii scoși de la bancă, din contul lui Sam. Ida făcu ochii mari, când Sam îi oferi șase sute și cincizeci de dolari.

— Îți mulțumesc mult. Acum eu îți sunt datoare.

— Deloc, dacă pui la socoteală dobânda, fidelitatea și rezervele de hrană pe care le-am găsit în frigider. Aș vrea să-ți pun acum puțin mintea la lucru. Atunci voi fi și mai mulțumit. Femeia era dornică să ajute. Îi povesti despre accident și îi spuse că presupunea că cineva îi umblase la frâne. Femeia îl asculta, iar fața ei albă ca laptele își pierdea nuanțele de culoarea piersicii. Dacă tulburarea ei nu era reală, însemna că își juca rolul cu multă dibăcie.

— În situația asta, nu sunt liniștit știindu-te singură aici, lipsită de apărare. De aceea, m-am gândit să fie astăzi ultima ta zi de lucru la mine. Îmi pare rău!

— Înțeleg, spuse ea încet.

— A doua întrebare, Ida. Cine a fost pe-aici după accident? Te-a sâcâit cineva în mod special?

— Gretchen, desigur. Eu mai veneam pe aici, ca să ud florile, să aprind luminile, ca să las impresia că apartamentul este locuit. Mai venea și Mickey cu mine, băiatul cel mare. Are aproape douăzeci de ani acum. Vara lucrează ca o albină cu taică-său la garaj, repară mașini. I-a plăcut și lui să se oprească pe aici, să folosească televizorul, telefonul, să facă puțin zgomot. Drept să-ți spun, îmi pare rău că a venit pe aici, după ce vipera de Gretchen și-a înfipt colții în el!

Jared nu era pregătit pentru o astfel de veste!

— S-a întâmplat săptămâna trecută. Din ce-am putut eu înțelege, a crezut că ești tu acasă, văzând luminile aprinse, că te-ai întors din spital. S-a strecurat înăuntru, cu cheia ei, ca o tigroaică în călduri! Mickey era la frigider, își pregătea o gustare. În bucătăria neluminată, s-a furișat asupra lui, momindu-l. Nu l-a mai atins nimeni în felul acela. A strigat, mai mult ca s-o prevină că sunt și eu acolo. Am ieșit din dormitor cu lampa ta cea mare în mână! Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe el. Ida îl strigă pe băiat.

„Este *aici, acum?*" gândi Jared surprins.

Din baie apăru un adolescent vânjos în blue jeans și tricou.

— Salut, Sam! Tânărul își îndepărtă niște șuvițe de păr blond din ochi, apoi își împreună brațele pe piept într-un gest defensiv.

— Vorbeam despre Gretchen, spuse Ida.

— Da? Mickey încercă să răspundă cu o voce inocentă, dar pentru Jared, pofta din ochii băiatului nu trecu neobservată. Am stat pe-aici cât ai fost în spital. Știi, ca să pară locuit apartamentul.

„Desigur, pentru el era mult mai plăcut să locuiască aici", gândi Jared. Băiatul părea speriat, dar se ținea tare.

— Nu a fost nimic, Sam. Nu ai de ce să fii gelos.

— Pot să depășesc situația, îl asigură Jared solemn.

Mickey ar fi vrut să pară nevinovat, dar pofta se citea prea lesne pe fața lui de adolescent. Jared fu dintr-o dată sigur că gustase din belșug farmecele lui Gretchen. Jared se întrebă ce motive avea Gretchen s-o facă. Își satisfăcea dorințele sexuale sau îl atrăgea pe Mickey cu alte intenții. Presupunerile lui Jared erau sumbre. Poate că îl cunoscuse pe băiat înainte de accident și îl implicase în planul lor, pentru a-l opri pe Sam din căutarea înverșunată a bijuteriilor furate.

Accidentul de mașină fusese regizat de cineva care se pricepea la mașini. Mickey învățase fără îndoială câte ceva, tot ajutându-l pe tatăl său la garaj, încât să poată aranja o frână.

— Acum înțelegi de ce spun că Gretchen este periculoasă pentru noi toți?

Jared simți că, pentru Ida, necazurile cu Gretchen abia acum începeau. Mickey căzuse în mrejele ei, iar apartamentul lui Sam nu le era neapărat necesar pentru a se întâlni.

— Nu se lasă convinsă cu una, cu două. Chiar și astăzi a fost pe-aici, spuse Ida.

— Astăzi? exclamă Jared. De ce?

— A venit după niște lenjerie neagră. Astea ca ea nici nu au nevoie de lenjerie! spuse Ida caustic. Oricum, am mers după ea peste tot. N-am slăbit-o din ochi. Până la urmă și-a înhățat lucrurile și a ieșit ca o vijelie.

— Mă întreb ce voia de fapt?!

— Să te găsească în pat. Venise dis-de-dimineață. A intrat în casă și s-a dus direct la dormitor. Și-a mai pus puțin ruj, și-a descheiat nasturii de la bluză. O vedeam din bucătărie. Ar fi trebuit să-i vezi fața, când m-am repezit la ea cu un castravete bine copt. I-am plătit pentru Mickey al meu!

Jared îl privi pe Mickey pe furiș. Stătea rezemat de ușă,

cu o față acră. Fie din pricina amintirii lui Gretchen, fie pentru acel castravete irosit din cauza lui degeaba.

— Mai bine te-aș lua ca bodyguard, Ida, sugeră Jared, făcându-i cu ochiul. Ida râse.

— Am căpătat experiență destulă cu Barney al meu. Nici nu-ți vine să crezi de ce ar fi în stare femeile de pe-aici.

— De ce? întrebă curios Mickey, venind mai aproape.

— Tu să dispari de-aici! Mickey își luă puloverul și o acadea și ieși, închizând ușa zgomotos.

— După masă, am venit din nou, ca să-ți aduc din prăjitura făcută de mine, care-ți place ție foarte mult.

— A fost delicioasă, își aminti Jared. Era singurul lucru gustos pe care îl mâncase de când nu mai era cu Kate.

— Ar putea fi o prostie, Sam, spuse ea zâmbind. Dar, când m-am întors, am avut impresia că lucrurile nu mai erau așa cum le lăsasem. Arătă către măsuța de la ușă. Mi s-a părut că hârtiile și stiloul tău erau așezate într-un unghi puțin diferit. Scaunul părea puțin deplasat, de parcă cineva a stat pe el, fără să-l mai pună la loc, pe urmele pe care le lăsase în covor. Lampa din cameră era mai aproape de fotoliu, iar pernele de pe canapea erau deranjate puțin. Ar putea fi imaginația mea de vină. Acasă la mine, cu atâția copii, lucrurile sunt vraiște.

Jared era sigur că cineva îl vizitase cu puțin timp înainte de ieșirea lui din spital.

Ida se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Rămâne pe săptămâna viitoare? întrebă ea.

— Îți mai dau un telefon.

— Bine. După cum am găsit casa astăzi, spuse ea, privind în jur, aș putea veni și mai rar, la două săptămâni. Sigur, spuse ea, făcându-i cu ochiul, dacă curățenia este ruptă din rai, s-ar părea că ai fost acolo și te-ai întors pe aripi din puf de măturat praful!

Jared își montase noua lui broască, apoi hotărî să facă un duș fierbinte. Aburul din baie îl relaxă, amintindu-i că obosea foarte ușor. Se simțea atât de amețit, încât se împiedică de covorașul de la ieșirea din baie. Doctorul Glenbrook îl prevenise că trebuia să o ia încet. Dar erau atâtea de făcut! Cât de mult îl necăjea faptul că trupul lui nu putea ține pasul cu mintea!

Nu avea nici o scuză ca să nu se odihnească. Eve lucra la

birou până târziu, ca să aducă la zi rapoartele. Îi promisese că va ajunge și el la birou până la sfârșitul zilei. Se așeză în fotoliul din fața televizorului, încercând să urmărească o emisiune gălăgioasă despre adopția unui papagal. Închise ochii, gândindu-se la ale lui, la familia Turner și la Gretchen. Amănunte neașteptate complicau un caz care deja era o investigație încurcată. Era nouăzeci la sută sigur că Ida nu era implicată. De *fiul ei* nu era sigur. Dar Gretchen? Era ceea ce părea? O femeie fără scrupule, trecând flămândă de la un bărbat la altul, seducătoare de minori? Sau fiecare mișcare a ei era calculată de la început? Adormi cu toate aceste întrebări învălmășindu-se în mintea lui.

Când Jared deschise ochii din nou, era întuneric în cameră. Televizorul dădea o lumină difuză. Ceva îl trezise, dar ce? Ascultă, însă nu auzi nimic în afara televizorului. Să fi fost deja forțată broasca? Avea un intrus în casă? Așteptă liniștit și atent. Trecură minute în șir, fără să audă nici un zgomot. Ce fusese atunci? Poate că era un ceas interior care îl deșteptase, ca să meargă la lucru. Dar nu mai voia să mai meargă nicăieri. Eve plecase probabil și ea. Închise la loc ochii și încercă să se relaxeze. Rămase liniștit, puțin amețit, fără să poată adormi, oricât de tare ar fi încercat. Creierul lui era stăpânit de un mesaj clar, ca un zumzet plictisitor. Fie că îi plăcea, fie că nu, simțea un impuls sigur de a merge la birou.

Valley View Investigations era deschis, când ajunse el acolo, la ora șapte și zece. Ușa era deschisă și luminile erau aprinse. Eve nu era la biroul ei, dar se vedea o lumină verzuie din interior. Spre dezamăgirea lui, simți și un miros muced, care îi era familiar. Deschise ușa din holul de legătură. Pe biroul lui Sam era aprinsă lampa și alături se afla o vază albă înaltă, cu un singur trandafir.

— Ai ajuns prea târziu, se auzi acuzator o voce feminină. Cu un sunet scurt, se aprinse și cealaltă lampă de pe biroul lui Jared. Exact cum își imaginase. Eve era așezată la birou, iar cupa ei de ars tămâie se afla la mijlocul mesei. Îl privea lung printr-un nor înțepător de fum.

— De două ore te chem.

— Prin telepatie? zâmbi el, pe un ton de reproș. De ce nu ai folosit telefonul, ca orice om?

— Am făcut un fel de experiment, recunoscu ea.

— Îmi pare rău că nu ți-a izbutit.

— Ba mi-a reușit, spuse ea triumfătoare. Ai venit. Jared deschise fereastra.

— Nu mai este nimic urgent.

— Eve... spuse el pe un ton amenințător.

— Totul a început cu telefonul lui Kate. A vrut să știe dacă ești pe-aici. I-am spus că *s-ar putea* să treci pe-aici. A venit, cu un trandafir. Mi s-a părut un moment potrivit să fac un experiment și ți-am „sugerat" să vii și tu aici.

— Mai bine ai fi sunat direct!

— Am sunat până la urmă, dar plecasei.

Inima lui Jared se prăbuși ca un balon de plumb. Kate îl căutase, cu unul din acele gesturi spontane, despre care vorbiseră în prima zi, iar el nu fusese acolo.

— De ce ai întârziat atât?

— Eram obosit, am încercat să evit semnalul. Privea floarea ca un îndrăgostit. Poate că ar trebui s-o sun.

— Nu, te rog să n-o suni. Părea intimidată de toată această încercare a ei.

— Mă simt înșelat. A venit aici, ca să-mi povestească despre cum a fost la școală. Știu sigur.

— Ceva plictisitor.

— Ți-a povestit ție?

— Numai *pe mine* m-a găsit aici. Mi-a povestit despre toți profesorii și despre tot ce au spus și au făcut.

Cât de mult îi lipseau acele povești despre începutul anului școlar! An de an se cuibăreau în pat, ca să povestească despre toate personajele din școală. Deci ritualul mai însemna ceva pentru ea chiar și acum. Venise la Sam, ca la un substitut al soțului ei.

— Povestește-mi, te rog! spuse Jared, cu o voce caldă.

— Poftim?

— Spune-mi poveștile lui Kate despre școală.

— Fleacuri!

— Depinde cine ascultă! Ai stricat totul cu acel hocus-pocus al tău și trebuie să te revanșezi față de mine.

Eve mormăi ceva și mai aruncă un bețișor parfumat în cupă.

— Să-ncepem cu domnișoara Baumgarten, care este obsedată de colectarea hârtiei și expertă în arta ceramicii...

8

TELEFONUL ÎL TREZI PE JARED A DOUA ZI, dimineața. Încercând să se ridice, se gândi cât de simplu ar fi fost dacă Eve l-ar fi contactat în același fel cu o seară înainte. Căută în întunericul din cameră telefonul cu formă ciudată, turnat dintr-o bucată, ca un pantof de tenis.

— Alo? Alo?

— Sam! Kate la telefon.

— Kate! Auzind vocea îngrozită a lui Kate, se ridică dintr-o dată. Numai de câteva ori în timpul căsniciei lor o auzise vorbind pe tonul acesta: o dată când tatăl ei dispăruse la o petrecere și altă dată când Bonny își rănise fruntea la grădiniță.

— Oh, Sam... Vocea ei slăbea în intensitate.

— Spune ce este! o îndemnă el, încercând să-și păstreze calmul. S-a-ntâmplat ceva cu Bonny?

— Nu! izbuti ea să spună. A sunat Walter. A vrut să mă pregătească pentru poliție. Dennis Edgerton a obținut un permis de percheziție și va fi aici într-o oră.

— E o tâmpenie! Mânia lui Jared, exprimată pe tonul de bariton al lui Sam, fu ceva asemănător unei explozii.

— Nu are nici un sens! Jared nu a făcut nimic rău, spuse ea, plângând. Era curat ca lacrima.

— O știu și eu prea bine!

— Ce trebuie să fac? întrebă Kate.

— Să cooperezi, Kate! Dar nu da nici o declarație.

— Walter deja m-a rugat să nu spun și să nu chem pe nimeni, nici măcar pe tine.

— A riscat de dragul tău și trebuia să-și ia măsurile de siguranță.

— De îndată ce vor ajunge, cheamă-l pe avocatul... tău, se corectă Jared, amintindu-și că nu mai aveau același avocat. Și trimite-o pe Bonny la cineva! adăugă el în grabă. Acum, înainte de a sosi ei. Nu trebuie să vadă toată casa răscolită de alții.

— Da, e o idee bună!

Jared se ridică, întinzându-și picioarele, încercând să le facă să reacționeze.

— S-ar putea ca nici măcar pe tine să nu te lase să asiști.

— Ticăloșii! spuse ea cu amărăciune.

Jared se simți mândru. Cât de mult o tulbura ideea unei percheziții, totuși nu voia să părăsească fortăreața.

— Comportarea ta va fi urmărită îndeaproape. Nu ai nimic de ascuns și n-ar strica să vadă și ei asta. În curând îmi va veni și mie rândul. Ascultă, Kate, totul va fi bine!

Jared formă imediat numărul lui Eve. O anunță că era vorba de o situație deosebită. Înainte de a fi nevoie să-i explice despre ce era vorba, Eve îl anunță că și pornise spre el.

— Arătam ca un maniac sexual acolo pe hol, tot încercând să descui ușa! spuse Eve.

Nu după mult timp, Eve năvălise ca o vijelie în camera de zi, cu o cheie veche în mână. Jared zâmbi afectuos, privind căpșorul ei roșcat, ca de cățeluș. Ajunsese atât de repede!

— Am schimbat broasca. Îmi pare rău că nu te-am auzit. Poliția are mandat de percheziție pentru locuința lui Kate, ceea ce înseamnă că în curând vor veni și aici, și la birou. Fidelă până la capăt, Eve își suflecă mânecile și trase draperiile.

— Acum trebuie să intuim ce gândesc ei. Jared era cel mai tare la așa ceva.

— Fără îndoială. Începu și el să se deplaseze printre piesele vechi de mobilier, cântărind toate posibilitățile. Dennis crede că avem ceva. Ceva legat de furtul de la muzeu, probabil.

Eve încuviință.

— Sunt sigură că nu caută obiectul cu care s-a acționat asupra sistemului de frânare.

— Caută niște dovezi cu care să mă poată înfunda. Trebuie să descoperim orice dovadă care ar putea fi compromițătoare.

— Să începem de aici și apoi ne întâlnim în bucătărie.

— O mulțime de persoane au avut acces aici, Eve, spuse el din hol.

— Ești cel mai potrivit pentru o înscenare. Oricine ar fi fost cel care a regizat accidentul, nu te va lăsa să-i scapi ușor.

Cuvintele Evei îi răsunau în urechi cu o jumătate de oră mai târziu, când fiecare expunea pe masa din bucătărie ce găsise: o listă completă cu bijuteriile Colecției Carson și două bilete de avion spre Bahamas. Eve le găsise lipite cu o bandă adezivă sub ultimul sertar al biroului.

— Este lista pe care Valley View a primit-o de la muzeu. Recunoști ștampila?

— Desigur. Și pata ta de muștar în colț.

— Sigur că este a mea, spuse el. Lista a fost sustrasă din biroul nostru la un moment dat și e plină de amprente. De ce o fi încercuit omul nostru unele piese și a ascuns-o apoi împreună cu biletele? Toate piesele încercuite sunt de mai mică valoare. Iar biletele erau rezervate pentru sfârșitul lui mai, cu puțin timp după accident. Aș fi lăsat impresia că urma să plec din oraș după întâlnirea din localul de la munte. Împreună cu amicul meu, se întristă el.

— Dacă ai fi murit, așa s-ar fi interpretat.

— Dacă Walter nu ar fi avertizat-o pe Kate astăzi, iar ea nu s-ar fi îndurat de mine...

— Cred că obiectele au fost introduse în apartament vineri, exact înainte de ieșirea mea din spital. Ida fusese aici dimineața și s-a mai întors o dată seara. I s-a părut că unele lucruri nu mai erau la locul lor, în special la birou.

— Lucrurile se leagă, spuse Eve. Ar fi fost riscant să le introducă mai devreme. Ida face curat conștiincios și erau multe persoane care aveau cheia de aici.

— Deci, este cineva care cunoaște destule amănunte despre mine, încât știe și cât de harnică este Ida.

— Și în măsură să îl caute pe doctorul Glenbrook, interesându-se de tine, fără să stârnească bănuieli.

— Avem niște posibile surse de informație: agenția care a vândut biletele, lista cu apelurile telefonice ale doctorului și doamna Ginty de la capătul holului.

De afară se auziră niște uși de mașină închise în același timp.

— E timpul s-o șterg, scumpule! ciripi Eve. Trebuie să facă cineva și pe detectivul, spuse ea, plecând la birou.

— Da. Jared o privi dezarmat. Nu îndrăznise să o roage, dar dacă se oferise...

Eve luă lista și biletele, dispărând fără nici un cuvânt.

Dennis ceru ca Sam să asiste la percheziție. Jared se așeză pe scaunul de la bucătărie, arătându-se surprins, dar cooperă, cu aceeași măsură de enervare cu care ar fi reacționat și Sam. Kate telefonă în toiul acțiunii.

— Bună, Kate. Mi-am închipuit că au fost și la tine. Sigur că nu au găsit nimic, deși cred că Dennis a luat câte ceva din hainele vechi ale lui Jared. Garderoba lui s-a cam învechit.

Omulețul scund și gras tresări și privi în jos la costumul lui maro, strâmt, dar nou-nouț și bine călcat. Își săltă capul în sus, ca o broască țestoasă enervată, când Jared închise telefonul.

— Foarte nostim, Stone! Vrem să vedem și biroul, înainte să umbli tu în el, spuse Dennis.

— Eve vine și pleacă, spuse Jared iritat. Sper să nu vă ofensați, dacă îi voi telefona, ca să-i amintesc că nu aveți dreptul să iscodiți dosarele cu cazurile noastre.

Dennis îi luă telefonul.

— Nu este nevoie. Știm noi mai bine.

— De aici nu văd că știți, spuse Jared, întinzându-și picioarele și punându-și mâinile lui vânjoase la ceafă.

— Învață-mă tu, Sam!

— Ți-am mai spus. Cineva a încercat să mă omoare. Cineva care este implicat în furtul de la muzeu.

— Ce polițist aș fi, dacă nu m-aș baza pe dovezi? Se lovi cu degetul peste nas. Recunosc, dumnealui nu prea-i place cum miroase. Dar nu te pot lăsa să-mi scapi cu o crimă, numai pentru că-mi ești simpatic.

Jared înțelegea povestea lui Dennis, dar îi venea să-l strângă de nasul acela și să i-l răsucească zdravăn.

— Dacă eu sunt personajul cel rău, atunci cine și de ce mi-a stricat frâna? Ce zici, Den?

— Poate cineva care a considerat că devii prea lacom.

Ceilalți ofițeri de poliție intrară în bucătărie.

— Ați terminat? îi întrebă Dennis aspru.

După cum arătau, Jared deduse că nu găsiseră nimic. Cel mai tânăr dintre ei întrebă dacă trebuia să repare lucrurile stricate. Jared se încruntă. Oare ce stricaseră?

— Ajunge, băieți, spuse Jared, lăsați-mă să trec! Nu prea pot sta locului în momentul acesta.

Dennis, dând din cap înțelegător, îl lăsă să treacă. Jared se duse direct în camera de zi și înlemni. Desfăcuseră biroul lui Sam bucată cu bucată! Ceea ce însemna că cineva le dăduse o informație sigură. Simți o ușurare enormă. Dar cum trebuia să reacționeze? Datorită lui Eve, scăpase de închisoare!

— Băieți, aveți nevoie de lemne pentru iarnă? întrebă Jared, apropiindu-se cu brațele ridicate a mirare. Începu să adune supărat bucățile de lemn de arțar. Ridică amenințător un picior de birou în mână, îndreptându-l către Dennis.

— Ai grijă, să nu faci la fel și la birou! Cine ți-a șoptit că secretul se afla ascuns în acest birou te-a păcălit.

— Da, recunosc, mi-a vândut cineva un pont și tare-aș vrea să pun mâna pe el.

— Și eu, spuse Jared cu asprime.

— Te invit să stăm de vorbă mai pe-ndelete, sugeră Dennis amabil, de parcă i-ar fi făcut o invitație la cină.

„Până o șterg". Jared îl respinse cu un gest și simți cum un val de plăcere îl inunda, gândindu-se la familia sa.

— Nu. Am de executat un proiect de tâmplărie, care este cu mult mai important.

Bonny îl întâmpină cu un strigăt de bucurie, ieșind în grabă din căsuță, când limuzina se opri în poartă.

— Hei, Bon! Unde-i mami? întrebă Jared, cuprinzându-l pe copil cu o îmbrățișare de urs.

— În casă, îi explică Bonny, trăgându-l de mână. Să vezi, a răscolit toată casa, de una singură!

Kate le auzi vocile în salon. Își aranjă repede ținuta în ecranul televizorului, netezindu-și părul cu degetele și îndreptându-și puloverul de culoare albastru deschis. În clipa în care cei doi intrau, Kate încerca să repună pe poziție un fotoliu greu, care fusese întors pe o parte.

— Tot nu înțeleg de ce ai făcut asta, mami, spuse Bonny, încrucișându-și brațele pe piept. Te-ai jucat de-a v-ați-ascunselea?

— Într-un fel, da, interveni Jared. Nu mi-ai spus că ți-ai pierdut un inel, mami, și ai căutat peste tot până l-ai găsit?

— Da! își ridică ea mâna dreaptă. Vezi, Bonny? Cel cu perlă, din călătoria noastră în California, de vara trecută.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte? Bonny își lăsă gurița în jos.

— Tu și cu tati l-ați ales și nu am vrut să te supăr. Kate știa că tonul ei era cam strident și nefiresc. Nu prea se pricepea să mintă, nici măcar la nevoie.

Jared o ajută să facă ordine. Puseră toate lucrurile la locul lor, oftând și gemând în glumă. Totuși, vocea lui Kate suna patetic, cu toată încercarea ei de a părea veselă. Era pe cale de a ceda nervos.

— Bine că ai venit, murmură Kate, cu ochii umbriți de genele ei negre.

Jared se întoarse către Bonny cu un zâmbet.

— Du-te și scoate cutia cu scule, bine?

— Ai venit să mai lucrezi la căsuța mea? întrebă ea entuziasmată, trăgându-l de cataramă.

— Bineînțeles. Ne întâlnim acolo, îi spuse el, jucându-se cu părul ei creț.

Bonny o zbughi afară, țopăind de bucurie.

Acesta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar, simțind privirea sinceră și plină de compasiune a lui Jared, Kate se prăbuși pe pieptul lui.

— A fost cumplit! Îngrozitor!

— Știu, dragă. O strânse mai aproape, simțind-o cum tremura ca un pui de găină. Kate își puse obrazul pe pieptul lui, în timp ce simțea și respira parfumul lui. Dintr-un impuls, își petrecu brațele în jurul mijlocului lui, lipindu-se de el. De ce oare, dintr-o dată, se simțea în siguranță în acest fel?

— Jared nu a făcut nimic rău. *Știu* că nu a făcut!

Jared savura această încredere neclintită și nepieritoare în el.

— Sigur că nu a făcut!

— Nu s-au purtat așa cu mine înainte... Kate se mișcă stângaci, încercând să se elibereze, dar el o strângea și mai tare.

— Înainte ca eu să-mi revin, continuă el în liniștea plină de încordare. Își plimbă brațele pe spatele ei, cu intenția de a o ajuta să se liniștească.

— Apreciez sinceritatea ta, Kate. Respiră ușurat când o simți că se liniștea din nou și își sprijini bărbia în părul ei. Sper ca poliția să nu intre la Valley View înainte de a auzi declarația mea. Dennis Edgerton a fost la birou luni și, pentru că varianta mea nu se potrivea cu teoria lui, a declanșat tot acest bucluc.

— Și la tine au răvășit toate lucrurile la fel ca aici? întrebă ea șovăitor.

— Mai rău. Biroul mi l-au făcut bucăți. Au avut probabil o informație. Mângâind-o încet pe păr, îi povesti ce găsise Eve în birou.

— Cine le-ar fi pus acolo?

— Cineva care intenționează să mă distrugă.

— Dar de ce? strigă ea derutată.

— Nu știu, draga mea, spuse el gânditor, folosind fără să-și dea seama aceleași cuvinte ca în trecut.

— Este cineva apropiat, nu-i așa?

— Cele mai multe lovituri pe care le primim pe la spate sunt date de cei apropiați, spuse el sec.

— Eve mi-a povestit despre Gretchen și despre familia Turner.

— Cred că doctorul Glenbrook este cel care ne va ajuta să reducem lista suspecților. Ida, care cred că este nevinovată, consideră că cineva a intrat în apartament vineri după-amiază. Probabil cineva care cunoaște obiceiul ei de a face curat cu atenție și, de aceea, a așteptat până în ultimul moment.

Kate asculta atentă, acceptând automat versiunea lui. Trăsăturile lui deveneau mai blânde, în ciuda subiectului serios. Jared văzu cum îi sporea încrederea în el. „Va fi cât de curând gata să-i audă povestea!"

— Sper că ai luat măsuri de protecție la apartamentul tău.

— Am schimbat broasca și ți-am adus ție dublura cheii, spuse el, căutând în buzunarul hainei lui de doc.

Kate primi cu plăcere simbolul încrederii lui și al intimității, uimită de legătura care se înfiripa între ei. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Am uitat complet să-ți mulțumesc pentru trandafir.

— Oh! spuse ea, zâmbind îmbujorată. Cred că ai intuit că mă simțeam singură și că mi-am amintit de discuția pe care am avut-o la ieșirea ta din spital, despre mine și Jared. Am încercat să fac un pas, să te caut eu.

— Am ajuns și eu într-un târziu. Trebuia să mai fi rămas, dar ai început să te gândești probabil la gestul tău de moment, să-l analizezi, să te gândești dacă trebuia să fi venit sau nu.

— Da, da! Ai și intuit! Îl lovi ușor în piept, cu o privire supărată. Am intrat în panică și am fugit. Mi-a fost frică să nu mă rănească acest gest.

— Uf! *Eu* sunt tot numai o rană dureroasă, răspunse Jared. Poate că, dacă mă vei săruta, o să-mi treacă. Cu multă stăpânire de sine, se abținea să nu-i strivească gura. O sărută ușor la început, delicat, ca s-o provoace sau să-i dea posibilitatea să se retragă. Din fericire, ea rămase și, ca într-un vis care se continua în realitate, își deschise buzele de bună voie, îndepărtându-i-le pe ale lui, pentru o intimitate mai adâncă. O ținea strâns în brațe, pierdut, simțindu-i trupul și gura catifelată. Dumnezeule, pentru *asta* se întorsese la viață! Aceasta era adevărata viață pentru el. Pentru un timp, rămaseră pierduți într-o apropiere amețitoare, nefăcând nici un efort de gândire. Un ciocănit în fereastră îi despărți. Bonny stătea afară, cu nasul proptit în ușa glisantă.

— Te-aștept de-atâta timp!...

Kate râse. Începea să-i placă puțin cam prea mult relația care se înfiripa între ei în ultimul timp.

— Mai bine treci la următorul tău client.

— Da, spuse el, învăluind-o cu o privire admirativă, apoi se îndreptă spre ușa glisantă.

9

KATE PREGĂTISE PENTRU CINĂ o mâncare delicioasă. Se mișca prin bucătărie cu vioiciune, de parcă ar fi fost o ocazie specială.

— Ia loc, Sam! Meriți o pauză!

— Căsuța arată foarte bine, spuse el, trăgând-o ușor de nas pe Bonny, care era așezată lângă el și puse platoul cu carne și legume la mijlocul mesei.

— Ai văzut șindrilele verzi și obloanele de aceeași culoare, pe care le-a cumpărat unchiul Sam? o întrebă Bonny.

— Asta este mai mult decât era necesar, protestă Kate.

— La fel ca și atâta mâncare. O supă și câteva sandviciuri mi-ar fi fost de-ajuns.

— Nu mă minți. Ești gata să înghiți tot ce ai în față, spuse ea, așezându-se la masă lângă ei și privindu-l subtil.

Sigur că era așa, începând chiar cu ea! Sărutul acela îi stârnise dorința și Jared știa că și Kate simțea la fel. El avea un avantaj secret, acela de a cunoaște exact cum să o sărute, cum să o țină în brațe. Ceea ce făcuse până atunci, avusese un efect magic.

Și-ar fi petrecut toată după-amiaza, glumind și povestind, țesând o atmosferă de intimitate în jurul lor, din care nici un bărbat nu ar fi vrut să scape.

— Totul a fost delicios, spuse el, înfruptându-se cu poftă.

— Presupun că nu-mi pot mânca desertul înainte de a-mi face curat în cameră, mormăi Bonny.

Kate tresări, amintindu-și ceva neplăcut, continuând să-și plimbe friptura în sos. Jared înlemni. Ce să fie cu ea?

— Bonny, ai o invitație pentru seara aceasta, să dormi la Lila Morgan. Nici nu vei mai avea timp pentru desert. Ți l-am împachetat și-l veți mânca acolo.

— Judy și-a cerut iertare? întrebă Bonny. Știi că eram certate. Mi-a rupt rochița păpușii.

— Am vorbit cu mama ei.

— Chiar și o astfel de invitație este un mod de a-și cere iertare, întări Jared, jucându-se cu buclele ei blonde. Jared știuse întotdeauna să o convingă pe Bonny care, acum, rămase gânditoare. Se putea observa după cuta de pe fruntea ei. Jared și Kate așteptau răspunsul copilului.

— Dar nu vei mai avea ce face, Sam, dacă eu plec, spuse ea, tânguindu-se.

— Eu și mami ne vom gândi și vom găsi ceva de făcut, promise el, făcându-i cu ochiul. Nu îndrăznea să se uite la Kate. Avea oare ceva de gând?

— Gata, m-ați convins! spuse Bonny, sărind de pe scaunul ei.

Kate, nefiind dispusă de a mai avea vreo controversă pe tema aceasta, o luă hotărât de mână, ducând-o în salon, unde o ajută să se îmbrace repede. Totul era pregătit. O valiză roz și o farfurie cu prăjituri, acoperită cu plastic. Familia Morgan locuia după colț. Jared se oferi să o conducă pe fetiță.

— Doctorul mi-a recomandat să fac mișcare, să-mi pun picioarele la treabă.

Jared o lăsă pe Bonny la familia prietenei ei. Le privi pentru un timp flecărind, de cum se întâlniră, apoi plecă iute, luând-o pe străduțele din împrejurime. Avea nevoie să se liniștească: era pe punctul de a-și pierde controlul! Să facă dragoste cu soția lui era tot ce își putea dori mai mult pentru seara aceea. Orice alte gânduri dispăruseră, alungate în cele mai îndepărtate cotloane ale creierului său. Și se părea că i se și oferea prilejul, ca un cadou cu o panglică strălucitoare imensă. Plănuise dintotdeauna să-i spună adevărul despre el, înainte de a face vreun pas, dar dacă ea era aceea care luase inițiativa...

— Kate! strigă Jared, intrând în casă câteva minute mai târziu, dar nu primi nici un răspuns. Bucătăria era goală. Străbătu repede casa cu un etaj. Era oare un fel de joc sexy?

O găsi în dormitor. Din păcate, în dormitorul lui Bonny, unde totul era vraiște.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el, privind în jur.

— Amabilitatea celor de la Metro.

— *Poliția* a făcut asta?

— Bonny mi-a amintit de planul de a o duce peste noapte la familia Morgan, când a spus că trebuie să-și facă ordine în cameră. Povestea cu inelul a fost bună, dar în nici un caz nu ar fi crezut că eu aș fi putut face una ca asta.

— Ai procedat bine. Îl cuprinse un val de rușine, privind mobila răsturnată și cutiile de jucării golite. Iar el, care se gândise că o va găsi așteptându-l îmbrăcată în ceva subțire și transparent, numai pentru el... Își pierdea controlul. Totuși rămase, pentru a o ajuta să strângă lucrurile. Deși le cunoștea bine locul, o lăsa pe ea să-l îndrume.

Într-un târziu, Kate netezea cuvertura de pe patul lui Bonny, ca pentru a pune capăt acestei îndeletniciri. Apoi, îndreptându-se brusc, se lovi de pieptul lui Jared, care făcu singurul lucru de care mai era în stare: dispăru imediat din cameră, oprindu-se la jumătatea holului și respirând din greu.

Se simțea fără scăpare. Ideea da a face dragoste cu Kate îl măcina. Îndurase, abținându-se peste puterile lui, toată această poveste a prieteniei dintre ei.

Kate se grăbi să-l ajungă, dar nu reușiră decât să se ciocnească din nou, îndepărtându-se cu un râs nervos.

— Cred că este timpul să plec, spuse Sam, îndreptându-se către ieșire, dar Kate îl opri.

— Sam, eu am încercat să fiu deschisă cu tine, iar acum simt că fugi de mine. Poți pleca dacă vrei, dar aș vrea să știu de ce ești supărat. Când mă urmai cu puțin timp înainte înspre camera lui Bonny, păreai foarte întristat și nu avea nici o legătură cu dezordinea din cameră. Jared, care își promisese că va minți cât mai puțin posibil, recunoscu:

— Bine, îți voi spune, răspunse el cu un oftat, dar, amintindu-și de trandafirul din vază, prinse curaj. Am crezut că poate te gândisei să... mă seduci. Se pregăti pentru a fi înfruntat.

— Sunt atât de ușor de intuit sentimentele mele! recunoscu ea. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți stânjenit, dar am fost atât de singură, iar tu ai fost atât de cald...

— Am avut dreptate? întrebă el neîncrezător.

— Oh, este atât de neplăcut! Să uităm de asta, spuse, trecând pe lângă el.

Jared o ajunse din urmă și o prinse de umeri.

— Kate, îi rosti el numele cu un geamăt plin de dor, acesta este cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată.

Vocea lui caldă o făcu să se înfioare. Închise ochii, se rezemă cu spatele de el și se abandonă sub apăsarea mâinilor lui. Înainte de accident, Sam avea o comportare superficială în relațiile lui cu femeile. Acum, dintr-o dată i se părea un alt om, un bărbat atrăgător, care avea toate calitățile fostului ei soț și forța lui spirituală, ca un iubit coborât dintr-un vis, care ar putea face ca viața să-ți pară iarăși frumoasă.

— Iată-mă! Sunt aici pentru tine, îi șopti el aproape de ureche. O dorea cu disperare.

Kate era ca o flacără vie. Se sprijini de el cu o apăsare ispititoare. Jared se propti de perete, rezemând-o în lungul trupului lui. Rămase câtva timp așa, deasupra lui, bucurându-se de aceste clipe alături de el, cu gemete de mulțumire, moliciunea trupului ei mulându-se perfect pe trupul lui dur.

Deodată își aminti o întâlnire foarte asemănătoare cu aceasta, când stătuseră rezemați de un stejar imens în parc, de 4 iulie, departe de mulțimea din care urmăriseră jocul de artificii. Fusese prima dată când făcuseră dragoste. A fost repede, fierbinte și pătimaș, fără a se gândi la consecințe sau la vreun angajament. Jared se simți încurajat la gândul că Kate își dorise o reluare a acestui episod.

— Tu știi ce facem, Sam? întrebă ea în șoaptă.

— Oh, da. Îi dădu părul la o parte, apăsându-și gura pe ceafa ei. O simți tremurând de plăcerea așteptării. Totul va fi bine, îți promit!

Kate se relaxă, rezemându-se de el. Se înfioră de plăcere, când el abia o atinse cu vârful degetelor și alunecă în lungul brațelor ei, până la brâu. Cu mâinile lui imense o mângâie pe abdomen, apăsând-o asupra lui, pentru a-l simți mai bine, rotind-o cu o mișcare sigură. Gândul că îl considera a fi un alt bărbat fusese de mult înghițit de vulcanul care clocotea înăuntrul său. Pasiunea lui era ca o lumină incandescentă ascunsă în ochii săi, care făcea imposibilă orice gândire lucidă. Dorințele lor se dezlănțuiră ca într-un

vârtej. Holul era ca un tunel îngust, departe de restul lumii, ceea ce îi sporea foarte mult curajul. Începu să-i exploreze trupul cu mișcări mai hotărâte, apoi o dezbrăcă, împlinind ritualul unui joc fierbinte și iute, până când amândoi se prăbușiră descătușați pe covorașul din hol.

Kate își cuprinse obrajii îmbujorați în palme. Era atât de bine să fie din nou dorită și alinată.

— Kate, avem nevoie de odihnă acum.

— Da, cred că Bonny nu ar înțelege, dacă te-ar găsi mâine dimineață aici, se scuză ea, îndepărtându-se.

Nici măcar acum, Jared nu insistă. Într-un târziu, se îndreptă spre ieșire, coborând pe scara din față. Își căuta deja cheile în buzunarul hainei, când auzi ușa din față deschizându-se. Niciodată Kate nu îi păruse mai frumoasă ca atunci, stând în umbră, învelită în haina ei roșie. În grabă, se încinsese numai în talie.

— Așteaptă puțin! Kate coborî treptele repede, desculță, aruncându-se în brațele lui.

— Ce faci tu aici? A fost destul în dimineața aceea, în cămașa transparentă!

— Prin haina asta nu poate vedea nimeni, nimic.

„În afară de mine", gândi el, înghițind din greu. Când își petrecu brațele în jurul umerilor lui, haina i se desfăcu, dezgolindu-i sânii plini, pe care îi strânsese cu atâta dragoste în palmele lui.

— Oh, Dumnezeule, iubito! șopti el. Ce-ai de gând să faci?

— Am vrut să te sărut la despărțire, spuse ea blând. Doar știi bine că nu ne-am sărutat deloc. Într-adevăr, cât se iubiseră, nu se sărutaseră deloc. Jared se aplecă cu capul spre ea, cu sfială, gura ei oferindu-i o căldură plăcută.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, se scuză el. Totul s-a întâmplat atât de repede! Kate își apăsă degetele pe buzele lui, pentru a-l liniști.

— Eu am vrut, Sam. Știm asta amândoi. Cred că sunt datoare să-ți explic ceva înainte de a te lăsa să pleci acasă, unde te vei putea gândi pe îndelete.

— Eu las gândirea în seama ta. Cred că ai observat, zâmbi el slab, petrecându-și mâinile prin părul lui negru.

— Încerc să-ți spun ceva serios, șopti ea cu un efort. Apreciez faptul că ai fost aici, atunci când am avut nevoie de... cineva.

— Amândoi am avut nevoie, spuse el liniștit.

— Da, am observat. Tocmai de aceea, aș vrea să știi adevărul. Acum, înainte de a fi prea târziu. Sper că nu consideri că am profitat de tine. Că te-am prins pe hol ca într-o cursă.

— Eram deja un om pierdut, spuse el, râzând.

Kate se îndepărtă, tropăind desculță, ca să-și încălzească puțin picioarele.

— Este imposibil de vorbit cu tine. Renunț. Jared o apucă de braț.

— Nu, așteaptă, te rog! M-ai făcut un prost fericit, asta e.

— Cu atât mai mult, trebuie să mă asculți, Sam. Este cinstit să-ți spun, spuse ea repede. Nu mă gândeam la tine în timp ce ne iubeam. Îmi imaginam tot timpul că ești Jared, tot timpul. Ai să mă poți ierta vreodată?

Jared își plecă ochii, în speranța că nu i se va putea citi în privire bucuria lui nemărginită. Deci nu visase. În timp ce făceau dragoste, Kate îl strigase pe numele lui adevărat.

— Gândul că eu țin de fapt în realitate la alt bărbat va deveni în curând de nesuportat. În mod ironic, tu ești acela care mă forțezi să-mi reconsider sentimentele față de Jared, să-mi dau seama cât de mult îmi lipsește.

— Deci ți-ai dat seama că ideea de a divorța era greșită, întrebă el plin de speranță.

— Poate că era. Este atât de rău dacă nu voi ști sigur niciodată?

— Da, este! Ar fi vrut să strige, dar continuă echilibrat. Cred că ar fi fost bine, dacă ai fi putut să discerni.

— Cred că putem rămâne așa cum suntem, nu? îl mângâie cu încheietura degetelor pe obrajii țepoși, cu ochii măriți de speranță.

— Încearcă numai să scapi de mine.

— Atunci, ne vedem mâine. Jared ezită. De ce nu?

— Mâine sunt în terapie dimineața, iar seara trebuie să caut niște urme. Nu-l pot lăsa pe Dennis să se amuze, de unul singur.

— Ia-mă cu tine! spuse ea hotărât.

— Va fi o simplă acțiune de rutină.

— Nu se știe niciodată. Pentru Bonny pot aranja cu familia Morgan.

— Bine. Se aplecă, sărutând-o scurt pe buze, simțind că începe din nou să se topească.

— Pari a fi într-o formă foarte bună, Sam. Și dumneavoastră la fel, doamna Reed, spuse doctorul, zâmbind către perechea frumoasă ce aștepta să intre în cabinetul său în dimineața următoare.

Glenbrook își deschise dosarul cu fișele medicale ale lui Sam. Răsfoindu-le, citi, cu ochelarii pe vârful nasului:

— Gama de mișcări este bună, coordonarea și echilibrul, rezistența, totul este normal. Dacă nu sunt probleme, ne revedem sâmbăta următoare.

— Ar mai fi ceva. Jared se interesă ce persoane îl căutaseră în mod frecvent în ultimele săptămâni.

— Ah, da, cred că am păstrat o listă, așa, din politețe. Walter Helser, Gretchen Travers, Eve Kemp, Ida Turner. Ah, și fiul ei a sunat de câteva ori. Nu-i am numele. Plănuiți un fel de întrunire?

— Posibil. Mulțumesc, doctore.

— Să fii sănătos!

— Am să mă străduiesc, zâmbi Jared.

— Se pare că nu am aflat prea multe de aici, spuse Kate, în timp ce se intraseră pe strada care ducea spre centrul orașului. Cred că am multe de învățat despre meseria ta.

— Te-nvăț cu plăcere, doamna profesoară, îi răspunse Jared cu un zâmbet.

— Ce urmează acum?

— O vizită la Sky-Hi Travel, agenția de unde s-au cumpărat biletele de avion.

Zece minute mai târziu, intrau pe o alee, nu departe de apartamentul lui Sam.

— Foarte aproape, un loc ales ca din comoditate, la numai două blocuri distanță. Cineva s-a gândit la toate.

— Să sperăm că nu chiar la toate.

Fură primiți îndată de cineva din personalul agenției, o femeie îmbrăcată impecabil, cu niște trăsături șterse, acoperite de un machiaj strident.

— Ne pregătim de iarnă, le spuse ea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aceste bilete spre Bahamas au fost cumpărate prin agenția dumneavoastră și am vrea să știm numele cumpărătorului.

— Este prea târziu pentru a vă restitui banii, spuse femeia.

— Nu ne interesează banii, o asigură el îndată, cu unul

din acele zâmbete infailibile ale lui Sami, dar femeia nu reacționă după cum se aștepta el. Era probabil una din acele femei care îi detestă pe bărbați!

— Dosarele noastre sunt confidențiale. Oamenii au dreptul la intimitate, spuse ea.

Jared făcu ochii mari, auzind-o pe Kate, profesoara cea rațională și echilibrată cum dă un răcnet și începe să plângă, icnind și ascunzându-și ochii în palme. Kate a lui cea cumpătată juca teatru! Jared se îndepărtă puțin, pentru a-i aduce un șervețel de pe biroul agenției.

— Ar fi putut măcar să mă consoleze, se plânse Kate, smiorcăindu-se confidențial către vânzătoarea agenției, șoptindu-i ca de la femeie la femeie.

— Așa sunt bărbații! confirmă vânzătoarea, privind rece spre Jared.

— A avut dreptate de data asta, spuse Kate, luând șervețelul și suflându-și nasul zgomotos. M-a prevenit să nu mă mărit cu el, dar n-am ascultat, spuse ea, suspinând din nou. Acum a fugit cu alta și cu tot co...ooontul nostru, începu ea să plângă din nou.

— Ei, hai, soro! Mama o să aibă iarăși o migrenă, dacă o să te vadă că vii acasă plânsă, ca o bufniță cu ochii roșii.

— Dacă vin acasă fără nici un răspuns, o să aibă un șoc de-a dreptul. Kate nu-și lua deloc ochii de la cealaltă femeie. Era bogat. M-a făcut să-mi las și serviciul. Acum nu am nici măcar o asigura... aaare...

— Nu am avut prea mult de-a face cu bărbații, spuse vânzătoarea, în timp ce se așeză la calculator, scriind ca o mitralieră cu degetele ei boante. Imediat ecranul se umplu, afișând informațiile solicitate.

— Este vorba de un bărbat cu numele de Sam Stone. Acesta este numele iubitului tău?

— Nu, nu este el, răspunse Kate. Nemaiștiind cum să continue, privi către Jared.

— Dacă vă mai amintiți ceva, ne-ar fi de folos, adăugă Jared lingușitor.

— Nu plătește oricine cu bani lichizi, o mie șapte sute. Da. Mi se pare că o femeie a cumpărat biletele.

— Cum arăta?

— Era mai drăguță ca mine? Spune-mi adevărul!

— N-aș putea spune. Purta o pălărie mare, ochelari de soare și o haină prea groasă pentru luna mai. M-am gândit

că o fi vreo excentrică sau o persoană sensibilă la lumină, spuse vânzătoarea, rezemându-se în fotoliul ei.

„Cineva cu sensibilitate la lumină nu ar fi plecat în Bahamas", gândi Jared.

— Cred că Sam Stone era vreun coleg de-al soțului. Să mergem la birou, la el.

Cei doi se retraseră, mulțumind. Încă mai râdeau, când intrară în holul blocului lui Sam.

— Ce-ar fi spus elevii tăi de clasa a șaptea, dacă te-ar fi văzut în rolul acela?

— Le-ar fi plăcut cu siguranță.

— Și mie mi-a plăcut, șopti Jared, rezemând-o de perete și sărutând-o încet, adânc, până o auzi gemând, cum îi plăcea lui. Îi puse o mână sub cap, iar cu cealaltă o mângâia, jucându-se cu un deget prin părul ei.

— Am obținut încă un amănunt care confirmă teoria mea. Cred că ticălosul plănuise dinainte să pună capăt căutărilor mele. Dacă aș fi murit în accident, polițiștii ar fi găsit inelul și banii și, neavând versiunea mea, ar fi ajuns la concluzia care era evidentă. Până și harta a dispărut.

— Sustrasă de cel care a defectat frâna?

— Probabil.

— Nu mi-am dat seama niciodată câte complicații pot apărea la un singur caz. Acum înțeleg de ce Jared era atât de implicat în munca lui. Îți este imposibil să nu te preocupe un asemenea caz și în restul timpului. Mai avem vreun drum de făcut?

— Da, unul scurt. Aici și acum.

— Un mesager? întrebă doamna Ginty, poftindu-i în camera de zi. Îi însoțea, sprijinindu-se de bastonul ei.

Kate privi în jur, uimită de decorul care aparținea parcă unei alte lumi: în stil victorian, cu șervețele brodate peste tot și ciripit de papagali, care se auzeau de undeva, ca din depărtare, ca un zgomot de fond.

— N-am mai discutat despre asta odată, Sam? El îi zâmbi, gândind că trebuie să aibă vreo nouăzeci de ani.

— Da, dar după accident m-a cam lăsat memoria.

— Ah, da, am vorbit înainte de accident. Îl examină prin lentilele ei groase. Vrei un suc de lămâie?

— Astăzi, nu.

— Dar tu nu refuzai niciodată, spuse ea contrariată.

Kate era așezată pe unul din scaunele bombate și zâmbi, când o pisică mare, albă îi sări în poală. O mângâie ușor. Bătrâna o privi mulțumită.

— Îți mai amintești ceva despre mesager? Cum arăta?

— Tânăr, în uniformă, cu șapcă. Prea grosolan, ca să-și scoată șapca. Nu era nici un nume de firmă pe șapcă.

— Adorabilă pisică, spuse Kate.

— Da, lui Tattles îi place să fie mângâiată. Rămâi la masă, tinere? îl întrebă doamna Ginty categoric. E sâmbătă, Sam. Vine familia cu mâncare chinezească. Rămâi?

Jared roși. Iată încă una din familiile clandestine ale lui Sam. O refuză și de data aceasta.

— Probabil a fost foarte îngrijorată cât timp ai lipsit de acasă, spunea Kate mai târziu, în timp ce se plimbau pe stradă.

— Trebuia să fi rămas la masă. Cred că și Bonny este obosită după vizita de astăzi. O să ne culcăm mai devreme.

Jared suspină.

— Bine. Mâine dimineață să știi că nu voi fi aici. Voi merge cu Eve până la Creekside Tavern, în parcul Estes, ca să vorbesc cu patronul.

— Și noi avem planurile noastre. Martha și Walter ne cheamă să mergem la cumpărături cu ei. Pleacă din oraș la sfârșitul săptămânii viitoare în turul Statelor Unite ale Americii.

— Deci Walter a cumpărat până la urmă o remorcă, se minună Jared.

— Da, una de mâna a doua, printr-un anunț din ziar.

— Niciodată nu știi la ce te poți aștepta de la un om.

10

ȚINUTUL MUNTOS AL PARCULUI Estes oferea un spectacol grandios privit în lumina strălucitoare a zilei. Eve nu-l slăbise din ochi pe Jared în timp ce conducea pe drumurile înguste, care urcau în serpentină, ducând către orașul propriu-zis. Vârfurile stâncoase din Continental Divide se ridicau spre cerul limpede ca de cobalt, tăindu-ți răsuflarea. Jared încerca să memoreze aceste imagini noi, pentru a le înlocui pe cele vechi și sumbre.

Creekside Tavern se afla la câteva mile dincolo de oraș, după ce se trecea de o cascadă zgomotoasă, construită artificial, și de un șir de magazine cu suveniruri. Era un local atrăgător în lumina zilei, o cabană din bușteni în mijlocul unor pini.

— Ține minte, îi spuse Jared lui Eve, în timp ce ieșeau din mașina parcată în dreptul localului, dacă este sub cercetare, ne dăm drept polițiști. Dacă Dennis l-a enervat în timpul interogatoriului, îl luăm invers: mă voi arăta ca fiind eu cel hărțuit.

— Tii! Nici n-am bănuit ce distracție este pentru voi, care erați direct implicați în rezolvarea cazurilor.

— În ambele cazuri, să ai grijă să-ți pui în valoare genele tale cele frumoase.

— Nu este drept! Eu trebuie să fiu vampa, iar Kate prostuța cea obosită de viață. Rolurile ar fi trebuit să fi fost inversate. Jared zâmbi cu gura până la urechi.

— Știu și eu?

Wayne era în spatele tejghelei, învârtind niște clătite în tigaie. Era exact așa cum și-l amintea Jared, îmbrăcat în uniformă albă de restaurant, cu părul retezat în vârful capului. Cei doi se așezară cât mai aproape de el, la tejghea, în timp ce Wayne se tot învârtea pe lângă clătitele lui.

— Cafea, micul dejun? Aveți meniul pe perete.

— Ceva rece, un ceai cu gheață, spuse Eve, torcând ca o pisică. Sunt fierbinte.

Jared își înăbuși un surâs. Își alesese să joace pe vampa cea obosită.

— Îți mai amintești de mine, Wayne? îl întrebă Jared direct.

— Nu. Vrei și tu ceai?

— Desigur.

Îi servi, fără să-și ia ochii de la Eve.

— Totuși, cred că te-am mai văzut.

Eve își frecă bărbia cu mâna stângă, ca să i se vadă inelarul fără verighetă.

— Am fost în mașina care a făcut accidentul acela din mai.

— Ah, da, erai cu un tip blond. Își luă puțin ochii de la Eve, ca să-l examineze. Am auzit că unul din voi a scăpat.

— Ți-au spus cei de la poliție? îl întrebă Eve.

— Da. M-au întrebat o mulțime de prostii la care n-am știut să le răspund. Știi și tu ce știu și eu. Serveam singur în local. Fetele se uitau după tine. Și nu mi-ați lăsat nici măcar un ban în plus.

— Cred că ne gândeam la ale noastre. Jared își scoase portofelul din buzunarul de la spate. Puse trei hârtii de câte zece dolari pe tejghea. Un ban pentru data trecută. Un ban pentru data asta și un ban pentru informație. Ce zici, Wayne?

— Ce vrei să știi? întrebă el buimac.

— Tot ce-ți mai amintești despre noaptea aceea. Ce le-ai mai spus polițiștilor. Tot ce mai știi.

— Le-am spus despre camioneta lungă care parcase lângă mașina voastră, continuă el, încercând să fie de folos. Nu a stat mult timp. Știu asta, pentru că șoferul nu a intrat deloc înăuntru.

— L-ai văzut pe șofer? Era înalt sau scund, gras sau slab? întrebă Jared scurt.

— L-am văzut când s-a urcat înapoi în mașină. Cred că

era înalt. Era prea întuneric, ca să pot vedea. Dar, m-am tot întrebat ce caută iar pe-aici, fără femeie?

Eve aproape că se urcă pe tejghea de nerăbdare:

— Cum, a mai fost pe aici înainte? Cu o femeie?

— Da, am recunoscut camioneta. Zgomotul motorului mi s-a părut ciudat pentru dimensiunea mașinii. Nu avea sens. Pe cei doi nu i-am putut deslușI în întuneric. I-am remarcat numai din cauza zgomotului ciudat al motorului mașinii, care, de data asta, suna altfel.

— Probabil că mașina era pregătită pentru accident, a dedus Jared.

— Șoferul acela te-a împins afară de pe drum? Cu adevărat?

— Da, îi răspunse Jared sumbru.

— Cred că nu sunteți mulțumiți cu ce-ați aflat, pentru cât m-ați plătit.

— Ba da, spuse Jared, împingând banii spre Wayne. Și îți mulțumesc.

— Să mai vii pe-aici, micuță doamnă, strigă Wayne după ei. Oricând vrei.

— Crezi că merită banii?

— Desigur. Începe să se contureze un plan aici. Două bilete de avion. O pereche într-o camionetă. O echipă, desigur, spuse Jared, pregătindu-se să intre sub mașină.

— Ce faci?

— Am stat tot timpul cu spatele la fereastra localului. Nu mă pot așeza la volan până nu verific frânele.

— Nu vrei să conduc eu la întoarcere, cel puțin până trecem de locul cu pricina?

— Cum, știi și care este locul? De ce nu mi-ai spus? Aș vrea să-l revăd.

Eve îl conduse fără probleme până la porțiunea mai ridicată și mai îngustă de drum.

— Am vrut să-l văd și eu, înainte de a fi reparat, explică ea, privind la încheieturile palide ale degetelor lui Sam de pe volan și la genunchii care-i tremurau. Oprise mașina.

— Sigur este ultimul loc pe care vrei să-l vezi, spuse Eve, măsurându-i cu îngrijorare profilul de granit.

— Trebuie! Ieși din mașină, privind în jur prin lentilele colorate. Punctul de unde căzuseră era ușor de localizat printre copaci. O porțiune din balustrada de protecție înlocuită de curând reflecta soarele în anumite puncte, marcând

locul prăbușirii lor. Dincolo se afla o prăpastie stâncoasă, care ajungea până la marginea râului. Înaintă cu prudență.

— Atenție! strigă Eve.

Jared păși printre copaci, înaintând către balustradă, aplecându-se spre râpă. Simțurile îi transmiteau aceleași informații de atunci: zgomotul apei, o pereche de vulturi deasupra, vântul dur, care-i răvășea părul, biciuindu-i fața. Încerca să păstreze amintirea acestui amurg, pentru a o putea șterge pe cealaltă, neagră și urâtă.

— Ce faci aici? îl întrebă Eve delicat, rezemându-și capul de umărul lui.

— Încerc să-mi amintesc. Încerc să uit. Oh, nu știu, Eve! Mă simt ca o epavă!

— Nu este vina ta, Jared.

— Loveam frâna iar și iar! spuse el, presându-și pumnii în ochi. Și nu se întâmpla nimic. Nimic. Jared se opri brusc. Cum m-ai strigat? spuse el.

Eve oftă, exasperată.

— Te rog, termină cu circul ăsta. Nu știu cum și de ce, dar știu că s-a petrecut o comutare de butoane acolo sus. Tu ești Jared Reed. Finiș.

Jared o privi cu respectul pe care îl merita.

— Poți să-mi spui unde am greșit?

— De multe ori, în multe feluri, râse ea. Chiar de la început, când ți-am pregătit cafeaua.

— Ai bănuit încă de atunci?

— Să zicem că ți-am înregistrat greșelile, pentru a le folosi ca dovezi pe viitor.

— Cred că ești mai tare decât mine, recunoscu Jared, cu un oftat greu.

— Acum, spune-mi ce s-a-ntâmplat!

— Ca de obicei, am intrat în încurcătură pentru Sam. El trebuia să moară la volan, nu eu. Eu nici măcar nu trebuia să fiu în mașină.

— De ce ai plecat și tu cu el?

— Pentru că mi se păruse puțin amețit, dacă vrei. Nu mai observase nimeni. Nu vorbea tare, nu făcea scandal. Cred că anii de prietenie m-au ajutat să-l cunosc mai bine.

— Posibil să fi băut ceva înainte de masă. Mai făcea așa când era nervos. Jared făcu o pauză, sub impulsul intuiției. Simt că parcă aș ști ceva important, de parcă aș intui ceva ce a spus cineva cândva. Dar ce?

— Îți vei aminti. Povestește mai departe, te rog.

— Nu prea mai sunt multe de spus. Am făcut un pact cu cerul, să mă întorc în trupul lui Sam, pentru a-mi regăsi familia, ca să descopăr că iubita mea soție era gata să mă părăsească. Am vrut ca ea să fie prima căreia să-i povestesc. Din nefericire, i-a trebuit mult timp să decidă asupra căsniciei noastre.

— Oricum, și-a dat seama că ești altfel. Și ea are sentimente deosebite față de tine.

— E drept, dar eu vreau să mă asigur că va primi cu bucurie vestea.

— Ai amânat deja destul, Jared. Este deja pregătită.

— Eram gata să-i mărturisesc vineri seara. Dar eram afară, era târziu și nu avea pe ea decât o haină.

Eve citi repede printre rânduri și rămase consternată.

— Nu ar fi trebuit să ajungi atât de departe fără să-i spui!

— Nu intenționam să se-ntâmple, să fim atât de intimi. Dar a fost ceva reciproc.

— Trebuie să-i spui până nu va fi prea târziu.

Tot drumul spre casă, Eve îi reaminti toate greșelile pe care le făcuse, de când cu noua lui identitate. Una din marile lui greșeli fusese și modul în care se apropiase de Kate și arta cu care îi făcuse curte. Dintotdeauna, Sam se temuse de profesoară, pentru că era dibace și inteligentă. Pentru Eve, piesele jocului nu se potriveau. Tot căutând o explicație, s-a trezit atrasă de ideea reîncarnării.

— Ai mai păstrat vreun cărbune aprins pentru mine? o întrebă Jared ușurat, când ajunseră în dreptul casei ei.

— Ar mai fi unul. Eu, Sam și sexul. Eve râse de figura speriată ca de bombe a lui Jared. Ei, copile, află că eu și Sam nu am făcut treaba aia niciodată. Asta a fost încă o greșeală de-a ta. Îți amintești că atunci, la Kate, ți-am sugerat lucrul acesta, iar tu nu ai comentat nimic? Iar ceea ce m-a făcut să mă conving că gândul meu era corect a fost comunicarea psihică pe care ți-am transmis-o în seara trecută, când te-am adus urgent la birou. Eve râse pe înfundate. Eu nu-l chemasem pe Sam, ci pe tine, Jared. Iar acum, du-te la Kate și cere-ndurare.

— Am găsit soluția de curățat argintăria, spuse Kate, întorcându-se cu o sticlă, un lighean și un prosop. Se scufundă obiectul și, gata, e curat. Unde sunt Bonny și Martha?

îl întrebă ea pe Walter, în timp ce turna niște soluție de curățat în lighean.

— Sunt la căsuța de joacă. Am aranjat să rămânem puțin singuri. Vreau să-ți vorbesc despre Sam.

— Oh, spuse Kate pe un ton sec, dezamăgită. Prietenia ei cu Sam era treaba ei. Punct.

— Bonny mi-a spus că este pe-aici mai tot timpul.

Kate scufundă o ramă veche de argint în lighean, cumpănindu-și cu grijă cuvintele, cu aceeași răbdare cu care se ocupa și de rama cea veche.

— Cred că ești bine intenționat, dar sunt convinsă că excursia pe care o veți face este exact genul de divertisment de care ai nevoie, spuse ea cu diplomație. Este o șansă de a-ți lărgi sfera de interese.

— Kate, nu mă respinge ca pe un băgăreț obraznic.

— Walt, ai mers prea departe. Jared l-ar fi dorit pe Sam în viața noastră. Erau și lucruri bune în el, altfel Jared nu i-ar fi fost prieten atâția ani.

— Poate că Jared a fost luat drept un prost în toți acești ani!

— Cum poți să spui așa ceva? izbucni Kate, aruncând la o parte rama.

— Te rog să mă asculți! Este tot ce vreau de la tine. Am niște informații care vor aduce lumină în cazul lui.

Kate îl privi nerăbdătoare.

— Ai găsit vreun fir?

— Martha, care mai joacă golf cu soțiile celor de la Metro, a fost la petrecerea lor de sfârșit de sezon, ieri, în același local în care mi-am sărbătorit și eu pensionarea.

„Ceea ce nu are legătură cu nimic", gândi Kate. Dar Walter putea să fabuleze, în special când era supărat.

— Informațiile le-am primit prin bunăvoința lui Louise Edgerton. Credea că Marta încă mai are acces la informațiile celor de la Metro. Louise cea guralivă, obișnuită să vorbească despre cumpărături cu soția mea, i-a povestit și despre rezultatele cercetărilor, pe care Dennis le adusese de la judecătorul Morehead.

— Iar tu, la rândul tău, vrei să mă avertizezi pe mine. Iată că vine și Martha.

— I-ai povestit deja lui Kate?

— Deci de la Louise știai de mandatul de percheziție? întrebă Kate. Nu înțeleg de ce au așteptat atâta timp, spuse

Kate plictisită și mirată. Puteau fi introduse o mulțime de lucruri, după atâta timp.

— Louise a spus că totul a început după ce Sam și-a revenit, replică Martha, dregându-și vocea.

— Răspunsurile pe care i le-a dat lui Dennis la interogatoriu au fost incomplete, evazive, precizâ Walter. Dennis a fost dezamăgit când l-a supus pe Sam unui test pe care nu l-a trecut.

— Care este versiunea oficială? întrebă Kate, cu vocea răgușită de supărare.

— Sperau ca Sam să le spună că are câteva piese din Colecția Carson și să le explice de ce. El susținea, după cum știm toți, că nu are decât un inel cu rubin. Sub scaunul mașinii s-au găsit o broșă de diamant, o brățară de smarald și un fel de pandantiv. Prețul lor nu era prea mare. Valorau cam cât recompensa. Ei consideră că s-ar fi putut ca Sam să fi găsit hoțul, care a sustras primul colecția. Din motive încă necunoscute, a ajuns la o formă de șantaj cu persoana aceasta, convenind asupra unei părți din bijuterii în locul recompensei. Casa a fost percheziționată pentru că, din păcate, exista posibilitatea ca Jared să fi fost implicat în acest plan.

— Jared? Jared al meu? strigă Kate indignată, apăsându-și mâna pe piept.

— Jared a fost cu Sam pe drum, iar inelul de rubin s-a găsit asupra lui.

— Deci Sam este ținta principală a investigațiilor? spuse Kate, abia respirând de spaimă.

— Probabil că Sam rezolvase acest caz, dar apoi și-a dat seama că nu era de dorit să-l aducă pe inculpat în fața justiției. Posibil să fi fost cineva important sau o persoană atrăgătoare, care îi satisfăcea lăcomia și mândria.

— Atunci, cine a defectat frâna?

— Victima șantajului, desigur. A predat o parte din bijuterii și apoi a plănuit crima, pentru a pune capăt șantajului pentru totdeauna.

— Eu cred varianta lui Sam, spuse Kate, ridicându-și bărbia în sus cu fermitate.

— Kate, spuse Walter, aceasta nu este reacția pe care o așteptam de la tine. Unde-ți este simțul moral? Este posibil ca Sam Stone să-ți fi distrus fericirea prin lăcomia lui egoistă!

— Nu ai nici măcar puțină încredere în Sam?

— Încredere? În șmecherul acela de doi bani? Nu merita nici să-i facă pantofii lui Jared. Eu... Walter se sufocă, de parcă i se mărise brusc limba. Eu îl suportam numai de dragul tău și al lui Jared.

Kate nu mai știa ce o mai ținea în putere. Picioarele i se înmuiaseră de tot.

— Totuși, dintotdeauna părea că-ți plăcea de Sam.

— Am vrut ca voi, copii, să fiți fericiți, ca Valley View Investigations să vă fie o sursă de venit. Iată de ce l-am tolerat cât am putut mai bine pe acest vânător de fuste îngâmfat.

— Extraordinar! murmură ea.

— Am crezut că avem aceeași părere despre Sam, spuse Walter, dregându-și vocea și îmbrățișând-o scurt pe Kate.

— Eu mă lupt cu părerile mele despre oameni, spuse ea, gândindu-se la sentimentele ei nesigure pentru Jared. Încerc să-mi reactualizez părerile, dacă este necesar. Să mai acord o șansă aceluia care merită. Să am încredere.

— Pentru mine, Sam a fost dintotdeauna un șmecher fără valoare, care a devenit un ucigaș ordinar. Mai gândește-te la ce ți-am spus!

Kate îi evită privirile, îndreptându-și atenția către ușa glisantă. Constată îngrozită că în casă era cineva. Era Sam, care ascultase tot!

— Am nevoie să rămân singură un minut. Stați aici! Mă întorc imediat.

— Îmi pare rău că ai auzit lucrurile acestea! îi spuse ea lui Sam, oprindu-l în ușă.

— Și mie. Sam era șocat și tremura de spaimă. Fără cuvinte. „Bietului Sam îi plăcuse dintotdeauna familia Helser".

Ar fi vrut să știe ce era cu adevărat în inima lui Kate. Părea speriată și neîncrezătoare. Și nu o putea condamna.

Sam plecă fără nici un cuvânt.

11

EVE ÎL GĂSI PE JARED REPARÂND preocupat biroul lui Sam. Activitatea îl relaxa.

— Deci, i-ai spus lui Kate? Te-a dat afară?

Jared se așeză pe jos, ridicându-și genunchii, rezemându-și fața pe brațe. Eve se lăsă jos lângă el.

— Dacă nu spui nimic, nu am cum să te ajut.

Atunci îi spuse. Fiecare cuvânt nesuferit de-al lui Walter. Eve clipea de uimire.

— Habar n-aveam că Walter îl ura pe Sam.

— Nici eu, l-ar fi durut teribil pe Sam, dacă ar fi știut.

— Deci, ai plecat, iar Kate tot nu a aflat adevărul?

— Încearcă să-ți folosești creierul! Kate deja era răvășită de tot ce auzise. Povestea lui Walter îi zdruncinase încrederea în mine. Ar fi crezut că vreau să scap, pretinzând că sunt Jared.

— Crezi că Sam ar fi putut...

— Era nevinovat, Eve! Sunt gata să-mi asum riscul acestei afirmații. Avea o inimă de copil... mare. O iubea până și pe doamna Ginty, bătrâna lui vecină.

— Bine, ce facem atunci?

— M-am gândit la asta, spuse Jared cu o strălucire de viață nouă în ochii lui verzi. Dacă nu-i putem bate, trebuie să trecem de partea lor. Hai să facem o plimbare!

— Frumoasă recoltă, Dennis.

— Sam... Eve... Ce surpriză! îi întâmpină detectivul cel bondoc din mijlocul grădinii lui de legume, sprijinindu-se pe o săpăligă.

Eve și Jared se priviră pieziș. Erau la fel de bineveniți ca și o adiere din iadul de foc.

Walter își croi drum cu grijă. Folosind săpăliga drept baston, ieși dintre rândurile de legume.

— Vrei să dai o declarație? întrebă Dennis, iar ochii lui mici străluciră.

— Nu, nu vreau să dau o declarație, îl imită Jared.

— Ați venit la mine duminica, să mă sâcâiți în ziua mea liniștită. De fapt, ce vreți voi, doi idioți?

— Vrem să-ți arătăm că nu le știi tu pe toate! replică Eve.

— Vrem să salvăm viața unui om nevinovat, spuse Jared.

— Vrei să spui a ta?

— Din întâmplare, da.

Walter îi conduse în spatele casei, făcându-le semn să se așeze. Jared îl privi direct, cu un zâmbet sigur.

— Louise i-a povestit totul pe-ndelete lui Martha Helser, despre cazul tău împotriva mea.

— Nu mai spune! Babetă proastă și guralivă! Dennis mai șopti niște vorbe alese despre soția lui.

— Am auzit din întâmplare. Walter o prevenea pe Kate să se ferească de mine și îi argumenta, povestindu-i totul cu lux de amănunte, iar eu am auzit, fiind atunci pe-acolo. Am auzit și despre celelalte bijuterii din mașină, totul. Cred că au fost puse acolo de acela care a defectat și frâna. Aceeași persoană a luat și harta, pentru a lăsa să se creadă că Sam avusese ideea de a stabili întâlnirea. Și trebuie să recunoști că ai ajuns la un punct mort.

— Poate, spuse Dennis.

— Ei, bine, împreună putem continua cu mai mult succes, îți garantez. Am pus la cale o cursă.

— Ce-o să mă coste pe mine?

— Tot ce vreau eu, Dennis, este un inel.

— Oh, la fel spune și nevastă-mea la fiecare aniversare. Și niciodată nu vrea numai atât.

— Mă bucur că ați venit de Ziua Muncii pe la mine, spuse Jared, deschizând ușa larg a doua zi după-amiază, ca să-i primească pe Ida și pe Mickey.

— Ai făcut bine că m-ai chemat, spuse Ida. Aranjatul mobilei este treaba mea preferată. Mă pricep...

Un ciocănit la ușă o întrerupse: era Gretchen. Ida tocmai se pregătea să o atace verbal, când apăru și Dennis Edgerton în capătul holului, cu trupul lui vânjos, privind grupul cu un ochi experimentat.

— Acesta este prietenul meu, Dennis. A insistat să ne ajute la aranjat mobilierul mai greu.

Jared îi povestise câte ceva despre fiecare, oferindu-i un prilej de gândire. În scurt timp apăru și Eve. Îi chemase cu pretextul de a-l ajuta să aranjeze apartamentul, sperând să-l descopere pe vinovat, folosind inelul cu rubin drept momeală. Lumea nu știa că inelul, și cu atât mai puțin Colecția Carson, aveau legătură cu accidentul. Numai persoana care încercase să-l ucidă pe Sam cunoștea valoarea și rostul inelului și ar fi înțeles că poliția nu făcuse legătura între Sam și piesele din muzeu. Jared argumentă că vinovatul va insista și, luând inelul, va încerca din nou să arunce vina asupra lui Sam. Chiar și Dennis recunoscuse că era o cursă eficientă, cu condiția ca Sam să nu fie un mincinos.

Ora următoare și-o petrecuseră mutând mobila în sufragerie și în dormitor, pentru a o aranja cât mai plăcut. Sam părea imposibil de mulțumit.

Lângă chiuveta din bucătărie, Sam o întâlni ca din întâmplare pe Gretchen, care îl anunță cu regret că îl părăsește pentru un altul, care o plăcea un pic mai mult decât el. Voia să-și ia ultimele ei lucruri de la el din casă. Jared încuviință, cu un oftat. Dennis năvăli în bucătărie, în timp ce Gretchen ieșea:

— Gata, deșteptule, m-am săturat! Spune-le că totul este în ordine! În trei minute, am plecat de-aici.

Jared se conformă ordinelor lui Dennis, fiind cât se poate de politicos. În scurt timp îi conduse pe Ida, pe Mickey și pe Gretchen. Biata Ida se strecurase între cei doi. De îndată ce ușa se închise, Eve fugi în dormitor:

— A dispărut. Inelul a dispărut!

Dennis se aruncă spre dulapul în care își ascunsese aparatul de emisie-recepție. Îndreptându-se spre fereastră, apăsă pe butonul aparatului. O mașină a poliției aștepta afară.

— Eu sunt. Operația Rubinul a reușit. Opriți-i pe toți trei!

— Operația Rubinul, repetă Jared, chicotind înăbușit.

— A mers, bombăni Dennis, abia stăpânindu-se. Dar Jared observase că era mulțumit și nerăbdător. Vii la interogatoriu! Te las să tragi cu urechea prin camera cu fereastră mată.

— Nu, mă duc la Kate. Vreau să-i povestesc și ei. Aș vrea să primesc și eu un raport, de îndată ce veți ști ceva concret. Tocmai atunci se auzi aparatul lui Dennis de pe masă.

— Ce este Mike?

— I-am căutat de arme. Am găsit inelul în geanta blondei. Să-i eliberez pe ceilalți doi?

— Du-i pe toți la sediu! Vin și eu imediat! spuse Dennis.

Gretchen avea un răspuns la toate. Văzuse inelul în apartament, iar Sam, contând pe banii de recompensă, îi promisese unul asemănător cu acesta. Acum, ea și-l luase singură din sertar, ca o consolare. Jared se înșelase asupra ei și își dădu seama că nu cunoscuse toate mișcările lui Sam dinaintea accidentului.

12

— KATE, IAR A VENIT SAM! tună Walter, năvălind în bucătărie. Băiatul ăsta nu are casă?

— Sam era întotdeauna binevenit, ori de câte ori făceam grătar de Ziua Muncii, spuse Kate.

Walter ieși tocmai când Jared se apropia de remorca trasă pe aleea din parcare.

— Ce faci? tună el de la distanță.

— Voiam să mă uit puțin înăuntru, îi strigă Jared pe un ton binevoitor.

— Poftim în casă! îl invită Kate. Walter trebuie să plece peste câteva ore și au venit să-și ia rămas bun. Apoi voi fi numai a ta, spuse Kate.

— Este cea mai bună ofertă pe care am primit-o de vineri seara încoace. Jared îi luă mâinile subțiri între palmele lui mari. Am fost ocupat cu cazul. Am aranjat o capcană în apartamentul meu împreună cu Dennis și, în cele din urmă, s-a găsit inelul la Gretchen.

Walter încerca să aprindă focul, pregătindu-se să facă el însuși grătarul. „Ce tip nesuferit!" gândi Jared.

Sună telefonul. Era pentru Sam. Jared se rezemă de ușă, ascultând vocea ostilă a lui Dennis Edgerton.

— Dacă i-am dat voie să-și ia inelul? Nu, i-am spus să-și strângă parfumul și lenjeria. Așa cum ai auzit și tu!

— Zice că i l-ai promis cu o zi înainte de accident, când ai spus că a fost adus la doamna Ginty. Ți-amintești?

— Dar de ce mi-a sustras banda din robotul telefonului și ce a căutat în corespondența mea?

— Zice că a acționat ca o îndrăgostită geloasă ce este!

— Dar totul se potrivește atât de bine... Gretchen care îl ademenește pe Mickey datorită calităților necesare de mecanic auto. Tot un tânăr a făcut și pe mesagerul la doamna Ginty.

— Știu, dar Gretchen este o fetiță foarte convingătoare. De aceea, te întreb dacă i-ai dat voie vreodată să ia inelul.

— Chiar inelul acela? întrebă Jared. Du-te și întreab-o exact ce am spus!

— De ce nu-mi spui tu singur?

— Pentru că am probleme cu memoria după accident, de-aia!

O văzuse pe Kate cum se plimba nervoasă prin curte, așa că ieși cu două pahare și cu niște băuturi răcoritoare, ca să o răpească puțin de lângă Walter.

— Walter, ai să faci scrum friptura! îl întârâtă Jared.

— Te-nșeli, băiete! Ești ametit de băutură, spuse Walter, privind la paharele din mâna lui Jared.

Întinzându-i lui Kate unul din pahare, o străfulgerare i se aprinse lui Jared undeva într-un colț al minții, aruncând dintr-o dată o altă lumină asupra lucrurilor. Se scuză, retrăgându-se puțin să analizeze noua situație.

Mâncară, la scurt timp după aceea. Friptura era tare, iar sosul mult prea zemos. Martha, nervoasă din cauza stării de iritare a soțului ei, turnase prea mult unt topit în sos. Bonny, prea mică pentru a respecta bunele maniere la masă, renunță să mai mănânce și o zbughi înapoi în căsuța de joacă, cu pumnul plin de cartofi prăjiți.

Când serveau desertul, sună telefonul. Era Dennis, care îi anunța că va sosi și el, mai târziu.

— După voce, părea foarte supărat.

— Asta e prea de tot! Walter se ridică brusc de la masă, aruncându-și șervețelul. Noi plecăm!

— Walter! îl opri Martha, arătând spre geanta ei mare de rafie. I-am promis lui Bonny că-i fac ultima vizită la căsuța de joacă, ca o vânzătoare de cosmetice.

— Bine, Marthy, cedă Walter și fața lui aspră se îmblânzi.

— Și apoi, dacă ei tot vin să-l aresteze pe Sam, pe noi nu ne privește. Să strângem masa împreună, Kate.

— Martha! se auzi vocea lui Jared ca un tunet.

— Eu personal te consider nevinovat. Dar trebuie să-i menajăm tensiunea lui Walter, să-l ferim de stres.

În lumina amurgului, Jared observă o mișcare la ușa de serviciu a garajului. Sistemul de iluminat cu senzori al curții funcționă eficient, aprinzându-se lumina brusc. Era Walter, care venea hotărât.

— Ți-ai vârât nasul în casa mea de voiaj?

— Nu te supăra, Walter. N-am aruncat decât o privire.

— Nu știu cum ai tupeul să stai pe-aici, când poliția te caută. Ar fi trebuit să ai mai mult respect pentru Kate și pentru Bonny. Dacă Jared ar fi fost aici...

— Ce-ar fi făcut Jared? strigă acesta, la capătul răbdării. Ochii lui verzi străluciră amenințători.

Se așternu între ei o clipă lungă de tăcere încordată.

— Ia priviți la mine! strigă Bonny emoționată, ieșind în grabă din căsuța de joacă. Merg la un bal mascat!

Cei doi bărbați se îndreptară în același timp spre copilul care venea spre ei. Era toată plină de bijuterii. Bijuterii sclipitoare de aur. Bonny descoperise piesele care lipseau din Colecția Carson.

— Tii, drace! bombăni Walter. Stai pe loc, Bonny, dragă! Copilul înlemni, ascultător. Martha, strigă Walter spre fereastra de la bucătărie. Kate apăru prima, pășind repede pe lespezile din curte. Scoase un țipăt scurt, ducându-și iute mâna la gură.

— Ce v-a apucat pe toți? întrebă Bonny, scâncind speriată.

Kate se apropie în grabă de Bonny, cuprinzând-o de umeri.

— De unde ai bijuteriile?

— Din căsuță. Erau în perete. A căzut o bucată de lemn și am văzut o geantă. Trebuia să bați cuiele mai bine, unchiule Sammy! spuse copilul, amenințându-l cu degetul pe Jared.

Jared surprinse preț de o clipă privirea plină de panică a lui Kate.

— Ticălos murdar! izbucni Walter, îndreptându-se cu spatele către Bonny și Kate, cu brațele deschise, ca un urs protector. Nu este de mirare că voia să lucreze la căsuță, Kate!

— Nu-l asculta, Kate! Vrea doar să mă discrediteze.

— Ce e zarva asta? Martha ieși din garaj cu geanta ei de paie.

— Sam Stone îl elimină pe Jared, apoi se folosește de fetele lui, țipă Walter furios.

— Ce-i aia „limină", mami? întrebă Bonny, ghemuindu-se lângă mama ei.

— Înseamnă că Sam l-a ucis pe tati al tău! explodă Walter.

— Tati? izbucni copilul în lacrimi.

— Vino la Walter, dragă, să te strângă el în brațe!

— Kate! strigă Jared. N-o lăsa!

Evident derutată, Kate o strânse de umeri pe Bonny.

— Nu are rost, Walter, spuse Jared ferm, făcând un pas înainte. Am înțeles totul.

— Ai înțeles că trebuie să faci închisoare! Kate știe acum cine ești, spuse el, dând din cap. N-o mai poți orbi!

— Ce s-a-ntâmplat în noaptea aceea la muzeu, Walter? Ai aranjat furtul dinainte împreună cu garda care era de pază? A avut un atac de cord pe neașteptate? Ce convenabil este să fii primul pe scenă! La Valley View, dintotdeauna ni se păruse interesant lucrul acesta. Nostim, nu? Noi încercam să descoperim acea colecție cu ajutorul tău și cu cel al resurselor din departamentul tău, iar tu aveai bijuteriile asupra ta. Să mori de râs, nu alta!

— S-ar putea să și mori. Walter scoase pistolul său de serviciu din geanta de rafie a Marthei. Ferește-te, Kate!

— Și cum și-ar fi încărcat Martha bijuteriile în seara aceasta, când Kate ar fi dus-o pe Bonny la culcare? S-ar fi jucat, vânzând și cumpărând cosmetice, apoi ar fi scos-o pe Bonny afară, ca să se spele pe dinți? De aceea mai erați încă pe-aici, pentru că Martha nu reușise încă să intre în căsuță fără Bonny. Cât de nerăbdători și de enervați ați fost amândoi, când am apărut! Și, pe deasupra, și-a anunțat sosirea și Dennis! Pentru un timp, ai reușit să mă păcălești, continuă Jared, pentru că nu credeam că ai fi putut face rău vreunuia dintre noi. De aceea nu te-am suspectat niciodată. Apoi, s-a întors roata. Am aflat că-l urai pe Sam. Atunci am început să înțeleg și alte lucruri. Doamna Ginty spunea că mesagerul era tânăr. Dar, pentru ea, toți sunt tineri. A urmat jocul de biliard. Atunci, ai spus că Sam era amețit la petrecerea ta. Multe zile, de supărare și datorită încrederii avute în tine, nu mi-am dat

seama. Dar nimeni nu ar fi putut ști asta, decât cel care îi servise lui Sam o băutură cu un narcotic. Și acest tur al țării, ce prilej grozav de a trece granița canadiană, de a lăsa undeva remorca și de a vă continua drumul cu avionul, nu către Bahamas, pentru că, dacă Sam n-a mai murit, biletele cumpărate de Martha i le-ați transferat lui. Dar mai sunt și alte locuri însorite, unde puteați vinde bijuteriile la prețul lor real.

— Să nu crezi un cuvânt, Kate! râse Martha zgomotos, cu vocea ei de profesoară. Ce e el, Sherlock Holmes? Tu și Bonny, veniți mai aproape, ca să vă apere Walter cu arma lui. Pentru Walter, Bonny ar fi fost un ostatic ideal. Motorul mașinii cu remorcă era deja pornit.

Inima lui Jared bătea mai să-i spargă pieptul. Acum era momentul adevărului.

— Ascultă-mă, Kate! Nu așa am vrut să-ți aduc vestea aceasta. Eu nu sunt Sam. Sunt Jared!

— Asta-i prea de tot! Walter râse zgomotos. Și de ce nu i-ai spus până acum?

— Nu ți-am spus până acum, pentru că intenționai să divorțezi, Kate. Gândește-te, nu m-am comportat la fel ca și soțul tău? Kate aprobă, cu ochii mari de uimire. Am știut unde erau ochelarii mei de soare, în dormitorul nostru, iar pe Bonny o strigam Bonny, veverița.

— Da, mami! spuse copilul, neînțelegând nici ea mai multe decât Kate. Jared știa că era prea mult pentru ele.

— Kate, îți amintești, noi doi, atunci, pe hol?

— Oh, hu, te rog, nu...

— Amintește-ți numai. N-a fost ca pe 4 iulie? Primul nostru 4 iulie?

— Oh, da... ești tu! Kate se repezi spre el, trăgând-o și pe Bonny după ea.

— Stai! Walter își armă pistolul, țintindu-l spre ele. Apăsă pe trăgaci, în timp ce Jared se îndrepta spre el.

— Este gol, Walter, de o oră. Nu mai este nici un glonte în mașină, nici în remorca ta. De după colțul garajului apăru Dennis Edgerton, tocmai când Jared îi trăgea un pumn zdravăn lui Walter în falcă.

— Asta este pentru Sam, ticălosule! Te iubea, omule! Chiar te iubea! spuse Jared, cu vocea stinsă.

EPILOG

— TATI, SIGUR VREM un acoperiș verde?

Jared o privi lung de pe scărița pe care era cocoțat, în dimineața următoare, pentru a fixa și ultimele țigle pe acoperișul căsuței.

— Sigur, Bonny, veverițo. Foarte, foarte sigur.

— Este bine, Evey? Bonny se întoarse către Eve, care studia efectul, încruntându-se ușor, ca un artist. Jared ridică din sprâncenele lui, ca niște aripi de corb, întinzându-i ciocanul și cuiele fetei veșele, cu păr roșcat. Mulțumit de rezultat, Jared se dădu jos de pe acoperiș.

— Hei, vine mami! Bonny își flutură mâinile ridicate deasupra capului, zărind-o pe Kate, care se apropia de ei prin iarbă, îmbrăcată într-un costum simplu, gri, cu mapa în mână.

— Cum a fost la școală? o întrebă Jared, sărutând-o pe tâmplă.

— Primele zile sunt întotdeauna mai grele, râse ea puțin obosită.

— Prima mea zi a fost bună. Mi-am ales banca, raportă Bonny.

— Casa este gata, o anunță Jared.

— Hai să pregătim un ceai! sugeră Eve. O conduse pe Bonny înăuntru, făcându-i cu ochiul lui Kate.

Jared își îmbrățișă soția, ca un urs, mormăind din adâncul ființei lui.

— Este atât de bine acasă! spuse ea, cuprinzându-l cu brațele peste tricoul lui moale. Jared o sărută pasional.

Kate se lăsă pe pieptul lui, încercând să-și recapete răsuflarea.

— Ai vorbit cu Dennis astăzi?

— Da, Walter e doborât. Totul a fost cum mi-am închipuit. El era autorul furtului, în înțelegere cu paznicul muzeului. Cu cât se apropia de momentul plecării lor, cu atât voia să tulbure apele, să-i abată pe polițiști de la adevăr.

— De aceea a înscenat accidentul lui Sam?

— Da. De cum am intrat în local, a defectat frâna lui Sam, a luat harta și a introdus celelalte bijuterii.

— Dar știa că erai și tu acolo, Jared! Știa că vei muri și tu, spuse Kate plină de amărăciune.

— Da, în final, m-ar fi sacrificat și pe mine, recunoscu Jared trist. Dar, dacă aceasta ar putea să te consoleze, cred că el și Martha au ținut întotdeauna la tine, la familia noastră. Lăcomia s-a strecurat, începând să-i roadă încet, precum rugina. Cred că, la fel ca mulți alții, munciseră din greu toată viața lor și nu se aleseseră cu nimic. Walter vedea că i se apropia vremea de pensionare și îi venise ideea să jefuiască muzeul. Paznicul a avut inima slabă, iar rolul lui în acest furt s-a dovedit prea greu pentru el. Oricum, Martha îl aștepta afară, pentru a prelua bijuteriile. Walter i le-a dat, a așteptat câtva timp, apoi a tras semnalul de alarmă și a rămas pe loc, pretinzând că el a fost primul la locul furtului.

— N-aveau decât să plece din oraș în casa aia a lor mobilă! se tângui Kate.

— Știu. Ar fi putut fugi cu toată colecția. Greșeala lui Walter a fost că a vrut să se asigure că nu a lăsat urme. Credea într-adevăr că Sam ducea o viață lipsită de valoare, că nimeni nu-i va duce dorul.

— Sam, bietul de el... spuse Kate îngândurată.

— Da. Dar eu sunt convins că îi este bine acolo. Jared privi spre cerul senin. Undeva, cândva...

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât ai suferit și tu, spuse Kate, apropiindu-se de el. Mai ales când nu recunoșteam că doream să te primesc înapoi. Jared o lovi ușor pe vârful nasului.

— Gândești prea mult!

— Da, dar asta nu este rău. Acum pot spune sigur că,

dacă mi-ai fi spus adevărul în noaptea în care ne-am iubit, aș fi fost gata să-l aud și l-aș fi ascultat înfiorată.

— Oricât a fost de grea această călătorie înapoi spre casă, trebuie să-ți spun că niciodată nu m-am simțit mai aproape de tine. Prietenia noastră a devenit mai profundă și acest lucru este minunat.

— Te-ai hotărât cine vrei să fii, Jared sau Sam?

— Din punct de vedere legal, ar fi mai simplu să rămân Sam. Ne-am putea căsători chiar, de ochii lumii. Dacă ești de acord, aș vrea totuși ca în pat...

— Să-ți spun Jared. Mai ai și altă dorință?

— Ei bine, da. Va trebui să hotărâm cum vom cheltui jumătatea noastră din banii de recompensă.

— Eve cum îi va cheltui pe ai ei?

— Probabil pe tămâie, pe-o mașină nouă și alte asemenea lucruri.

— Cred că noi avem alte dorințe, spuse Kate, ca o concluzie. Ai vreo propunere?

Jared o trase către el, lipind-o semnificativ de trupul lui.

— Una singură, îi șopti el la ureche, mângâindu-i trupul.

— De acord.

Jared o învălui cu râsul lui plin de dragoste.

— Am vrut să spun, să facem un copil.

— Știu, spuse ea timid. Și este cea mai minunată idee a ta.

SFÂRȘIT

Trăiește clipe speciale alături de

Harlequin®

Harlequin

Miruna

SEPTEMBRIE 1999
Nr. 10
Secretul milionarului
de Carol Devine

Jack Tarkenton este un milionar celibatar, căruia puține femei îi rezistă. El are ocazia să o reîntâlnească pe Meg Masterson, la funeraliile soțului acesteia. Văduva Meg este o femeie frumoasă și rafinată, cu care petrecuse cândva un sfârșit de săptămână romantic, din scurta lor legătură rezultând Katie. El revine în viața lui Meg, pentru a-și cere dreptul de părinte. O ia în căsătorie, șantajând-o că va face public adevărul, dar, pe parcurs, va interveni o răsturnare de situații...